

Poslední Strážce

Jeff Grubb

Aegwynn jako by stiskla v ruce vzduch a další tři démoni vybuchli, neboť jejich vnitřnosti se proměnily v hmyz, který je šířal zevnitř. Tihle ani neměli čas řvát, neboť jejich těla se během okamžiku proměnila v hejna komárů, včel a vos a zamířila k lesu. Ještě tři.

Aegwynn udělala pohyb rukama od sebe, jako by trhala cosi neviditelného, a paže i nohy jednoho z démonů byly skutečně neviditelnou rukou odtrženy od zbytku těla. Ještě dva.

Aegwynn zvedla dva prsty a jeden se proměnil v písek. Jeho smrtelný výkřik se ztratil v závanu ledového vzduchu.

Slovo Překladaatele

Jestli jste dočetli až sem, máte již zřejmě za sebou celou knihu (ne, skutečně jste na začátku, není to chyba redaktora). Dočetli jste, a ještě se vám nechce opustit atmosféru světa Warcraft, takže hledáte jakýkoli další kousek textu, který by Medivhův příběh ještě chvíli udržel při životě. Vrátili jste se na začátek, k tomu, co jste původně přeskočili. A teď začnete číst znovu. Proč? Protože musíte. Abyste pochopili. Abyste to vše zažili ještě jednou se všemi detaily, které pro vás při prvním čtení byly zahaleny mlhou nevědomosti. Abyste začali znovu, stejně jako Medivh. Protože všechny ty střípky informací rozeseté po celé knize vám až nyní dají dohromady obraz, který jste tolik chtěli spatřit už napoprvé. To však nebylo možné. Některé z nich jste našli příliš brzy a netušili, kam patří. Teď je poznáte. Jako puzzle, které skládáte podruhé za sebou.

Medivh chtěl přerušit nekonečný koloběh, dostat se z něj. Nejde to. Museli byste vystoupit a dívat se, jak se ten kruh točí pod vámi. A z toho by se vám udělalo špatně.

Musíte se točit s ním. Má to i svou výhodu. Při druhém kole už se vám nebude motat hlava a vy uvidíte to, co bylo ještě před chvílí jen rozmazanou šmouhou.

I tato kniha je jen kruh. Napsána tak, aby vám druhé čtení přineslo daleko silnější zážitek.

Budou se před vámi samy otevírat dveře prve zamčené. Už se vám nebude točit hlava. Nejde to popsat, musíte to zažít.

Jan Netolička

Chrisi Metzenovi, který měl vizi

Prolog

Osamocená věž

Větší z obou měsíců dnes večer vyšel jako první a nyní jeho plné tělo stříbrně zářilo na hvězdami poseté obloze. Jeho matné světlo dopadalo na vrcholky Redridgeských hor tyčících se až k nebi. Za dne se slunce odráželo od třpytivých zrníček slídy a zbarvovalo žulový masív tisíci odstíny, ve světle měsíce však hory nebyly ničím víc než vysokými majestátními duchy. Na západ od nich ležel Elwynnský les, jehož zelený koberec tvořený korunami dubů a saténů se táhl od úpatí prvních vrcholků až k moři. Na východ byl jen Černý močál, země plná bahna, nízkých pahorků, mrtvých ramen řek, rozpadlých obydlí a všudypřítomného nebezpečí. Přes tvář měsíce se krátce mihl stín ve tvaru havrana a zamířil do temné díry v samotném srdci hor.

Jako by tu někdo ze žulového masívu vytáhl obrovské kamenné poleno, po kterém zůstala jen černá díra. Snad to bylo místo v prehistorických dobách zasažené nějakou ránou z nebes nebo památka na zeměřesení, ale zub času proměnil miskovitý kráter v několik prudce se svažujících skalních stěn obklopených ještě strmějšími horami. Sem žádný ze starobylých stromů Elwynnského lesa nedosáhl a kromě plevele a úponků plazivých rostlin zde život neexistoval.

Uprostřed tohoto horského prstence ležel kámen, hladký stejně jako hlava vrchního představitele obchodnického cechu v Kul Tirasu. Dokonce i tvarem se podobal lidské lebce. Pahorek zprvu prudce stoupal a nahoře tvořil jen mírně se svažující plošinu. Té podobnosti si všimlo už mnoho lidí, ale jen pár z nich bylo tak odvážných, mocných nebo zkrátka jen netaktních, aby se o ní před dotyčnou osobou zmínili.

Na samotném vrcholku hladkého pahorku se tyčila starobylá věž. Silná, masivní stavba z bílého kamene a černé malty, výtvar lidské pýchy lehce sahající nad okolní štíty až k nebi, který nyní ve světle měsíce zářil jako maják. U paty věže stála nízká zeď a za ní to, co zbylo ze stájí a kovárny. Samotná věž však neochvějně dominovala celým horám.

Kdysi se tohle místo nazývalo Karazhan. Kdysi bylo domovem posledního z tajemných Strážců Tirisfalu. Kdysi bylo tohle místo živé. Nyní opuštěné a ztracené v čase.

Kolem věže bylo ticho, nikoli však nehybné. Od okna k oknu se pod pláštěm noci tiše pohybovaly stíny a na balkónech a římsách tančily přízraky. Méně než duchové, ale více než vzpomínky. Byly to útržky minulosti, které tu vyvrhl na břeh proud času. Tyhle stíny minulosti byly přivedeny na svět šílenstvím majitele věže a nyní byly odsouzeny znovu a znovu přehrávat v tichu opuštěného pomníku historii. Odsouzeny hrát, avšak bez publika, které by jejich výkon ocenilo.

A pak se do ticha ozvalo zaskřípání těžké boty na kameni. A další. Záblesk pohybu v matném světle měsíce, stín na bílém kameni, krátké vzednutí rozřepeného rudého pláště ve studeném nočním větru. Po nejvyšší římsě, po jakémsi náznaku cimbuří, které dříve sloužilo jako observatoř, kráčela postava.

Panty dveří do observatoře zaskřípaly a pak se zastavily, ztuhlé rzi a nekonečnými roky.

Postava v plášti se na chvíli rovněž zastavila, pak položila na jeden z pantů prst a tiše zašeptala několik dobře zvolených slov. Dveře se tiše dokořán otevřely, jako by panty někdo vyměnil za nové. Tichý návštěvník si dovilil neznatelný úsměv. Observatoř byla nyní prázdná. Nástroje v ní rozbité a opuštěné. Nezvaný návštěvník tiše jako duch vzal do ruky rozbitý astroláb, jehož ryska byla zkroucena nějakou, nyní už zapomenutou zlobou. Už to nebylo víc než těžký kus zlata, naprosto zbytečný.

V observatoři se pohnulo ještě něco a postava zvedla hlavu. Nedaleko ní stála u jednoho z mnoha oken přízračná postava. Ten duch - neduch byl urostlý muž, jehož vlasy a vousy kdysi musely být černé, ale nyní na konečcích předčasně šedivěly. Byl to jeden ze střípků minulosti, vytržený z proudu času a odsouzený donekonečna opakovat svou roli, ať již měl diváky, či ne. Na krátký okamžik muž uchopil astroláb, neporušené dvojče toho, který stále ještě držela v ruce postava v kápi, a pohnul knoflíkem na jedné straně. Černé husté obočí nad zelenými přízračnými zorničkami se svařtělo.

Další pokus a další zamračení. Nakonec si muž zhluboka povzdechl, vrátil astroláb na stůl, který už tam nebyl, a zmizel.

Cizinec přikývl. Takové přízraky byly obvyklé i v dobách, kdy byl ještě Karazhan obydlený, přestože nyní, bez vlády (a šílenství) svého pána, byly daleko smělejší. Tyhle střípky minulosti sem však patřily, zatímco on nikoliv. To on tu byl vetřelcem, ne ony.

Nezvaný návštěvník přešel místností ke schodišti vedoucímu dolů, zatímco za ním se znovu objevil onen muž a zaměřoval astroláb na nějakou planetu, která se mezitím dávno přesunula na jinou část oblohy.

Cizinec scházel do nižších pater věže, procházel dalšími a dalšími chodbami a sestupoval po dalších a dalších schodech. Žádné dveře pro něj nebyly zavřené, ani ty zamčené, zatarasené či zapečetěné rzi a časem. Několik slov, dotek, pohyb ruky a všechny překážky mizely, rez se rozsypávala na prach a zámky a panty zářily novotou. Na jednom nebo dvou místech ještě zářily magické zámky, navzdory věkům stále mocné. Na chvíli se před nimi zastavil,

zvažoval, vnímal, prohledával paměť a vybíral vhodné protikouzlo. Pak vyslovil to správné slovo, udělal rukou potřebné gesto, roztrávil magii držící dveře a pokračoval dál.

Jak procházel věží, stávaly se přízraky minulosti smělejšími a aktivnějšími. Nyní, když konečně měly své vytoužené obecenstvo, jako by chtěly předvést, co dokáží.

Jestli kdysi vládly i zvukem, ten již dávno utichl, a chodbami se pohybovaly jen neslyšné obrazy.

Vetřelec prošel kolem vrchního sluhy v tmavém livreji. Chatrný stařec se pomalu belhal prázdnou chodbou se stříbrným podnosem a klapkami na očích. Cizinec prošel knihovnou, kde k němu zády stála mladá žena se zelenou kůží skloněná nad nějakou starobylostou knihou. Prošel banketní místností, ve které na jednom konci neslyšně hráli muzikanti a na parketu vířili tanečníci. Na druhé straně hořelo obrovské město a plameny bezmocně olizovaly kamennou zeď a shnilou tapisérii. Vetřelec prošel skrz tiché plameny, ale rysy v obličeji se mu napjaly, když znovu viděl hořet mocné město Stormwind. V jedné místnosti seděli u stolu tři mladí muži a říkali lži, dnes již zapomenuté. Na stole i pod ním ležely kovové korbele. Cizinec na ten výjev dlouho hleděl, až dokud přízračný hostinský nedonesl další rundu. Pak zavrtěl hlavou a kráčel dál.

Došel až do přízemí a vyšel na terasu, která byla nejistě přilepená ke zdi nad hlavním vchodem jako nějaké vosí hnízdo. Tam, v otevřeném prostoru před věží, mezi hlavním vchodem a zbořenými stájami, stála jediná přízračná postava, samotná a opuštěná.

Nepohybovala se jako ostatní, nýbrž jen stála, čekajíc plná napětí. Čekala na něj.

Ten nehybný obraz byl mladý muž s bílým pramenem uprostřed černých rozčuchaných vlasů. Na tváři dvoudenní vousy. U mladíkových nohou ležel roztrhaný vak a v rukou držel v jakoby smrtelném sevření dopis s rudou pečeti.

Cizinec věděl, že tohle není duch, přestože majitel toho obrazu už může být po smrti, zabit v boji pod cizím sluncem. Tohle byla vzpomínka, střep minulosti, chycena jako hmyz v jantaru, čekající na své vysvobození.

Čekající na jeho příchod.

Nezvaný návštěvník se posadil na studený kámen terasy a zadíval se do dálky. Za nádvoří, za pahorek, za okolní hory. Svítil měsíc a kolem bylo ticho, jako by samy hory v očekávání zadržely dech.

Cizinec zvedl raku a vyslovil několik slov. Rýmy a rytmus zazněly nejprve tiše, pak hlasitěji a nakonec tak nahlas, že okolní ticho se roztránilo jako skleněná váza. Někde v dálce zaslechli jeho slova vlci a vraceli mu je v podobě hlasitého vytí.

Obraz přízračného mladíka, jakoby lapen v blátě, se zhluboka nadechl, hodil si vak se svým tajemstvím na rameno a vydal se ke vchodu Medivhovy věže.

Jedna

Karazhan

Khadgar sevřel v ruce průvodní dopis s krvavě radou pečeti a zoufale se pokoušel vzpomenout si na své vlastní jméno. Byl na cestě už mnoho dní, přidal se k několika karavanám a nakonec prošel nekonečným hustým Elwynnským lesem až ke Karazhanu. Pak dlouhý výstup vysoko do hor k tomuto tichému prázdnému a opuštěnému místu. Dokonce i vzduch tu byl chladný a jakoby cizí. Zmlácený a vyčerpaný stál nyní mladík s několikadenními špinavými vousy na tváři na nádvoří, které pomalu halil soumrak, zděšen z toho, co musí udělat.

Představit se nejmocnějšímu čaroději Azerothu.

Učenci z Kirin Tor říkali, že je to čest. Příležitost, kterou zkrátka nemůže nevyužít.

Khadgarovi moudří učitelé, konkláve vlivných učenců a čarodějů, mu tvrdili, že se sami léta pokoušeli vloupat se do přízně pána Karazhanské věže. Kirin Tor se toužili dozvědět, jaká vědění skrývá nejmocnější čaroděj v zemi ve své knihovně.

Chtěli zjistit, co je za jeho výzkumem. A ze všeho nejvíce chtěli, aby tenhle krajně nespolečenský tvor začal myslet na to, komu svou moc odkáže, aby si velký a mocný Medivh už konečně vycvičil následovníka.

Mezi velkým Medivhem a Kirin Tor byly už léta spory a až nyní se nechal jejich prosbami obměkčit. Až nyní souhlasil vzít do učení mladého muže. Jestli to bylo proto, že čaroděj postupně měkl, nebo spíše z diplomatických důvodů a nebo z uvědomění si vlastní smrtelnosti, Khadgarovy učitele nezajímalo. Skutečnost byla taková, že tenhle mocný a nezávislý (a pro Khadgara tím pádem tajemný) čaroděj zažádal o asistenta a Kirin Tor, kteří vládli magickému království Dalaranu, mu s radostí vyhověli.

A tak byl vybrán mladý Khadgar a vyslán se seznamem příkazů, nařízení, zákazů, požadavků, návrhů, rad a jiných vzkazů svých pánů. Zeptej se Medivha na to, jak jeho matka bojovala s démony, požádal ho Guzbah, jeho hlavní instruktor. Zjisti z jeho knihovny vše, co bude možné, o historii elfů, žádala lady Delth. Podívej se, jestli mezi jeho knihami nejsou nějaké bestiáře, přikázala mu Alonda, která byla přesvědčená, že existuje pátý druh trola, o němž však v žádné její knize nebyla ani zmínka. Buď přímý, otevřený a čestný, radil Norlan, vrchní řemeslník. Zdá se, že velký Magus Medivh si takového chování váží. Buď přičinlivý a dělej, co ti řekne. Ale neohýbej záda. Vždy dávej najevo zájem. Stůj rovně. A hlavně, měj oči i uši otevřené.

Khadgar si z tužeb a přání Kirin Tor moc těžkou hlavu nedělal - díky výchově v Dalaranu i svému brzkému přijetí do konkláve věděl až moc dobře, jak jsou jeho učitelé žhaví dozvědět se o magii ve všech jejích formách. Soustavné shromažďování, katalogizování a definování magie bylo vštěpováno studentům už od malička a Khadgar nebyl výjimkou.

Ve skutečnosti si uvědomoval, že ani jeho vlastní zvědavost nebyla o nic menší. Na nočních procházkách Fialovou citadelou Dalaranu odhalil nejedno tajemství, které by konkláve jistě raději na světlo nevytahovala. Například zálibu vrchního řemeslníka v ohnivém víně, lady Delth v mladých ctitelích nebo knihovníka Korrigana v tajné sbírce pamfletů popisujících (dost odporně) praktiky uctívání démonů.

A pak ještě něco týkající se jednoho z největších mudrců Dalaranu, ctihodného Arrexise, šedé eminence, kterou všichni respektovali. Zmizel, zemřel nebo se mu stalo něco hrozného a ostatní se rozhodli se o tom vůbec nezmiňovat. Dokonce to došlo tak daleko, že vyškrtli Arrexisovo jméno ze záznamů a víc o něm nemluvili. Khadgar se však o něm dozvěděl. Khadgar znal způsob, jak se dozvědět to, co potřeboval, jak navázat ten správný kontakt nebo promluvit si s tou správnou osobou ve správný čas. Byl to dar, který však stejně dobře mohl být i prokletím.

Kterýkoli z jeho objevů mohl mít za následek to, že právě on dostal tenhle prestižní (a vzhledem ke všem přípravám a varováním možná smrtelně nebezpečný) úkol. Snad měli dojem, že Khadgar byl možná až příliš dobrý v odhalování tajemství a bude lepší ho poslat někam, kde by tahle schopnost mohla Kirin Tor být nějak užitečná. Nebo ho alespoň dostat co nejdál, aby už neměl příležitost š'ourat v osobních životech ostatních obyvatel Fialové citadely.

A Khadgar se díky svému umění naslouchat skutečně dozvěděl i o této teorii.

A tak vyrazil s vakem plným poznámek, se srdcem plným tajemství a hlavou plnou příkazů a bezcenných rad. Poslední týden před odchodem z Dalaranu slyšel téměř od každého člena konkláve, jak je postava Medivha zajímavá. Na to, že to byl čaroděj z konce světa, žijící uprostřed stromů a hor, se o něj Kirin Tor zajímali opravdu až příliš. Téměř dychtivě. Zhluboka se nadechl (což mu zároveň připomnělo, že je stále ještě příliš blízko stájím) a vykročil směrem k věži. Měl pocit, že svůj vak nenese na zádech, ale omotaný kolem kotníků, tak se musel do každého kroku nutit.

Hlavní vchod připomínal otvor nějaké jeskyně, otevřený dokořán bez jakékoli brány nebo mříže. To dávalo smysl, protože jaká armáda by si asi prorazila cestu Elwynnským lesem až nahoru ke strmým stěnám kráteru, aby bojovala s Magusem Medivhem? Neexistoval jediný záznam o tom, že by byl Karazhan někdy obléhán. Vchod ukrytý ve stínu byl dost vysoký, aby jím prošel dospělý slon. Přímo nad ním byla široká terasa se zábradlím z bílého kamene. Člověk stojící na ní by byl zhruba na úrovni nižších vrcholků a musel mít nádherný výhled na

ty nejvyšší hory za nimi. Khadgar za zábradlím spíš vycítil, než spatřil náznak pohybu. Jakoby nějaká postava v kápi, která zmizela zpět do temnoty věže. Copak už ho někdo sledoval? Přivítá ho někdo, nebo se od něj čeká, že se odváží vejít do věže sám?

„Ty jsi ten Nový Mladý Muž?“ řekl tichý, téměř záhrobní hlas a Khadgar s hlavou stále upřenou na terasu málem vyletěl z kůže. Podíval se před sebe a spatřil vysokou vyzáblou postavu vycházející z temnoty hlavního vchodu.

Postava jen vzdáleně připomínala člověka a Khadgara na chvíli napadlo, jestli Medivh neproměňuje lesní tvory ve své služebníky. Tenhle připomínal lysou lasici, jejíž tvář z obou stran rámovaly jakési černé obdélníky.

Khadgar si neuvědomoval, že by odpověděl, ale ta lasici podobná postava udělala další krok ven ze stínu a zopakovala otázku.

„Ty jsi ten Nový Mladý Muž?“ řekla. Každé slovo jako by bylo vysloveno samostatně, oddělené od ostatních a naservírované v uzavřené krabici. Postava nyní vystoupila ze stínu celá a Khadgar zjistil, že neskýtá větší ani menší nebezpečí než postarší muž v černém vlněném livreji. Sluha - člověk, ale sluha. Mělo to, nebo spíš měl, skutečně po stranách hlavy černé obdélníky, jako nějaké klapky na uši, které mu sahaly až k nosu.

Mladíkovi došlo, že se dívá do tváře starého muže.

„Khadgar,“ řekl a v další sekundě už k cizinci natahoval ruku, ve které pevně svíral průvodní dopis. „Z Dalaranu. Khadgar z Dalaranu, z království Lordaeron. Byl jsem vyslán Kirin Tor. Z Fialové citadely. Jsem Khadgar z Kirin Tor. Z Fialové citadely. Z Dalaranu. V Lordaeronu.“ Měl pocit, jako by házel kameny konverzace do hluboké prázdné studny ve víře, že ten stařec alespoň na jeden z nich zareaguje.

„Jistě že jsi Khadgar,“ řekl starý muž. „Z Kirin Tor. Z Fialové citadely. Z Dalaranu. V Lordaeronu.“ Sluha si vzal nabízený dopis, jako by to nebyl papír, ale živý had, a poté, co narovnal zmuchlané okraje, ho neotevřený vložil do náprsní kapsy svého livreje. Po tolika mílích, kdy ho měl u sebe a střežil ho jako oko v hlavě, cítil Khadgar bolest z jeho ztráty. Tenhle průvodní dopis znamenal jeho budoucnost a vidět, jak mizí ze světa, přestože jen na chvíli, bylo zdrcující.

„Kirin Tor mne posílají, abych se stal Medivhovým asistentem. Asistentem lorda Medivha. Čaroděje Medivha. Medivha z Karazhanu.“ Khadgar si uvědomil, že je jen krůček od pádu do propasti bezduchého žvanění, a rychle zavřel pusou.

„Tím jsem si jistý,“ řekl sluha. „Tedy tím, že tě poslali.“ Sluha už prve letmo zkontroloval pečeť na dopise. Teď zajel hubenou rukou do záhybů pláště a vytáhl pár obdélníků spojených tenkým kovovým páskem.

„Klapky?“

Khadgar zamrkal. „Ne. Tedy, ne, děkuji.“

„Moroos,“ řekl sluha. Khadgar zavrtěl hlavou.

„Jmenuji se Moroos,“ řekl sluha. „Správce věže. Medivhův kastelán. Klapky?“ Znovu zvedl ruku s černými obdélníky, naprosto shodnými s těmi, jaké měl sám na propadlých tvářích.

„Ne, děkuji vám... Moroosi,“ řekl Khadgar. Už nedokázal skrývat zvědavost, kterou nyní dával najevo každým svaem ve tváři.

Sluha se otočil a chabým mávnutím ruky pokynul Khadgarovi, aby ho následoval.

Khadgar zvedl ze země svůj vak a málem se musel rozběhnout, aby sluhovi stačil. Navzdory zdánlivé sešlosti se správce věže pohyboval velmi svižně.

„Jste zde ve věži sám?“ odvážil se Khadgar zeptat, když stoupali po širokých točitých schodech. Jednotlivé stupně byly uprostřed sešlapány nesčetnými kroky služebnictva a hostů.

„Eh?“ odpověděl sluha.

„Jste sám?“ opakoval Khadgar a uvažoval, jestli bude muset mluvit podobně jako Moroos, aby mu sluha rozuměl. „Žijete tady sám?“

„Je tady Magus,“ odpověděl Moroos sípavým hlasem připomínajícím usazování prachu v hrobce.

„Ano, jistě,“ řekl Khadgar.

„Asi by nemělo moc veliký smysl, abyste tady byl, kdyby on ne," pokračoval správce. „Nebyl tady, chci říct." Khadgar přemýšlel, jestli starcův hlas zní tak mrtvolně, protože ho příliš nepoužívá.

„Jistě," souhlasil Khadgar. „A ještě někdo?"

„Víte, jak to je," pokračoval Moroos. „Vždy je snazší starat se o jednoho než o dva. Tedy, ne že by se mě někdo ptal."

„Takže obyčejně jen vy a čaroděj?" řekl Khadgar a napadlo ho, zda tenhle sluha získal své místo (nebo snad byl vytvořen?) díky své málomluvné povaze.

„A kuchařka," řekl Moroos, „ale kuchařka moc nemluví. Ale děkuji za optání."

Khadgar se pokusil ovládnout, aby nezvedl oči v sloup, ale nepodařilo se mu to. Doufal, že sluha jeho reakci přes své klapky neviděl.

Došli k rovnému místu, chodbě osvětlené loučemi.

Moroos okamžitě pokračoval dál k dalším sešlapaným schodům na druhé straně. Khadgar se na chvíli zdržel, aby si prohlédl louče. Natáhl ruku jen několik centimetrů od mihotavého plamene, ale necítil teplo. Uvažoval, jestli je chladný oheň ve věži běžný. V Dalaranu používali fosforeskující krystaly, které vydávaly vytrvalou záři o neměnné intenzitě, přestože on sám se dozvěděl o reflexních zrcadlech, duších přírodních živlů připoutaných k lucernám a v jednom případě i o ohromných světlůčkách. Tyhle plameny jako by však byly zmrzlé.

Moroos, který už byl v polovině dalšího schodiště, se pomalu otočil a sípavě zakašlal.

Khadgar přidal do kroku, aby ho dohonal. Ty klapky na očích očividně starci výhled zase tolik neomezovaly.

„Proč ty klapky?" zeptal se Khadgar.

„Eh?" odpověděl Moroos.

Khadgar se dotkl jednoho z obdélníků. „Tyhle klapky. Proč?"

Moroos zkroutil tvář do čehosi, o čem se Khadgar mohl jen domnívat, že to bude úsměv.

„Magie je zde silná.

Silná a někdy špatná. Uvidíte... věci... všude kolem. Pokud nebudete opatrný. Já jsem opatrný. Ostatní návštěvy, ty před vámi, byly méně opatrné. Teď jsou pryč."

Khadgar si vzpomněl na přízrak, který možná viděl na terase, a přikývl.

„Kuchařka má v brýlích čočky z růžového křemene," dodal Moroos. „Nadává na ně." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Kuchařka je trochu pomatená."

Khadgar doufal, že se Moroos časem rozpovídá. „A vy už jste v Magusových službách dlouho?"

„Eh?" řekl znovu Moroos.

„Už jste s Medivhem dlouho?" řekl Khadgar a doufal, že v jeho hlase nebyly stopy netrpělivosti.

„Jo," řekl správce. „Dost dlouho. Příliš dlouho. Připadá mi to jako roky. Takový je tu čas." Stařec nechal doznít svá slova a oba pokračovali dál v tichosti.

„Co o něm víte?" odhodlal se Khadgar nakonec zeptat.

„Myslím o Magusovi."

„Otázkou je," řekl Moroos a otevřel další dveře, jen aby se před nimi objevily další schody vzhůru, „co o něm víte vy?"

Khadgarův vlastní výzkum v celé záležitosti byl překvapivě bez většího efektu a výsledky byly mizerné.

Nehledě na povolený přístup do Velké knihovny Fialové citadely (a nepovolený přístup do několika soukromých knihoven a tajných sbírek), našel o tomhle velkém a mocném Medivhovi jen útržky informací. To bylo bezpochyby podivné, neboť se zdálo, že každý čaroděj v Dalaranu měl Medivha ve velké úctě a něco by od něj chtěl. Laskavost, pomoc, informaci.

Medivh musel být mladý muž, alespoň za takového ho čarodějové měli. Mohlo mu být tak kolem čtyřiceti a za celý svůj život nedokázal ve svém okolí po sobě zanechat nějakou zřetelnější stopu. To Khadgara překvapilo. Ze všech těch zkazek, které slyšel či četl o nezávislých čarodějích, se dalo usoudit, že to byli extrémně extrovertní bytosti, beze strachu

šťárající v tajemstvích, ke kterým se člověk nikdy neměl ani přiblížit. To mělo za následek, že byli většinou mrtví, zmrzačení nebo prokletí mocnostmi a energiemi, jež nedokázali pochopit nebo ovládnout. Většina z příběhů, které už jako malé dítě slychal o nedalaranských čarodějích, končila podobně - bez sebekázně, sebeovládání a racionálního uvažování neměli ti divocí, neškolení samoukové šanci na nějaký dobrý konec (někdy bylo zároveň s nimi zničeno i vše v jejich okolí).

Skutečnost, že Medivh ještě nedokázal nechat na sebe spadnout hrad, rozptýlit své molekuly po celém Zvráceném Nic, nebo přivolat draka, aniž by věděl, jak se drak ovládá, naznačovala, že má buď ohromnou sebekázeň, nebo strašlivou moc. Z rozruchu, který učenci vyvolali kolem jeho přijetí, a podle seznamu instrukcí, jež dostal, se Khadgar klonil spíš k druhé možnosti.

Přes všechn svůj výzkum však nevěděl proč. Nic nenaznačovalo, že by tenhle Medivh na něco převratného přišel, žádný světoborný čin, jímž by si získal tu ohromnou úctu, kterou měl u všech z Kirin Tor. Žádná válka ani velkolepá bitva. I bardové byli velmi struční, když přišlo na téma týkající se Medivha, a jinak ochotní posli jen vrtěli hlavou, když se jich zeptal na nějaký jeho čin.

A přesto, uvědomil si Khadgar, na něm bylo něco důležitého, něco, co vyvolávalo v učencích zvláštní směs strachu, úcty a závisti. Kirin Tor nepovažovali žádného z jiných čarodějů za jim rovného v magických schopnostech. Ve skutečnosti se jakýkoli náznak konkurence vně Fialové citadely snažili spíš zničit. A přesto tomuhle Medivhovi podlézali. Proč?

Khadgar znal jen ty nejdrobnější střípky - zlomek o jeho původu (Guzbaha obzvláště zajímala Medivhova matka), několik okrajových poznámek v rodopisech vztahujících se k jeho jménu a zmínky o jeho občasné návštěvě Dalaranu. Všechny tyto návštěvy Twisting Nether (V některých překladech se o něm mluví jako o Spletitém podsvětí. Jedná se o prostor mezi světy, plný démonů a zla, kteří tam čekají na svou šanci dostat se právě na některý z těchto světů a vysát z něj veškerou magickou energii (pozn. překl)). podnikl během posledních pěti let a evidentně se stýkal jen se staršími čaroději, jako například s právě pohřešovaným Arrexisem.

Shrnuto, podtrženo Khadgar o tomhle pravděpodobně mocném čaroději, pro kterého měl pracovat, věděl opravdu málo. A vzhledem k tomu, že vědění považoval za svou zbroj i meč, cítil se na blížící se střetnutí velmi nedostatečně vyzbrojený. Nahlas však řekl: „Moc ne.“ „Eh?“ odpověděl Moroos a napůl se na schodišti otočil.

„Říkal jsem, že toho moc nevím,“ řekl Khadgar hlasitěji, než ve skutečnosti chtěl. Jeho hlas se odrazil od holých zdí schodiště. To se nyní opět stáčelo a Khadgar přemítal, jestli je věž skutečně tak vysoká, jak se zdála. Z toho výstupu už ho bolela stehna.

„Jistě že ne moc,“ řekl Moroos. „Myslím, že nevíte moc. Mladí lidé toho nikdy moc nevědí. To z nich činí mladé, předpokládám.“

„Já jsem myslel,“ řekl Khadgar rozzlobeně. Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Myslel jsem, že toho nevím mnoho o Medivhovi. Ptal jste se.“

Moroos se na chvíli zastavil s jednou nohou položenou na dalším schodu. „Předpokládám, že ano,“ řekl nakonec.

„Jaký je?“ zeptal se Khadgar, tentokrát téměř prosebně.

„Jako kdokoli jiný, předpokládám,“ řekl Moroos. „Má své mouchy. Nálady. Dobré dny i špatné. Jako kdokoli jiný.“

„Kalhoty si obléká jednu nohavici po druhé,“ povzdechl si Khadgar.

Khadgar si odkašlal a udělal krok vpřed, ale Moroos zvedl ruku. Khadgar ztuhnul, jako by ho někdo zastavil kouzlem.

Starý sluha přešel tiše ke svému pánovi místo něho a čekal, až Medivh zaregistruje jeho přítomnost. Uběhla minuta. Drahá minuta. A pak ještě tolik času, že to Khadgarovi připadalo jako věčnost.

Postava v plášti nakonec odložila astroláb a rychle zakreslila do knihy tři znaky. Pak knihu s hlasitým bouchnutím zavřela a podívala se na Moroese.

Khadgar nyní poprvé uviděl Medivhovu tvář a pomyslel si, že ten muž musí být daleko starší než všemi předpokládaných čtyřicet. Jeho tvář byla opotřebovaná s hlubokými vráskami.

Khadgar uvažoval, jakou asi magickou silou musí Medivh vládnout, že v jeho tváři zanechala takové stopy.

Moroese sáhl do vesty a vytáhl zmačkaný průvodní dopis. Krvavě rudá pečeť nyní v matném světle loučí ohnivě zářila. Medivh se otočil a upřel pohled na mladíka. Čarodějovy oči ležely hluboko pod temným hustým obočím, ale Khadgar okamžitě vycítil jejich sílu. V těch tmavě zelených očích něco tančilo a třpytilo se, cosi mocného a snad i neovladatelného. Něco nebezpečného. Čaroděj se na něj zahleděl a Khadgar okamžitě ucítil, že odhaduje důležitost jeho existence, a výsledkem byl dojem srovnatelný s existencí brouka nebo mouchy.

Medivh odvrátil od Khadgara zrak ke stále zapečetěnému průvodnímu dopisu. Khadgar se téměř okamžitě cítil uvolněněji, jako by kolem něj právě přešel hladový dravec, aniž by se obtěžoval na něj ještě jednou podívat.

Jeho úleva netrvala dlouho. Medivh dopis neotevřel. Místo toho mírně svráštěl obočí a pergamen vybuchl v plamenech tak, že mladíka ovanul proud vzduchu. Oheň sahal přesně k rohu listiny, za který ho Medivh držel, a hořel mihotavým modrým plamenem.

Když Medivh promluvil, jeho hlas byl hluboký, ale jakoby pobavený.

„Tak,“ řekl Medivh, zcela nedbající skutečnosti, že mu v ruce hoří Khadgarova budoucnost. „Vypadá to, že náš mladý špion konečně dorazil.“

Dva

Rozhovor s Magusem

„Stalo se něco?“ zeptal se Medivh a Khadgar na sobě znovu ucítil jeho pohled. Znovu si připadal jako brouk, ale tentokrát lezl napříč po stole vášnivého sběratele. Plameny už spořádaly polovinu průvodního dopisu, vosková pečeť se roztékala a kapala na kamennou podlahu observatoře.

Khadgar si uvědomil, že má oči dokořán vytřeštěné, tvář bledou, zcela bez krve, a ústa otevřená. Pokusil se dostat vzduch z plic, ale povedlo se mu jen vydat přidušený syčivý zvuk. Tmavé husté obočí se pobaveně zvedlo. „Jsi nemocný? Moroese, je ten chlapec nemocen?“

„Snad jen udýchaný,“ řekl Moroese bez výrazu. „Je to vysoko.“

Khadgarovi se konečně podařilo zmobilizovat všechny své smysly dostatečně na to, aby vyhrkl: „Ten dopis!“

„Ááá,“ řekl Medivh. „Ano. Děkuji ti, málem jsem zapomněl.“ Přešel ke koši na oheň a nechal hořící pergamen spadnout na černé uhlíky. Modré plameny působivě vyšlehly až do výše jeho ramen a pak se opět uklidnily a proměnily v obyčejný oheň naplňující místnost teplou načervenalou září. Po průvodním dopisu ani po rudé pečetě se znakem Kirin Tor nebylo ani stopy.

„Ale vy jste ho nečetl!“ řekl Khadgar a hned se zarazil.

„Chci říct, pane, se vši úctou...“

Čaroděj se zasmál a posadil se do velkého křesla z vyřezávaného dřeva a rudého plátna. Oheň z koše mu ozařoval tvář, jejíž hluboké vrásky se roztáhly v širokém úsměvu. Nehledě na to se Khadgar nedokázal uklidnit. Medivh se v křesle naklonil a řekl: „Ó velký a ctihodný Magusi Medivhu, mistře čaroději z Karazhanu, přináším vám pozdravy Kirin Tor, největší a nejhonosnější z magických akademií, gild a společností, od rádců samotných králů, učitelů budoucích čarodějů a luštitelů tajemství. A tak to prostě pokračuje pořád dál a s každou větou se jenom víc nafukují. Jak si zatím vedu?“

„Nedokážu to posoudit,“ řekl Khadgar, „dostal jsem instrukce...“

„Neotevírat ten dopis,“ dokončil za něj Medivh větu.

„Ale stejně jsi to udělal.“

Čaroděj zvedl k mladíkovi oči a Khadgarovi se znovu začalo těžko dýchat. V Medivhových očích něco zazářilo a Khadgar uvažoval, jestli je ten čaroděj schopen sesílat kouzla, aniž by si toho někdo všiml.

Khadgar pomalu přikývl, ale jinak nedokázal odpovědět.

Medivh se hlasitě zasmál. „Kdy?“

„Na... na cestě z Lordaeronu do Kul Tirasu," řekl Khadgar, ne zcela si jistý, jestli ta slova jeho budoucího mistra pobaví nebo rozzlobí. „Byli jsme na cestě dva dny a..."

„A zvědavost byla silnější," dokončil za něj Medivh znovu větu. Usmál se a v tom upřímném úsměvu mu pod prošedivělými vousy zasvítily bílé zuby. „Já bych ho zřejmě otevřel hned, jak bych se dostal z dohledu dalaranské Fialové citadely."

Khadgar se zhluboka nadechl a řekl: „Také jsem to zvažoval, ale byl jsem toho názoru, že mají aktivována věštická kouzla, alespoň na takovou vzdálenost."

„A chtěl jsi být daleko od jakéhokoli kouzla nebo příkazu zakazujícího ti otevřít ten dopis. A pak jsi ho znovu pečlivě složil, aby nebylo nic poznat. Byl sis jistý, že pečeť hned rozlomím a nebudu ji zkoumat tak, abych si všiml tvého podvodu." Medivh se znovu zasmál, ale pak se jeho tvář protáhla a získala vážnější výraz. „Jak jsem to udělal?" zeptal se.

Khadgar zamrkal. „Udělal co, pane?"

„Jak jsem věděl, co je v dopise?" řekl Medivh a koutky úst mu nyní zcela poklesly. „V tom právě shořelém dopise stálo, že schopnost dedukce a inteligence mladého Khadgara na mne zcela jistě zapůsobí. Tak na mě zapůsob."

Khadgar se na Medivha podíval, ale žoviální úsměv z jeho tváře už zcela vyprchal. Nyní připomínala spíše tvář primitivního kamenného boha, nesmířitelného soudce. Oči, které ještě před okamžikem jiskřily veselím, jako by nyní skrývaly nějakou temnou zlobu.

Okraje obočí se navzájem přiblížily jako dva temné bouřkové mraky.

Khadgar chvíli koktal a pak odpověděl: „Čtete mé myšlenky."

„To je možné," řekl Medivh. „Ale není to pravda. Právě teď je z tebe uzlíček nervů, a to četbu myšlenek značně ztěžuje. První špatně."

„Už jste podobný dopis dostal dříve," řekl Khadgar.

„Od Kirin Tor. Víte, co v takových dopisech píší."

„Rovněž možné," řekl mistr čaroděj. „Neboť jsem skutečně už dostal podobné dopisy a ony se ve své nadutosti opravdu podobaly jeden druhému. Ale ty víš, že ta slova v dopise zněla přesně tak, jak jsem je řekl. Dobrý pokus, ale ani to není pravda. Druhé špatně."

Khadgar sevřel rty do tenké čárky. V hlavě mu hučelo a srdce v hrudi divoce tlouklo.

„Sympatie," řekl nakonec.

Z Medivhových očí nebylo možné nic vyčíst a jeho hlas zněl chladně. „Vysvětli."

Khadgar se zhluboka nadechl. „Jeden z magických zákonů. Když někdo manipuluje s předmětem, zanechá na něm část své magické aury nebo vibrací s předmětem spojených. Aura je pro každého člověka nezaměnitelná, je tedy možné se na ni napojit tak, že ovlivníte nějakou jinou. Pramen vlasů se tak může stát přísadou do kouzla lásky nebo můžete podle mince najít jejího původního majitele."

Medivhovy oči se mírně přivřely a on si prstem přešel přes zarostlou bradu. „Pokračuj."

Khadgar se na chvíli odmlčel, neboť na sobě cítil váhu Medivhova pohledu. Tohle znal z vyučování. Byl napůl cesty ke správné odpovědi. Ale jak se Medivhovi podařilo zjistit...

„Čím více člověk nějaký předmět používá, tím silnější jsou ony vibrace," řekl Khadgar rychle.

„Takže předmět, kterému byla věnována větší pozornost nebo který má s osobou mnoho společných zážitků, bude mít silnější sympatie." Slova se nyní nějak sama spojovala a přicházela stále rychleji. „Takže listina, kterou někdo popsal, má silnější auru než čistý list pergamenu, a ona osoba se navíc soustřeďuje na to, co píše, takže..."

Khadgar na chvíli proud slov zadržel. „Četl jste myšlenky, ale ne moje - myšlenky pisatele, který napsal dopis, v okamžiku, kdy ho psal - četl jste slova, na která při psaní myslel."

„Aniž bych musel listinu fyzicky číst," řekl Medivh a v očích se mu opět roztančilo světlo. „A jak může být takový trik učenci užitečný?"

Khadgar několikrát zamrkal a odvrátil od čaroděje oči, aby se na chvíli vyhnul jeho upřenému pohledu. „Můžete číst knihy, aniž byste je musel číst."

„Což je pro vědce velice cenná schopnost," řekl Medivh. „I ty patříš mezi učence. Proč to tak neděláte?"

„Protože... protože..." Khadgar si vzpomněl na starého Korrigana, který dokázal v knihovně najít cokoli, i tu nejnepodstatnější zmínku o něčem. „Myslím, že děláme, ale jen starší členové konkláve."

Medivh přikývl. „A to z toho důvodu, že..." Khadgar se na chvíli zamyslel a zavrtěl hlavou. „Kdo by se namáhal s psaním, kdyby veškeré vědění bylo možno vysát jediným magickým útokem?" nadhodil Medivh. Usmál se a Khadgar si uvědomil, že nedýchá.

„Nejsi špatný. Vůbec ne. Znáš protikouzla?"

„Do pátého soupisu," řekl Khadgar.

„Dokážeš vytvořit mystickou střelu?" zeptal se Medivh rychle.

„Jednu nebo dvě, ale je to vyčerpávající," odpověděl mladík, který si náhle uvědomil, že rozhovor se znovu prudce stočil novým směrem.

„A tví primární elementálové?"

„Nejsilnější jsem v ohni, ale znám je všechny."

„Přírodní magie?" zeptal se Medivh. „Zrání, sběr, sklizeň? Dokážeš vzít semínko a vysát z něj mládí, až se z něj stane květ?"

„Ne, pane. Učil jsem se ve městě."

„Dokážeš vytvořit homunkula?"

„Doktrína tomu není zrovna nakloněna, ale chápu, na jakém principu je jeho tvorba založena," řekl Khadgar.

„Pokud jste zvědavý..."

Medivhovy oči na okamžik zaplály a pak čaroděj řekl:

„Doplul jsi sem z Lordaeronu lodí? Jaký to byl typ?" Khadgar byl tou opětovnou změnou tématu zaskočen.

„Ano. Tedy... tirassijský škuner, Vděčná bríza" odpověděl.

„Z Kul Tirasu," doplnil ho Medivh. „Lidská posádka?"

„Ano."

„Mluvil jsi s nimi?" Khadgar cítil, jak se z rozhovoru rychle stává výslech.

„Pár slov," řekl Khadgar. „Myslím, že jim můj přízvuk připadal směšný."

„Posádkám lodí z Kul Tirasu připadá k smíchu skoro všechno," řekl Medivh. „Byli v posádce nějací nelidé?"

„Ne, pane," řekl Khadgar. „Tirassiané vyprávěli o rybích lidech. Říkali jim murlockové. Jsou skuteční?"

„Ano, jsou," řekl Magus. „S jakými jinými rasami ses ještě setkal? Myslím s jinými než s různými druhy lidí."

„V Dalaranu se jednou objevili nějací gnomové," řekl Khadgar. „A ve Fialové citadele byli trpasličí řemeslníci."

Z legend znám draky; na jedné z akademií jsem jednou viděl dračí lebku."

„A co trolové a skřeti?" řekl Medivh.

„Znám troly," řekl Khadgar. „Jsou známy čtyři druhy trolů. Možná existuje i pátý."

„Tak to je výsledek keců, co učí Alonda," zabručel Medivh, ale pokynul Khadgarovi, aby pokračoval.

„Trolové jsou krvelační, větší než lidé. Velice vysokí a šlachovití s protáhlými rysy. Hmm..." na chvíli se zamyslel. „Žijí v kmenovém zřízení. Byli téměř naprosto vyhnáni z civilizovaných zemí a v Lordaeronu pravděpodobně už vyhynuli."

„Skřeti?"

„Mnohem menší, velikostí spíše podobní trpaslíkům. Stejně tak vynalézaví, ale mají destrukční sklony. Nebojácní. Četl jsem, že jako rasa jsou šílení."

„Jen ti nejchytřejší," řekl Medivh. „Víš něco o démonech?"

Samozřejmě, pane," řekl Khadgar rychle. „Tedy, chci říct z legend, pane. Stejně tak znám možné ochrany proti nim. To se v Dalaranu učí všichni čarodějové už od prvního dne."

„Ale nikdy jsi žádného nevyvolal," řekl Medivh. „Nebo jsi nebyl přítomen, když démona vyvolával někdo jiný." Khadgar zamrkal a uvažoval, jestli je tahle otázka chyták. „Ne, pane. Ani by mě něco takového nenapadlo."

„O tom nepochybuji," řekl Magus a v jeho hlase byla téměř neznatelná ironie. „Tedy, že by tě to ani nenapadlo. Víš, co je to Strážce?"

„Strážce?" Khadgar zaregistroval další posun tématu konverzace. „Někdo, kdo hlídá, stráž? Snad jiná rasa? Druh nějakého netvora? Snad ochránce proti netvorům?" Medivh se usmál, poprvé po dlouhé době, a zavrtěl hlavou. „Nic si z toho nedělej. Tohle nemáš vědět. Byl to jen trik." Pak zvedl oči a řekl: „Tak dobře. A co víš o mně?"

Khadgar hodil pohledem po správci Moroesovi, ale zjistil, že sluha zmizel, jako by se rozplynul ve stínu. Mladík chvíli koktal. „Čarodějové Kirin Tor vás mají ve velké úctě," podařilo se mu nakonec ze sebe dostat diplomatickou odpověď.

„Patrně ano," řekl Medivh stroze.

„Jste mocný a nezávislý čaroděj, s největší pravděpodobností rádce krále Llanea z Azerothu."

„Jdeme zpátky," řekl Medivh a kývl na mladíka.

„Mimo to..." zaváhal Khadgar a přemýšlel, jestli čaroděj skutečně dokáže číst jeho myšlenky.

„Ano?"

„Nic konkrétního, co by odůvodňovalo tuto úctu..." řekl Khadgar.

„A strach," dodal Medivh.

„A závist," dokončil Khadgar, který si přestal být jistý svými odpověďmi, jako by ho Medivhovy otázky svlékly do naha. Pak ještě rychle dodal: „Zkrátka nic konkrétního, co by přímo vysvětlovalo respekt, který u Kirin Tor máte."

„Takhle to má být," vyštěkl Medivh podrážděně a třel si ruce nad košem s ohněm. „Takhle to má být."

Khadgar nechápal, jak tu čaroději může být zima. Jemu samotnému stékal po zádech pot. Po delší odmlce zvedl Medivh hlavu a v očích měl znovu zlověstnou bouři. „Ale co víš o mně?"

„Nic, pane," řekl Khadgar.

„Nic?" Medivhův hlas byl nyní silnější, hlasitější a jako by ho ještě zesiloval odraz od stěn observatoře. „Nic? Celou tu cestu až sem jsi šel jen tak? Ani ses neobtěžoval něco si zjistit? Snad jsem byl jen výmluvou pro tvé mistry, kteří se tě potřebovali zbavit a doufali, že cestou zemřeš. Nebylo by to poprvé, kdy by někdo z nich něco podobného zkusil."

„Nebylo co zjišťovat. Zase tak moc jste toho nedokázal," odpověděl Khadgar horkokrevně, ale pak se zhluboka nadechl, když si uvědomil, s kým mluví a co říká. „Chci říct, nedokázal jste nic, o čem bych dokázal něco zjistit, myslím..."

Čekal, že starší čaroděj vybuchne vztekem, ale Medivh se jen zasmál. „A co jsi tedy zjistil?" zeptal se.

Khadgar si povzdechl a řekl: „Pocházíte z rodu čarodějů. Váš otec byl čaroděj z Azerothu, nějaký Nielas Aran. Vaše matka byla Aegwynn, což však může být nejen jméno, ale i titul. Podobný se používal před více než osmi sty lety. Vyrostl jste v Azerothu a odmalička jste se znal s králem Llaneem a lordem Lotharem. Mimo to..." Khadgar se však rozhodl nepokračovat. „Nic."

Medivh se zadíval do ohně a přikývl: „Dobře. To je alespoň něco. Víc, než se většině lidí podaří zjistit."

„A vaše jméno znamená Strážce tajemství" dodal Khadgar. „V řeči vysokých elfů. Ještě to jsem zjistil."

„Taky pravda," řekl Medivh a vypadal najednou unaveně. Delší chvíli hleděl do ohně.

„Aegwynn není titul," řekl po dlouhé odmlce. „Je to skutečně jméno mé matky."

„Aegwynn však bylo několik. Musí to tedy být příjmem," uvažoval nahlas Khadgar.

„Jen jediná," řekl Medivh temně.

Khadgar se nervózně zasmál. „Ale to by znamenalo, že byla..."

„Přes sedm set padesát let stará, když jsem se narodil," řekl Medivh s překvapivým odfrknutím. „Ale je daleko starší. Měla mě dost pozdě. Což může být důvod, proč Kirin Tor tolik zajímá, co schovávám v knihovně. Což je důvod, proč tě poslali, abys to zjistil."

„Pane," řekl Khadgar, jak nejpevněji dokázal. „Abych byl upřímný, každý z čarodějů kromě nejvyššího Kirin Tor chce, abych o vás něco zjistil. Posloužím jim, jak nejlépe budu umět, ale jestli si chcete některé informace nechat pro sebe, plně to chápu..."

„Kdybych chtěl, nikdy by ses nedostal přes les až sem," řekl Medivh, náhle znovu vážný. „Potřebuji někoho, kdo mi uspořádá knihovnu, pro začátek, pak se dáme do chemických laboratoří. Ano, myslím, že jsi ten pravý. Abys pochopil, znám význam tvého jména, stejně jako ty znáš význam mého. Moroosi!"

„Zde, pane," řekl sluha, který se najednou vynořil ze stínu. Khadgar leknutím poskočil.

„Vezmi toho chlapce do jeho pokoje a postarej se, aby něco snědl. Měl dlouhý den."

„Jistě, pane," řekl Moroos.

„Jedinou otázku, mistře," řekl Khadgar. Pak si uvědomil, že se překl, a opravil se. „Chtěl jsem říct, lorde Magusi, pane."

„Od nynějška mi říkej Medivh. Slyším taky na Strážce tajemství a pár dalších jmen, ne všechna jsou však známá."

„Co jste myslel tím, že znáte význam mého jména?" zeptal se Khadgar.

Medivh se usmál a celá místnost byla opět o něco teplejší a přátelštější. „Ty nerozumíš jazyku trpaslíků," spíš konstatoval Medivh, než že by se ptal.

Khadgar zavrtěl hlavou.

„Mé jméno ve vysoké elfštině znamená Strážce tajemství. Tvé jméno znamená ve starém jazyce trpaslíků Důvěra. Beru tě tedy za jméno, mladý Khadgare. Mladý Důvěro."

Moroos mladíka zavedl do jeho pokoje zhruba uprostřed věže, a zatímco sestupovali po schodech, svým sípavým hlasem mu dával další instrukce. Jídlo v Medivhově věži bylo jednoduché - kaše a klobásy na snídani, studený oběd a bohatá sytá večeře, obvykle dušené nebo pečené maso se zeleninou. Po večerním jídle má kuchařka volno, ale v chladící místnosti jsou vždy nějaké zbytky. Medivh dodržoval harmonogram, který by vzdáleně šel popsat jako „proměnlivý", a Moroos i kuchařka se už naučili, jak mu vyhovět, aby je to nestálo příliš mnoho sil a času.

Moroos mladému Khadgarovi oznámil, že jako pomocník, nikoli sluha, takový luxus mít nebude. Čeká se od něj, že bude mistrovi k dispozici, kdykoli ho bude potřebovat.

„To jsem jako učedník docela čekal," řekl Khadgar. Moroos se uprostřed chůze otočil (právě procházeli kolem horní galerie postavené nad tím, co se zdálo být vstupní halou nebo velkým sálem). „Ještě ne učedník, chlapče," zasípal Moroos. „Ani z poloviny."

„Ale Medivh říkal..."

„Že můžeš uspořádat knihovnu," řekl Moroos. „Práce pro pomocníka, ne učedníka. I jiní už byli pomocníky. Žádný se nestal učedníkem."

Khadgar se zamračil a zároveň ucítil, jak se mu do tváří hrne krev. Nečekal, že bude v čarodějově žebříčku stupeň pod učedníkem. „Jak dlouho..."

„Nedokážu říct, opravdu," vydechl sluha. „Nikdo se tak daleko ještě nedostal."

Khadgara okamžitě napadly dvě otázky. Zaváhal, pak se zeptal: „Kolik ‚pomocníků' už tu bylo?"

Moroos se podíval přes zábradlí a pohled měl jakoby rozostřený. Khadgar uvažoval, jestli sluha přemýšlí nebo jestli ho svou otázkou vyvedl z míry. V galerii pod nimi byl jen jediný stůl s židlemi. Byl překvapivě obyčejný a Khadgara napadlo, že Medivh asi žádné bankety nepořádá.

„Tucty," řekl nakonec Moroos. „Nejméně. Většina z Azerothu. Jeden elfling. Ne, dva elflingové. Vy jste první z Kirin Tor."

„Tucty," opakoval Khadgar a byla v něm malá dušička při představě, kolikrát už Medivh do svých služeb přijal budoucího čaroděje.

Položil druhou otázku: „Jak dlouho vydrželi?"

Tentokrát si Moroos odkašlal a řekl: „Dny. Někdy hodiny. Jeden elf dokonce nevyšel ani nahoru po schodech." Ukázal si na klapky po stranách obličeje.

„Viděli věci, chápete?"

Khadgar si vzpomněl na postavu na terase u hlavního vchodu a přikývl.

Konečně dorazili do Khadgarova pokoje, po straně chodby, ne příliš daleko od velkého sálu.

„Dejte se trochu do pořádku," řekl Moroos a podal Khadgarovi lucernu. „Umývárna a vše ostatní je na konci chodby. Pod postelí je nočník. Přijďte do kuchyně. Kuchařka vám něco teplého připraví."

Khadgarův pokoj byl ve skutečnosti úzký výklenek trčící ven z věže, který by jistě daleko lépe uspokojil potřeby mnicha žijícího v naprostém odloučení než potřeby mladého čaroděje. U jedné zdi stála úzká postel a u druhé stejně úzký stůl a nad ním holá police. A skříň na šaty. Khadgar hodil do skříňe svůj vak, aniž by ho otevřel, a přešel k oknu.

To tvořila úzká tabulka skla s příměsí olova usazená na jediném čepu uprostřed. Khadgar se do horní poloviny opřel a ta se pomalu otevřela. Téměř ztvrdlý maz na čepu okno jako by nechtěl pustit.

Vzhledem k tomu, že byl stále ještě dost vysoko, měl dobrý výhled na okolní hory. Ve světle měsíčních dvojčat byly holé a šedé. Z téhle výšky bylo i Khadgarovi hned jasné, že ty skály tvořily kdysi celistvou stěnu kráteru, nyní zvětralou a popraskanou časem. Copak odtud někdo vytáhl celou horu jako dřevák? Nebo se snad tohle místo zvedlo pomaleji než okolní hory a zanechalo zde dokonalý úkryt pro centrum moci?

Khadgar přemýšlel, jestli Medivhova matka mohla být u toho, když se okolní hory zvedly nebo toto místo propadlo či bylo zasaženo kusem padající oblohy. Osm set let byla dlouhá doba i na čaroděje. Už po dvou stech letech byla většina lidských čarodějů vyzáblá a seschlá. Mít sedm set padesát let a porodit dítě! Khadgar zavrtěl hlavou a napadlo ho, jestli ho Medivh netahal za nos. Khadgar ze sebe shodil cestovní plášť a navštívil zmíněnou místnost na konci chodby. Byly to spartánské podmínky, ale našel konev se studenou vodou, umyvadlo a dobré zrcadlo beze skvrn stáří. Khadgara napadlo, že by mohl použít menší kouzlo, aby si vodu ohřál, ale pak si to rozmyslel.

Voda byla osvěžující a Khadgar se cítil daleko lépe, když se převlékl do poněkud méně zaprášených šatů - pohodlné košile sahající mu téměř ke kolenům a pevných kalhot. To byl jeho pracovní oděv. Vytáhl z vaku tenký nůž a po chvíli rozmýšlení ho vsunul do vysoké boty.

Vyšel ven na chodbu a uvědomil si, že nemá ani ponětí, kde je kuchyně. U stáji nebyl žádný přístřešek sloužící jako místo na vaření, takže vše muselo být někde uvnitř věže. Zřejmě v přízemí nebo někde poblíž, protože tam musela sahat pumpa ze studny. A dobrý přístup do velkého sálu, ať již se používal, či ne.

Khadgar snadno našel galerii nad banketní místností, ale musel dlouho hledat schody vedoucí dolů. Byly úzké a točité. Ze sálu měl několik možností, kam se dát. Khadgar si zvolil tu nejpravděpodobnější a skončil ve slepé chodbě se spoustou prázdných pokojů po stranách, velice podobných tomu jeho. Druhá volba přinesla stejný výsledek. Ta třetí zavedla mladíka doprostřed bitvy.

To nečekal. V jednom okamžiku kráčel po nízkých schodech a uvažoval, jestli by pro navigaci ve věži byla lepší mapa, zvonek nebo lesní roh. V dalším okamžiku se střecha nad ním otevřela do zářivé oblohy barvy čerstvé krve a on byl obklíčen ozbrojenými muži.

Khadgar ustoupil, ale chodba za ním zmizela a zůstala po ní jen nerovná pustá zem, nepřipomínající mu žádné místo, které znal. Ti muži cosi řvali a ukazovali, ale jejich hlasy, nehledě na skutečnost, že stáli přímo vedle Khadgara, byly nevýrazné, tlumené, jako by byli pod vodou.

Sen? pomyslel si Khadgar. Snad si na chvíli lehl a usnul a tohle všechno byla jen nějaká strašlivá noc způsobená jeho obavami. Ale ne, vždyť téměř cítil na kůži teplo skomírajícího velkého slunce a vítr a pohyb lidí kolem sebe.

Bylo to, jako by ho někdo vyrval ze zbytku světa, izoloval na nějakém malém ostrově a nechal mu jen tenké spojení s realitou kolem něj. Jako by se z něj stal duch.

A skutečně, vojáci ho zjevně ignorovali, jako nějaký přízrak. Khadgar zkusil vzít jednoho za rameno a oddechl si, když mu ruka neprošla skrz oprýskaný nárameník. Cítil nějaký odpor, ale jen takový amorfní - cítil hmotu té zbroje, a kdyby se soustředil, i ostré hrany zkrouceného kovu.

Khadgar si uvědomil, že ti muži bojovali. Nedávno a krutě. Jen každý třetí byl bez nějakého obvazu a krví potřísněné odznaky bitvy trčely ze špinavých zbrojí a promáčklých helmic. I jejich zbraně byly potřísněné zaschlou krví. Spadl přímo na bitevní pole.

Khadgar se rozhlédl, aby lépe zjistil, kde vlastně jsou. Byli na vrcholku malého pahorku, jen nepatrného záhybu na mírně zvlněné pláni rozprostírající se kolem. Jestli tu někdy byly nějaké stromy, byly pokáceny a proměněny v hrubé hradby, které nyní strážili tihle zlověstně se tvářící muži. Tohle nebyla žádná pevnost ani hrad. Vybrali si tohle místo, protože jiné zkrátka neměli.

Vojáci se rozestoupili a mezi nimi se prodral urostlý bělovlasý muž, zřejmě jejich velitel. I jeho zbroj byla na mnoha místech odřená, nicméně tvořil ji kyrys oblečený přes rudé roucho učenců, takové, za jaké by se nemusel stydět žádný z Kirin Tor. Lem, rukávy a vesta rudé róby byly popsány magickými runami - některé z nich dokonce Khadgar poznal, ale jiné viděl poprvé v životě. Velitelovy sněhobílé vousy mu sahaly téměř až k pasu a částečně zakrývaly zbroj jako nějaký závoj. Na hlavě měl rudou helmici s jediným zlatým drahokamem nad čelem. V jedné ruce měl hůl s velkým kamenem na konci a v druhé tmavě rudý meč.

Velitel na své vojáky cosi křičel a jeho hlas Khadgarovi připadal jako rozbouřené moře. Zdálo se však, že válečníci ví, co říká, neboť se hned začali stavět kolem barikád a vyplňovat volná místa v řadě.

Bělovousý velitel přešel těsně kolem Khadgara a mladík mu rychle uhnul z cesty. Velitel by si ho však neměl všimnout o nic víc než ostatní vojáci.

A přesto tomu tak nebylo. Jeho hlas na chvíli utichl, noha špatně došlápla na nějaký kámen na zemi a on málem upadl. Místo toho se však otočil a podíval se na Khadgara.

Ano, podíval se na Khadgara a budoucímu učedníkovi bylo jasné, že ho starý čaroděj - válečník zřetelně viděl. Velitelovy oči se zadívaly hluboko do mladíkových a Khadgar se chvíli cítil stejně jako při pohledu Medivhových planoucích očí. Tohle však bylo daleko intenzivnější. Khadgar nedokázal uhnout pohledem.

A z toho, co uviděl, se mu zatajil dech. Musel se odvrátit, musel se do těch očí přestat dívat.

Když pak znovu zvedl hlavu, velitel na něj kývnul. Bylo to letmé, téměř nezmatelné přikývnutí a rty toho starého muže byly sevřené do tenké čárky. A pak se bělovousý velitel znovu otočil, řval na své muže a zapřísahal je, aby se bránili.

Khadgar chtěl jít za ním, dohonit ho a zjistit, jak to, že on ho viděl a ostatní ne, ale všude kolem něj byl nyní řev, tlumený řev unavených mužů, povoláných ještě jednou, naposled, do boje. Meče a kopí bojovně vztyčené k obloze barvy nyní už spíše sražené krve a ruce ukazující k nedalekému pahorku, kde stékající voda vymlela v rezavé hlíně fialové stružky.

Khadgar se podíval směrem, kterým muži ukazovali, a uviděl, jak se kolem pahorku i přes něj valí zelenočerná vlna. Khadgara napadlo, že by to mohla být nějaká řeka, ale pak mu došlo, že je to útočící armáda. Černá byla barva zbroje a zelená byla jejich těla.

Byly to zrůdy z těch nejstrašnějších snů, výsměch všemu, co bylo lidské. Na jejich zuřivě rozšklebených tvářích byla nejvýraznější dolní čelist s tesáky. Nosy měly zploštělé a skrčené jako psi a oči malé, podlité krví a plné nenávisti. Černé zbraně a zbroj se leskly ve skomírajícím slunci tohoto světa a v okamžiku, kdy začali sbíhat ze svahu, vydali řev, při kterém se chvěla zem.

I vojáci kolem něj zařvali a jak se ti zelení netvorové blížili k jejich pozicím, posílali jim na pozdrav jednu salvu rudě opeřených šípů za druhou. První řada těch monstrózních netvorů padla a byla okamžitě nahrazena těmi, kdo běželi za ní. Další salva a další řada nelidských zrůd padla, jejich místo však okamžitě zaujali další a celá zelenočerná masa se rychle přibližovala.

Po Khadgarově pravé ruce se cosi blýskalo, ale blesky tančily po zemi a ty ohavnosti řvaly, neboť jim z kostí doslova odkapávalo rozpuštěné maso. Khadgar si vzpomněl na velitele, čaroděje - válečníka, ale zároveň si uvědomil, že ani tyhle střely nedokáží nijak drasticky ztenčit řady útočníků.

A pak se ty zelené stvůry přiřítily nahoru. Eben bušící a sekající do hrubé palisády. Hrubé kmeny nebyly v téhle bouři ničím víc než suchými větvíčkami a Khadgar cítil, jak se lámou. Jeden z vojáků vedle něj se skácel na zem probodnut temným kopím. Na jeho místě nyní stál zelený netvor s černou zbrojí a vítězoslavně vyl.

Khadgar o dva kroky ustoupil, ale pak se otočil a rozběhl se.

A téměř vrazil do Moroese, který stál za ním.

„Vy," zasípal Moroes klidně, „jste se opozdil. Možná jste se ztratil."

Khadgar se znovu otočil a uviděl, že za ním už není svět krvavého nebe a těch zelených zrůd, ale prázdná odpočívárna s vychladlým krbem a židlemi zakrytými nějakou látkou. Vzduch byl cítit prachem, který právě někdo vyrušil z mnohaletého odpočinku.

„Byl jse..." zalapal Khadgar po dechu. „Byl jsem... byl jsem..."

„Přemístěn?" pomohl mu Moroes.

Khadgar polkl, rozhlédl se kolem sebe a tiše přikývl.

„Pozdní večere je připravena," zavrčel Moroes. „Raději už se znovu nepřemist'ujte."

Temně oděný sluha se otočil a tiše vyklouzl z místnosti. Khadgar se ještě naposledy podíval na slepý konec chodby, ve kterém se ztratil. Nikde nebylo ani stopy po nějakém tajném vchodu nebo magických dveřích. Ta vize (jestli to byla vize) skončila s náhlostí, které se vyrovnalo jen její objevení.

Nikde žádní vojáci. Žádné zelené zrůdy. Žádná armáda připravená padnout. Jen vzpomínka, která Khadgara k smrti děsila. Bylo to skutečné. Cítil, že je to skutečné.

Cítil, že je to pravda.

Nebyla to ani ta monstra nebo krveprolití, co ho děsilo. Byl to ten čaroděj - válečník, bělovousý velitel, který ho, jak se zdálo, viděl. To on se Khadgarovi zavrtil až do morku kostí a probudil v něm touhu.

A co bylo nejhorší, ta postava ve zbroji a rouchu měla Khadgarovy oči. Tvář byla stará, vousy i vlasy sněhově bílé, v jeho chování byla moc, a přesto měl ten velitel stejné oči, jaké Khadgar viděl před chvílí (nebo snad před stoletím) ve vyleštěném zrcadle.

Khadgar vyšel z odpočívárny a přemýšlel, jestli ještě není příliš pozdě sehnat si pár klapků na oči.

Tři

Zabydlování

Ze začátku tě nebudu přetěžovat," řekl starší čaroděj z protější strany stolu. „Mrkni se na knihovnu. Zkus přijít na to, jak ji zorganizuješ."

Khadgar s hlavou nad kaší a klobásami přikývl. Hlavní náplní konverzace u snídaně byl Dalaran obecně. Co bylo v Dalaranu populární a co je nového v Lordaeronu. O čem se diskutuje v síních Kirin Tor. Khadgar se zmínil, že aktuální filozofická otázka v okamžiku, kdy odjížděl, byla, jestli když vyvoláváte magický oheň, vytváříte ho nebo ho jen přivoláváte z jiné, paralelní existence.

Medivh se nad snídání úplně rozohnil. „Hlupáci. Nepoznali by alternativní dimenzi, ani kdyby za nimi přišla a hryzla je do... A co si myslíš ty?"

„Myslím..." a Khadgar si najednou uvědomil, že už je znovu vyslýchán. „Myslím, že by to mohlo být ještě něco úplně jiného."

„Skvělé," řekl Medivh a usmál se. „Když dostaneš dvě možnosti, vždycky si vyber tu třetí. Chtěl jsi samozřejmě říct, že když vyvoláváš oheň, zkrátka jen soustřeďuješ samotnou podstatu ohně obsaženou ve svém okolí na jedno místo a přivádíš ho tak na svět?"

„Ano," řekl Khadgar a dodal: „Kdybych o tom přemýšlel. Nějaký čas. Asi tak pár let."

„Dobře," řekl Medivh a utřel si ubrouskem vousy. „Máš bystrý úsudek a jsi schopen sám sebe ohodnotit. Uvidíme, jak si poradíš s knihovnou. Moroes ti ukáže cestu."

Knihovna zabírala dvě patra a byla umístěna asi v první třetině výšky věže. Schodiště v této části obtáčelo citadelu zvenčí a uvnitř tak vznikla ohromná dvoupatrová místnost. Horní galerii ve druhém patře tvořila tepaná železná plošina. Úzká okna místnosti byla zakryta spletenými železnými pruty, které dokázaly zabránit přístupu přirozeného světla natolik, že místnost i ve dne vypadala jako osvětlena pouze loučí. Na masivních dubových stolech v prvním patře modrošedě zářily křišťálové koule pokryté silnou vrstvou prachu.

Místnost sama o sobě byla jedna velká spoušť. Všude ležely knihy, náhodně otevřené, na židlích rozvinuté svitky a všechno bylo skryto pod příkrovem zaprášených papírů připomínajících spadané listí v hlubokém lese. Další starobylé knihy byly přikovány řetězem k policím a visely ze svých dřevěných cel jako vězni v nějaké podzemní kobce.

Khadgar letmým pohledem odhadl škody a hluboce si povzdechl. „Tak tedy, hlavně se ze začátku nepřetěžovat," řekl.

„Vaše věci mohu mít sbaleny za hodinu," řekl Moroos z chodby. Sluha do knihovny nevstoupil.

Khadgar zvedl list pergamenu ležící u jeho nohou. Na jedné straně byl požadavek Kirin Tor, aby čaroděj odpověděl na jejich poslední úřední dopis. Na druhé straně byly rudé skvrny, které Khadgar nejprve považoval za krev, ale pak přišel na to, že to je jen roztopená pečeť.

„Ne," řekl Khadgar a poplácal dlaní svůj váček s psacími potřebami. „Je to zkrátka jen větší výzva, než jsem původně očekával."

„To už jsem někde slyšel," řekl Moroos.

Khadgar se otočil, aby požádal o vysvětlení té poznámky, ale sluha už byl pryč.

S opatrností lupiče se Khadgar prodíral knižními sutinami. Bylo to, jako by v knihovně vypukla bitva. Polámané hřbety, natržené desky, stránky přeložené v půli, jména autorů kompletně vytržená. A to se týkalo knih, které byly alespoň v jednom kuse. Daleko více jich bylo vyrváno z vazby a v prachu na stole se kupily stohy listin a korespondence. Některé obálky už někdo otevřel, ale jiné evidentně ne a jejich poselství zůstávalo skryto pod voskovou pečetí.

„Ten Magus nepotřebuje asistenta," mumlal si Khadgar, když si udělal na jednom stole trochu místo a vytáhl z pod něj židli. „Potřebuje služku." Hodil pohledem po dveřích, aby se ujistil, že sluha je skutečně pryč.

Khadgar si sedl a židle se povážlivě zakývala. Znovu se postavil a všiml si, že jedna kratší noha se sesula z tlusté knihy v kovových deskách. Čelní strana byla bohatě zdobená a rohy stran skryty ve stříbře.

Khadgar ji otevřel a ve stejnou chvíli ucítil, jak se v knize něco pohnulo. Jako by se skleněnou trubicí pohybovala kapka rtuti. Ve hřbetě knihy se uvolnilo cosi kovového. Kniha začala tikat. Khadgar ji rychle zavřel a kniha s ostrým zaskřípáním a klapnutím ztichla, jak se její mechanismus vrátil do původní polohy. Mladík opatrně položil knihu na stůl. Teprve v tu chvíli si všiml stop ožehnutí na židli, na které seděl, i na podlaze pod ní.

„Už chápu, proč se tu vystřídal tolik asistentů," řekl Khadgar, když pomalu procházel místností.

Situace se nezlepšila. Otevřené knihy visely i nad kovovým zábradlím schodů. Jak se pohyboval dál do středu knihovny, stohy korespondence byly vyšší a vyšší. V rohu jedné police si něco udělalo hnízdo, a když ho Khadgar vytáhl, vypadla z něj malá lebka a roztránila se o podlahu. Horní patro nebylo nic jiného než skladiště. Knihy tu už ani náznakem nebyly v policích, ale tvořily na zemi vysoké hory, jejichž úpatí se vzájemně překrývala.

Bylo tam jediné prázdné místo, ale to vypadalo, jako že tam někdo založil oheň v zoufalém pokusu zmenšit množství přítomného papíru. Khadgar se rozhlédl a zavrtěl hlavou. Muselo tu hořet ještě něco jiného, protože kolem spáleného místa ležely kousky látky, zřejmě z roucha nějakého čaroděje.

Khadgar znovu zavrtěl hlavou a vrátil se k místu, kde nechal své psací potřeby. Vytáhl tenké dřevěné pero, hrst kovových hrotů, nůž s pružnou čepelí na škrábání pergamenu, kostku sušeného inkoustu z chobotnice, malou mističku, ve které inkoust rozpustí, svazek tenkých plochých klíčů, zvětšující čočky a to, co na první pohled vypadalo jako kovový cvrček. Vzal do ruky cvrčka, obrátil ho na záda a s použitím zvláště tvarované násady na pero ho začal natahovat jako klíčkem. Dárek od Guzbaha ke Khadgarovu ukončení prvního stupně písařských studií. Ukázal se naprosto nenahraditelným při jeho procházkách síněmi Kirin Tor. Byl v něm ukryt jednoduché, ale účinné kouzlo, které varovalo, pokud byla v blízkosti nějaká past.

V okamžiku, kdy se hrot ve cvrčkově těle poprvé otočil, ozvalo se pištivé zaskřípění. Khadgar překvapením málem detekčního brouka upustil. Pak si uvědomil, že ho pouze varuje před intenzitou blízkého nebezpečí.

Khadgar se rozhlédl po stozích knih kolem sebe a vyslovil slabé kouzlo. Ustoupil směrem ke dveřím a dotáhl mechanismus v cvrčkovi. Pak ke dveřím přinesl první knihu, která ho napadla, tu tikající.

Cvrček slabě zacvrkal. Khadgar odložil knihu, ve které byla očividně past, na jednu stranu chodby a přinesl ke dveřím druhou. Cvrček se neozýval.

Khadgar zadržel dech a s vírou, že cvrček je očarován tak, aby odhalil skutečně jakoukoli past, knihu otevřel. Bylo to nějaké pojednání o politice elfů z doby před třemi staletími, napsané jemnou ženskou rukou.

Khadgar odložil rukopis na opačnou stranu než první knihu a šel pro další.

„Tebe znám," řekl Medivh příštího rána nad talířem kaše a klobásou.

„Khadgar, pane," řekl mladík.

„Ten nový asistent," řekl čaroděj. „No jistě. Odpusť, ale moje paměť už není, co bývala. Děje se toho tolik, omlouvám se."

„Potřebujete s něčím pomoci, pane?" zeptal se Khadgar.

Medivh se zřejmě na chvíli nad tou otázkou zamyslel a pak odpověděl: „Knihovna, Mladý Důvěro. Jak to vypadá s knihovnou?"

„Dobře," řekl Khadgar. „Velmi dobře. Jsem uprostřed fáze třídění knih a listin."

„Ááá, podle obsahu? Autora?" zeptal se starší čaroděj. Smrtelně nebezpečné a pouze nebezpečné, pomyslel si Khadgar. „Myslím, že je to lepší podle obsahu. U mnoha z nich není autor zmíněn."

„Hmrmm," řekl Medivh. „Nikdy nevěř ničemu, k čemu autor nepřidá své jméno. Dobře, pokračuj. Řekni mi, jaký je názor Kirin Tor na krále Llanea? Mluví o něm někdy?"

Práce pokračovala s rychlostí pohybujícího se ledovce, ale Medivh si čas zřejmě neuvědomoval. Ve skutečnosti každé ráno začínal rozhovor s překvapením, že je Khadgar stále ještě s nimi, a po krátkém zhodnocení jeho dosavadní práce změnil téma.

„Když už mluvíme o knihovnách," říkal, „na co se nyní soustřeďuje knihovník Kirin Tor, Korrigan?"

„Jak vnímají obyvatelé Lordaeronu elfy? Existuje ještě někdo, kdo si pamatuje, že by se v království objevili?"

„Je možné ve Fialové citadele nalézt nějaké zmínky o legendách o lidech s býčí hlavou?"

A jednoho rána, asi týden po Khadgarově příchodu, Medivh dokonce ráno u snídaně vůbec nebyl.

„Odešel," řekl Moroes jednoduše, když se ho zeptal.

„Kam odešel?" zeptal se Khadgar. Starý kastelán pokrčil rameny a Khadgar téměř slyšel, jak mu v těle chrastí kosti. „Není nikdy dlouho na jednom místě."

„A co dělá?" naléhal Khadgar. „Nejsem oprávněn sdělit."

„Kdy se vrátí?"

„Nejsem oprávněn sdělit."

„A to mě tu ve věži nechá samotného?" zeptal se Khadgar. „Bez dozoru, se všemi těmi záhadnými texty?"

„Mohu přijít a hlídat vás," nabídl se Moroes. „Jestli si to přejete."

Khadgar zavrtěl hlavou, ale řekl: „Moroesi?"

„Ano, mladý pane?"

„Ty víze..." začal mladík.

„Klapky na oči?" nabídl sluha.

Khadgar znovu zavrtěl hlavou. „Ukazují budoucnost nebo minulost?"

„Obojí, pokud jsem si mohl všimnout, ale obvykle ne," řekl Moroes. „Chci říct, obvykle si nevšímám."

„A ty, co ukazují budoucnost, skutečně se stanou?" řekl mladík.

Moroes vydal zvuk, o kterém Khadgar předpokládal, že to byl hluboký povzdech, ale daleko slyšitelnější bylo chrastění kostí. „Soudě podle vlastních zkušeností ano, mladý pane. V jedné

vizi kuchařka viděla, jak jsem rozbil jeden kus z jejího oblíbeného křišťálu, a všechn jej schovala. Přešly měsíce a pán mi přikázal křišťálový pohár přinést. Vyndala ho ze skryše a já ho za dvě minuty rozbil. Zcela neúmyslně." Znovu si povzdechl. „Příští den si sehnala ty růžové brýle. Ještě něco, mladý pane?" Khadgar řekl, že ne, ale do knihovny odcházel značně znepokojený. V třídění knih byl tak daleko, že se neodvažoval dál pokračovat sám, a Medivhovo náhlé zmizení ho nechalo na holičkách, beze stopy, jak dál.

Mladý rádoby učedník vstoupil do knihovny. Na jedné straně místnosti byly knihy (a zbytky knih), které cvrček označil jako „bezpečné", zatímco druhá strana byla plná těch (z velké části neporušených), ve kterých byly pasti. Velké stoly byly pokryty volnými listy a nerozpečetěnými dopisy srovnanými ve dvou napůl uspořádaných hromadách. Police byly nyní zcela prázdné. I vězňům se nakrátko podařilo uniknout ze svých řetězů.

Khadgar by dokázal roztřídit listiny, ale lepší by bylo narovnat knihy do polic. Většina jich neměla název, a pokud ano, byly jejich desky tak odřené, že písmo na nich bylo zcela nečitelné. Jediný způsob, jak se dozvědět něco o jejich obsahu, bylo je otevřít.

Což by mohlo spustit pasti. Khadgar se podíval na vypálenou skvrnu na zemi a zavrtěl hlavou.

Pak začal hledat. Nejprve mezi knihami s pastí, pak mezi těmi bezpečnými, až našel, co hledal. Knihu se symbolem klíče.

Byla zamčená, zajištěná silnou kovovou petlicí s kladkou. Během práce v knihovně Khadgar nikde nenarazil na skutečný klíč, i když tohle ho vzhledem k organizaci místnosti příliš nepřekvapovalo. Vazba knihy byla silná a desky byly ve skutečnosti kovové pláty potažené rudou kůží.

Khadgar vytáhl z váčku svazek plochých klíčů, ale na tak velký zámek byly příliš slabé. Nakonec se mu podařilo strčit dovnitř špičku nože a zámek se s uspokojujícím cvaknutím otočil.

Khadgar se podíval na cvrčka položeného na stole, ten však byl zticha.

Mladý čaroděj zadržel dech a knihu otevřel. K nosu mu zavanul nakyslý pach rozkládajícího se papíru.

„O Pastech a zámcích," četl nahlas a lámal si jazyk na archaických a kudrnatých slovech.

„Rukověť podstaty všelikých nástrojů k zamykání a zajišťování užívaných."

Khadgar si přisunul židli (nyní o něco nižší, protože uřezal tři delší nohy, aby stála rovně) a začal číst.

Medivh byl pryč celé dva týdny a za tu dobu si Khadgar knihovnu zcela podmanil. Každé ráno vstal, šel na snídani, formálně oznámil Moroesovi, jak pokračuje s prací (o což ani kastelán, ani kuchařka ve skutečnosti ani jednou neprojeví zájem), a ponořil se hluboko do stohů knih. Oběd a večeři mu nosili a on často pracoval až dlouho do noci za matného světla zářících koulí.

Zvykl si i na povahu samotné věže. Často vídal koutkem oka obrazy, stíny postav v potrháných pláštích, které se rozplývaly v okamžiku, kdy se na ně podíval zpřímá. Jen napůl vyslovená slova plující vzduchem. Náhlý chlad, jako by někdo otevřel dveře nebo okno, pokles tlaku, jako by se někde otevřel tajný vchod. Věž někdy sténala ve větru, jak se staletí staré kameny nepatrně posouvaly jeden po druhém.

Pomaloučku se učil chápat povahu, když už ne přesný obsah, knih v knihovně a obcházet pasti i na těch nejvzácnějších z nich. Zejména v tom posledním případě se mu nesmírně hodil jeho výzkum. Brzy se stal expertem na vyhýbání se systému ochranných kouzel a pastí stejně, jako tomu bylo u tajných a zamčených dveří v Dalaranu. Vtip u většiny z nich spočíval v tom, přesvědčit mechanismus zámku (ať již magický nebo mechanický v pravém slova smyslu), že se zámek nikdo nemanipuloval, i když ve skutečnosti už byl odemčený. Polovinou úspěchu bylo určit, co danou past aktivuje, ať již to byla váha, posunutí nějakého kousku kovu, nebo dokonce kontakt se slunečním světlem či čerstvým vzduchem.

Byly tam i knihy, které přesahovaly jeho schopnosti, a odolávaly dokonce i jeho upraveným pakličům a noži s pružným ostřím. Ty umisťoval do nejvyšších pater, dozadu, ale Khadgar byl pevně rozhodnutý odhalit jejich tajemství buď sám, nebo tak, že ho vymámí z Medivha.

O druhé možnosti však pochyboval a často uvažoval, jestli mistr čaroděj vůbec kdy používal knihovnu jako něco jiného než skladiště pro všechny získané texty a staré dopisy. Většina čarodějů Kirin Tor měla alespoň nějakou představu o řádu ve svých archivech a ty nejvzácnější texty velice dobře ukrývala. Ale Medivh prostě všechno naházel na jednu hromadu, jako by to už nikdy neměl potřebovat.

Pokud to ovšem nebyla zkouška, napadlo Khadgara. Zkouška, která měla zaměstnat jeho potenciální učedníky. Nyní ležely knihy na policích a ty nejcennější (a zároveň nečitelné) byly zajištěny řetězem v jejich horní části, zatímco ty obvyčejnější, pojednávající například o historii vojenství, almanachy a deníky, umístil všechny do spodního patra. Tady rovněž seřadil svitky od obvyčejných seznamů věcí nakoupených a prodaných ve Stormwindu, až po záznamy epických básní. Obzvláště ty poslední byly nesmírně zajímavé, neboť několik z nich bylo o Aegwynn, Medivhově údajné matce.

Kdyby žila víc než osm set let, musela by být skutečně mocná čarodějka, uvažoval Khadgar. Více informací o ní bude bezpochyby v těch lépe chráněných knihách, které umístil dozadu. Tyto knihy zatím odolávaly všem jeho prosbám i fyzickým pokusům o obejití zámku a pastí a detekční cvrček téměř řval hrůzou, kdykoli se je pokoušel otevřít.

I tak měl ještě spoustu práce s katalogizováním volných listů, opravováním těch knih, které stáří téměř zničilo, a s tříděním (nebo alespoň čtením) většiny korespondence.

Některé dopisy byly psány elfským písmem a ještě více bylo těch, které byly nějakým způsobem zašifrované. Ty na sobě měly různé pečeti. Z Azerothu, Khaz Modanu a Lordaeronu stejně jako z míst, která Khadgar nedokázal najít ani v atlase. Zdálo se, že touto šifrou mezi sebou komunikovala velká skupina, do které patřil i Medivh. Existovala velká řada starobylých klíčů k luštění šifer, většina z nich používala záměnu písmen či ustálené fráze. Kódu použitému v těchto šifrách však nic neodpovídalo. Snad zde byla použita kombinace několika metod a tím vytvořena nějaká zcela nová.

Výsledkem bylo, že Khadgar měl zrovna na stole rozevřeny soupisy kódovacích klíčů společně se slovníky elfského a trpasličího jazyka, když se najednou do věže vrátil Medivh. Khadgar ho ani tak neslyšel, jako spíš jen cítil jeho přítomnost stejně, jako když se změnil vzduch ve chvíli, kdy se k farmě blíží bouře. Mladík se otočil na židli a uviděl Medivhovu rozložitou postavu vyplňovat celé dveře a jeho plášť volně vát v mírném průvanu.

„Pane, já...“ začal Khadgar, usmál se a napůl vstal ze židle. Pak si všiml, že mistrovy vlasy jsou rozčuchané a jeho zelené oči jsou doširoka otevřené a plné vzteku.

„Zloději!“ zařval Medivh a ukázal na Khadgara.

„Vetřelče!“ Čaroděj stále ukazoval prstem na mladého pomocníka a začal pomalu vyslovovat sérii nesrozumitelných slabik, slov, která nebyla původně určena pro lidská ústa.

Khadgar zvedl ruku a nakreslil do vzduchu před sebou ochranný symbol, ale vzhledem k tomu, jaký měl efekt na Medivhovo kouzlo, mohl stejně tak jen ukazovat nějaká neslušná gesta. Do mladíka udeřila stěna zpevněného vzduchu a povalila ho i se židli, na které seděl. Slovníky a kódy poskakovaly po stole jako lodě zaskočené náhlou bouří a jeho poznámky se zvedly v divokém víru vysoko do vzduchu.

Překvapený Khadgar byl nárazem odhozen až na jednu z polic za sebou. I samotná police se silou kouzla rozkývala a mladík se bál, že se zhroutl a spousta jeho tvrdé práce přijde vniveč. Knihovna se však uklidnila, přestože tlak na Khadgarovu hrud' způsobený čarodějovým útokem sílil.

„Kdo jsi?“ zahřměl Medivh. „Co tady děláš?“

Mladý čaroděj se vzepřel váze drtící mu hrud' a podařilo se mu promluvit: „Khadgar,“ zasípal. „Asistent. Uklízím knihovnu. Váš příkaz.“ Část jeho mysli najednou začala přemýšlet, jestli tohle není důvod, proč někdy Moroes mluví v podobně krátkých větách.

Medivh při Khadgarových slovech zamrkal a napřimil se jako člověk, který se právě probudil z hlubokého spánku. Mírně pohnul rukou a vlna zpevněného vzduchu se najednou rozplynula. Khadgar padl na kolena a lapal po dechu.

Medivh k němu přešel a pomohl mu na nohy.

„Omlouvám se, chlapče,“ začal. „Zapomněl jsem, že jsi ještě tady. Měl jsem tě za nějakého zloděje.“

„Zloděje, který trvá na tom, že musí místnost opustit ve větším pořádku, než ji našel," řekl Khadgar. Když dýchal, trochu ho to bolelo.

„Ano," řekl Medivh, když se rozhlédl po místnosti, a přikývl, nehledě na nepořádek, který napáchal svým kouzlem. „Ano. Nemám pocit, že by se někdo před tebou dostal až takhle daleko."

„Seřadil jsem je podle typu," řekl Khadgar, stále sehnutý a na kolenou. „Historie, včetně epických básní napravo. Přírodní vědy nalevo. Legendy uprostřed, spolu s jazykovými příručkami. Těžší kalibr - alchymistické poznámky, popisy kouzel a teorie šly na balkón, společně s několika knihami, které jsem nedokázal identifikovat a které se zdají být až příliš mocné. Na ty se budete muset podívat sám."

„Ano," řekl Medivh, jenž si mladíka přestal všimnout a rozhlížel se po místnosti. „Skvělé. Skvělá práce. Velmi dobře." Rozhlédl se a vypadal jako člověk, který našel své ztracené věci. „Opravdu velmi dobře. Vedl sis výborně. A teď pojď se mnou."

Mistr čaroděj zamířil ke dveřím, a když už byl téměř venku, otočil se. „Tak jdeš?"

Khadgar se cítil, jako by ho srazilo na zem další kouzlo.

„Jestli jdu? A kam jdeme?"

„Nahoru," řekl Medivh odměřeně. „Pojď nebo přijdeme pozdě. Nemáme času nazbyt!"

Na postaršího muže kráčel Medivh po schodech velmi svižně a často je bral po dvou.

„A co je nahoře?" udýchaně se zeptal Khadgar, který čaroděje dohonil až téměř u vrcholku věže.

„Transport," vyštěkl Medivh a pak chvíli váhal. Otočil se na místě a svěsil ramena. Na chvíli to vypadalo, jako by oheň v jeho očích vyhasl. „Musím se omluvit. Za tamto."

„Pane?" řekl Khadgar, který měl hlavu plnou téhle mistrovsky nové změny.

„Má paměť už není, co bývala, Mladý Důvěro," řekl Magus. „Měl jsem si pamatovat, že jsi ještě ve věži. Předpokládám, že jsi musel mít s tím vším..."

„Pane?" přerušil ho Khadgar. „Nemáme času nazbyt?"

„Čas," řekl Medivh a přikývl. Do jeho tváře se vrátilo odhodlání. „Máš pravdu, nemáme. Tak dělej, nelelkuj!" S těmi slovy starý čaroděj vyskočil na nohy a znovu bral schody po dvou. Khadgar si uvědomil, že strašidelná věž a rozházená knihovna zřejmě nebyly jediný důvod, proč lidé odcházeli z Medivhových služeb, a vyrazil za mistrem. Vyzábělý kastelán už na ně čekal v observatoři.

„Moroesi," zahřměl Medivh, když vběhl do dveří nejvýše položeného místa ve věži. „Zlatou písťalku, kdybys byl tak laskav."

„Jóó," řekl sluha a podával mu tenký váleček. Na jeho boku byly vytepaný trpasličí runy, ve kterých se odráželo světlo lamp. „Už jsem si dovolil, pane. Jsou tady."

„Jsou?" opakoval Khadgar. Nad jejich hlavami se ozvalo šumění ohromných křídel. Medivh zamířil ke hradbám a Khadgar zvedl hlavu.

Z oblohy sestupovali obrovští ptáci a jejich křídla odrážela světlo měsíců. Ne, nejsou to ptáci, uvědomil si

Khadgar - gryfoni. Tvorové s tělem obrovských koček, ale s hlavou a předními spáry stejnými, jaké mají orli. Jejich křídla byla zlatá.

Medivh už držel v rukou sedlo a uzdu. „Zastav si jednoho a jedeme."

Khadgar si obrovské zvíře vyděšeně prohlížel. Druhý nejbližší gryfon vydal hlasitý ptačí skřek a chytil se předními spáry kamenné hradby.

„Nikdy jsem..." koktal mladík. „Nevím, jak..."

Medivh se zamračil. „To vás Kirin Tor nic neučí? Na tohle nemám čas." Zvedl prst a vyslovil několik slov. Zároveň se prstem dotkl Khadgarova čela.

Khadgar uskočil a překvapením vykřikl. Čarodějův dotyk páčil, jako by mu někdo do mozku zarazil rozžhavené železo.

Medivh řekl: „Tak, teď už víš. Vezmi to sedlo, dělej." Khadgar si sáhl na čelo a překvapením vyjekl. Opravdu věděl. Věděl, jak osedlat gryfona i jak na něm letět - v sedle, ale i po trpasličím způsobu, bez něj. Věděl, jak nasednout, jak nabrat výšku, a hlavně, jak se připravit na náhlé přistání.

Khadgar gryfona osedlal. V hlavě mu mírně hučelo, jako by si nově nabyté vědomosti musely nejprve najít vhodné místo.

„Připravený? Za mnou!“ řekl Medivh a ani nečekal na odpověď.

Oba se vznesli do vzduchu. Ohromná zvířata se napjala a zuřivě bušila křídly do vzduchu, aby nabrala výšku. Tihle létající obři dokázali unést i trpaslíky v plné zbroji, ale dospělí lidé ve volných róbách byli na hranici jejich možností.

Khadgar zručně přiměl svého gryfona zatočit a následoval Medivha, který se už dostal přes temné vrcholky stromů. Bolest v hlavě se rozšířila z místa, kde se ho Medivh dotkl, a nyní měl celé čelo ztěžklé a hlavu plnou zmatených myšlenek. Přesto se mu podařilo se soustředit a přesně kopírovat mistrovy pohyby, jako by na gryfonu létal celý život.

Mladý čaroděj se pokusil dohonit staršího, aby se ho mohl zeptat, kam vlastně letí a proč, ale nedokázal získat takovou rychlost. A i kdyby, uvědomil si Khadgar, v tom řevu proudícího větru nemohlo být slyšet nic kromě nějakých hlasitých výkřiků. A tak následoval svého mistra mezi vysokými horskými vrcholky tyčícími se nad nimi směrem na východ.

Khadgar nedokázal odhadnout, jak dlouho letěli. Klidně si na gryfonově hřbetu mohl zdřímnout, jeho ruce pevně držely uzdu a gryfon držel tempo se svým druhem.

Teprve v okamžiku, kdy Medivh strhl své zvíře prudce doprava, setřásl ze sebe Khadgar dřímotu (pokud to byla pouze dřímota) a následoval svého mistra dál na jih. Bolest hlavy, s největší pravděpodobností vedlejší produkt mistrova kouzla, téměř zcela ustoupila. Zbyly po ní jen stopy nebo spíš vzpomínka na ni.

Khadgar si všiml, že letí nad otevřenou krajinou a pohoří nechali daleko za sebou. Měsíční světlo se pod nimi tříštilo a odráželo od tisíců malých vodních ploch. Asi nějaký obrovský močál, pomyslel si Khadgar. Muselo být už blízko k ránu, protože horizont po jejich pravé ruce se již začínal rozjasňovat příslibem nového dne.

Medivh klesl a zvedl obě ruce nad hlavu. Připravuje se na sesednutí, došlo Khadgarovi, a přestože ho jeho mysl ujišťovala, že i on ví, jak to udělat, měl pocit, že nikdy nedokáže to zvíře řídit pouze stiskem kolen.

Gryfoni dál klesali a Medivh se najednou koupal ve světle vycházejícím z obrovské koule obklopující jeho i gryfona, Khadgar se svým zvířetem vypadali jako jejich stín. Pod sebou spatřil mladý čaroděj opevněný tábor obklopený všudypřítomnou bažinou. Klesli přímo nad tábor a Khadgar slyšel volání a řinčení zbroje i zbraní, kterých se vojáci ve spěchu chápali. Co to Medivh dělal? Přeletěli nad táborem a Medivh strhl svého gryfona do prudké otáčky.

Khadgar jeho pohyb kopíroval. Vrátili se nad tábor, který jako by někdo osvětlil. Ohromné ohně, prve jen udržované při životě a téměř zakryté, dostaly najíst a nyní zářily do skomírající noci. Khadgar odhadoval, že je to velký průzkumný oddíl nebo snad něčí početný doprovod.

Velitelský stan byl velký a bohatě zdobený a Khadgar na něm rozpoznal vlajku Azerothu.

Takže spojenci, neboť Medivh byl zřejmě v úzkém kontaktu jak s králem Llaneem z Azerothu, tak s královým Prvním rytířem. Khadgar čekal, že Medivh přistane, ale namísto toho čaroděj kopnutím pobídl svého gryfona a zvedl mu hlavu. Obrovská křídla zvířete prudce rozrazila noční vzduch a oni znovu začali stoupat, tentokrát k severu. Khadgar neměl jinou možnost než je následovat, neboť jejich postavy se rychle ztrácely ve tmě a mistr čaroděj se znovu chopil oteží.

Zpět nad močál a Khadgar pod sebou spatřil tenkou stužku, příliš rovnou, než aby to byla řeka, a příliš širokou na nějaký zavlažovací kanál. Tedy silnice, vedoucí skrz bažinu a spojující kousky suché země.

Pak se země poněkud zvedla a na dalším suchém pahorku uviděl další tábor. I zde byly ohně, ale tentokrát to nebyly ty jasné vojenské. Tyhle byly rozesety po celém prostranství, a když se letci přiblížili, uvědomil si Khadgar, že jsou to hořící vozy, mezi nimiž bylo vidět temné lidské postavy rozházené po tábořišti jako malé dětské panenky.

Stejně jako prve Medivh přeletěl nízko nad táborem a prudce zatočil, aby se stejnou cestou vrátil. Khadgar ho následoval a přitom se nahnul na stranu, aby lépe viděl.

Vypadalo to, jako by někdo zapálil karavanu, ale zboží z vozů leželo rozházené na zemi. Copak by lupiči nechali svou kořist jen tak ležet? A přežil vůbec někdo?

Odpověď na druhou otázku přišla s hlasitým voláním a sprškou šípů vystřelených z křoví obklopujícího celé prostranství.

Vedoucí gryfon vydal hlasitý skřek, jak mu Medivh přitáhl uzdu a přinutil ho ostře zatočit. Khadgar se pokusil o stejný manévr a ještě teplé, falešné a uklidňující vzpomínky v hlavě mu říkaly, že je to ten správný způsob, jak se vyhnout šípům. Na rozdíl od Medivha seděl však Khadgar příliš vepředu a nedokázal za uzdu zatáhnout dostatečně silně.

Gryfon zatočil, ale ne tak prudce, aby se vyhnul všem šípům. Jeden z nich proťal peří v jeho pravém křídle a obrovské zvíře vydalo zvuk podobný bolestivému zamečení. Zároveň se zatřásl a zoufale se mácháním křídel snažil dostat z dostřelu šípů.

Khadgar ztratil rovnováhu a nebyl schopen kopírovat gryfonovy pohyby. Ve zlomku sekundy jeho ruce pustily uzdu a kolena sklouzla z boků zmítajícího se zvířete. Jakmile gryfon ucítil, že ho nikdo neovládá, začal sebou škubat a vyhodil Khadgara ze sedla.

Khadgar se pokusil chytit se uzdy. Proužek kůže se mu prosmýkl mezi prsty a pak zmizel v tmavé noci i se zvířetem.

A Khadgar zamířil do temnoty plné zbraní a nepřátel pod sebou.

Čtyři

Bitva a následky

Když Khadgar dopadl na zem, z plic mu najednou zmizel všechnen vzduch. Zem pod jeho prsty byla písčítá a on si uvědomil, že musel dopadnout na nějakou dunu navátou na okraji suché planiny.

Mladý čaroděj se nejistě postavil na nohy. Z oblohy vypadal pahorek jako posetý malými ohýnky, tady na zemi připomínal spíš bránu do samotného pekla.

Vozy byly už ohněm téměř zcela pohlceny a jejich obsah hořel rozesetý kolem. V prachu ležely kusy šatstva, z popraskaných sudů vytékal jejich obsah a jídlo bylo zadupáno do země.

Všude kolem ležela lidská těla oděná do lehké zbroje. V záři ohně se občas zaleskla helmice nebo meč. Zřejmě ochranný doprovod karavany, který svůj úkol nesplnil. Poslední Strážce

Khadgar si promnul bolavé rameno, ale zdálo se, že je spíš jen naražené než zlomené. I navzdory tomu písku mohl dopadnout hůř. Zavrtěl hlavou. Veškerá bolest způsobená Medivhovým kouzlem byla nyní pryč. Přehlušila ji silnější bolest z jiných míst jeho těla.

Mezi troskami se něco pohnulo a Khadgar se přikrčil. Odevšad se ozývalo štěkání hlasů v nějakém cizím jazyce. Jazyce, který Khadgarovým uším připadal hrdelní a ohavný. Hledali ho. Viděli, jak spadl ze svého gryfona i kam přibližně dopadl. Hleděl na shrbené postavy prohledávající trosky, a kdykoli se přiblížily k plamenům, vrhaly hrůzostrašné stíny.

Hluboko v Khadgarově hlavě se něco ozvalo, ale on to nedokázal lokalizovat. Místo toho vyrazil pryč z otevřeného prostranství ve víře, že ho temnota před těmi stvořeními dokáže skrýt.

Ale nebylo mu přáno. Za ním praskla větvička nebo něčí těžká bota šlápla do díry zasypané listím či se kožená zbroj zamotala do křoví. V každém případě bylo Khadgarovi jasné, že není sám, a on se otočil, aby se podíval...

Před očima mu stálo cosi ohavného. Výsměch všemu lidskému, barvy zelené a černé.

Nebylo to tak vysoké jako ta zrůda v jeho vidění ani tak urostlé, ale i tak to bylo stejné stvoření jako z jeho zatím největší noční můry. Z obrovské dolní čelisti trčely tesáky ohnuté směrem nahoru. Všechny ostatní rysy té tváře byly naopak malé a zlé. Khadgar si poprvé uvědomil, že to má velké uši mířící směrem vzhůru. Zřejmě ho to slyšelo dřív, než spatřilo.

Mělo to černou zbroj, ta však byla z kůže, nikoli kovová jako v jeho snu. Netvor držel v jedné ruce louč, která ozařovala hluboké rysy jeho obličeje a dělala je ještě monstróznějšími. V druhé ruce mělo to stvoření kopí zdobené šňůrou z malých bílých předmětů. Khadgar si vyděšeně uvědomil, že jsou to lidské uši, trofeje z masakru, jenž se zde odehrál.

Tohle všechno Khadgarovi proběhlo hlavou v kratičkém okamžiku, kdy se na sebe s netvorem podívali. Zrůda namířila na mladíka nechutně ozdobené kopí a zlověstně zařvala.

Její řev však byl v okamžiku přeťat čarodějovým slovem, zvednutou rukou a následnou magickou střelou, která zasáhla zrůdu do hrudi. Netvor se tiše zhroutil.

Jedna část čarodějovy mysli byla vyděšena tím, co právě udělal, druhá však z vidění v Karazhanu věděla, čeho jsou tahle monstra schopná.

Ten tvor varoval ostatní členy své družiny a v odpověď na jeho řev se táborem ozvaly válečné výkřiky. Dva, čtyři, tucet podobných zrůd nyní mířilo směrem k němu. A co hůř, další výkřiky se ozývaly i z okolní bažiny.

Khadgar věděl, že není v jeho silách odrazit je všechny. Už ta jedna magická střela stačila na to, aby ho značně oslabil. Po další už by hrozilo, že omdlí. Měl by se snad pokusit proklouznout?

Ale tahle monstra zřejmě znala tmavou bažinu kolem daleko lépe než on. Když se bude držet písečného pásu, najdou ho. Jestli zamíří do močálu, nebude ho schopen objevit ani Medivh. Khadgar zvedl zrak k obloze, ale po Magusovi nebo gryfonech nebylo ani památky. Že by Medivh někde přistál a plížil se směrem k nim? Nebo se vrátil k lidskému táboru, aby sem přivedl vojáky?

Nebo, pomyslel si Khadgar a ušklíbl se, že by se Medivhova nálada zase jednou změnila a on naprosto zapomněl, že vůbec s někým letěl?

Khadgar se rychle podíval směrem do tmy a pak zpět na místo přepadení. Kolem ohňů se nyní pohybovalo ještě více stínů a rovněž zlověstné vytí nabylo na intenzitě.

Khadgar zvedl ohavné kopí a vydal se přímo k ohni. Nebude schopen vystřelit více než jednu magickou střelu, ale to ta monstra nevěděla.

Snad jsou tak tupá, jak vypadala. A snad mají s čaroději tolik zkušeností, kolik měl on s nimi. Když už nic, alespoň je překvapil. Poslední věc, kterou čekali, byla, že jim jejich kořist, oběť, kterou se jim podařilo sundat ze sedla toho létajícího oře, přijde přímo k největšímu ohni a v rukou bude mít zbraň jednoho z nich.

Khadgar hodil kopí do ohně a z toho vylétla sprška žhavých jisker.

Mladý čaroděj vyvolal malou ohnivou kouli a držel ji v ruce. Doufal, že ozáří jeho tvář stejně děsivě jako prve louče toho strážného. Bylo by dobře, kdyby ano.

„Odejděte z tohoto místa," zahřměl Khadgar a modlil se, aby jeho hlas neselhal. „Odejděte nebo zahynete!"

Jeden z větších netvorů udělal dva kroky směrem k němu a Khadgar rychle vyslovil kouzlo. Mystické energie soustředěné kolem jeho planoucí ruky zavířily a zasáhly nelidskou zrůdu přímo do tváře. Netvor ještě stačil zvednout ke spálenému obličejí ruku, než se zhroutil.

„Prchněte," zařval Khadgar a snažil se, aby jeho hlas byl co nejhlubší. „Prchněte nebo vás čeká stejný osud." Žaludek měl jako na vodě a snažil se nedívat na popáleného tvora.

Z temnoty vylétlo kopí a Khadgar v sobě musel sebrat poslední zbytky energie, aby ho dokázal přivolaným poryvem větru odklonit. Cítil, že omdlí. Tohle byla poslední kapka, kterou ze sebe dostal. Byl naprosto vyždímaný. Bylo by načase, aby jeho lest začala mít nějaký efekt.

Netvoři, ve světle ohně jich viděl asi tucet, o krok ustoupili a pak ještě o jeden. Jediný výkřik, uvědomil si Khadgar, a dají se na útěk zpátky do bažiny, což mu poskytne dostatek času, aby rovněž zmizel. Už byl rozhodnutý, že to zkusí na jih, směrem k tomu vojenskému táboru.

Místo toho se však ozval hlasitý smích, při kterém Khadgarovi tuhla krev v žilách. Řady zelených válečníků se rozestoupily a na scéně se objevila další postava. Byla hubenější a shrbenější než ostatní a měla na sobě roucho barvy sražené krve. Barvu oblohy z Khadgarovy vize. Obličej toho tvora byl zelený a stejně znetvořený jako u ostatních, ale oči tohohle zářily inteligencí.

Natáhl ruku dlaní vzhůru, druhou uchopil dýku a hrotem si dlaň rozřízl. Přirozená miska jeho ruky s ohromnými drápy se naplnila krví.

To stvoření v rudém hábitu vyslovilo slovo, které Khadgar nikdy v životě neslyšel, slovo, které ho bolelo v uších a proměňovalo mu krev v těle ve žhavou lávu.

„Člověk si chce hrát?" řekla ta zrůda hrubě artikulovaným lidským jazykem. „Chce si hrát na kouzla? Nothgrin umí hrát taky!"

„Odejděte," zkusil to naposledy Khadgar. „Odejděte nebo zemřete!"

Ale hlas mladého čaroděje byl slabý a ten výsměch lidskosti v rudém rouchu se jen zasmál. Khadgar pohledem přeletěl své okolí, hledal nejvhodnější místo kudy proklouznout a uvažoval, jestli by se mu nepodařilo zmocnit se jednoho z mečů ležících na zemi vedle mrtvých lidských stráží. Přemýšlel, jestli Nothgrin neblafuje stejně jako on.

Nothgrin udělal krok směrem ke Khadgarovi a dvě zelené zrůdy po čarodějově pravé ruce najednou vybuchly v plamenech. Stalo se to tak náhle, že všichni, včetně Khadgara, byli naprosto šokováni. Nothgrin se prudce otočil směrem ke svým hořícím druhům, ale v tu chvíli vzpláli jako louče další dva netvorové. Zařvali, podlomila se jim kolena a zhroutili se na zem. Na místě, kde ještě před chvílí stáli, byl nyní Medivh. Zdálo se, jako by sám silně zářil a vstřebával do sebe světlo všech ohňů kolem, hořících vozů i těl zelených netvorů. Vypadal uvolněně a vyrovnaně. Obdarovával okolní monstra zářivým úsměvem, vražedným úsměvem.

„Můj učedník vám říkal, abyste odešli," řekl Medivh.

„Měli jste jeho příkazu poslechnout."

Jedno z monster zařvalo a Magus ho jediným mávnutím ruky utišil. Něco neviditelného, ale bezpochyby nesmírně tvrdého, zasáhlo netvora do tváře a prostranstvím se ozvalo křupnutí, jak se zelená hlava oddělila od krku a kutálela se směrem od těla, které dopadlo do písku jen o okamžik později.

Zbytek netvorů o krok ustoupil a pak rychle prchl do noci. Jen jejich velitel, Nothgrin, zůstal stát, neuvěřitelně velkou dolní čelist svěšenou překvapením. „Nothgrin tě zná, člověče," zasyčel. „Jsi ten..." Všechno ostatní, co netvor chtěl říct, zaniklo v uši trhajícím řevu. Medivh mávl rukou a monstrum zvedl ze země výbuch ohně a zhmotněného vzduchu. Netvor stoupal vzhůru, řval, až nakonec jeho plíce nevydržely strašlivý tlak a zbytky jeho spáleného těla se pomalu snesly dolů jako černé sněhové vločky.

Khadgar se podíval na Medivha a čaroděj mu odpověděl zářivým úsměvem dávajícím najevo, že je sám se sebou spokojený. Úsměv však zmizel v okamžiku, kdy si čaroděj všiml Khadgarovy popelavé tváře.

„Jsi v pořádku, chlapče?" zeptal se.

„V pořádku," řekl Khadgar a cítil, jak ho zmáhá váha jeho vlastního vyčerpaného těla. Chtěl si sednout, ale prostě jen padl na kolena. Hlavu měl těžkou a zároveň prázdnou.

Medivh byl v mžiku u něj a položil mu dlaň na čelo. Khadgar se pokusil mu ruku odstrčit, ale neměl dost síly.

„Odpočívej," řekl Medivh. „Naber sílu. Nejhorší je za tebou."

Khadgar přikývl a zamrkal. Rozhlédl se po kolem ležících tělech. Stejně snadno ho mohl Medivh zničit prve v knihovně. Co mu zadrželo ruku? Nějaký vnitřní hlas, který Khadgara poznal? Nějaký útržek vzpomínky nebo lidskosti?

Mladý čaroděj ze sebe nakonec vypravil: „Ty věci." Neměl ani sílu pořádně artikulovat. „Co byly..."

„Orkové," řekl Magus. „To byli orkové. A teď už žádné otázky."

Obloha na východě se rozjasňovala. Směrem od jihu se ozývaly zvuky rohů a kopyt.

„Konečně vojsko," řekl Medivh s úlevou. „Příliš hluční a příliš pozdě, ale neříkej jim to. Můžou posbírat mrtvé. A teď odpočívej."

Hlídka projela táborem, polovina z nich sesedla z koní a ostatní pokračovali dál po cestě. Jezdci začali prohledávat těla. Dali si záležet, aby pohřbili všechny členy karavany. Těch několik mrtvých orků, které nezapálil Medivh, naházeli do velkého ohně a jejich těla se rychle změnila v popel.

Khadgar si neuvědomoval, kdy Medivh odešel, ale vrátil se s velitelem hlídky. Velitel byl robustní starší muž s rysy ztvrdlými bojem a dlouhým tažením. V jeho vousech už bylo více bílých pramenů než černých a rovněž čelo už bylo na ústupu. Byl to obrovský muž a jeho zbroj a helmice ho činily ještě impozantnějším.

Khadgar si za jedním ramenem všiml jílce obrovského meče zdobeného drahokamy.

„Khadgare, tohle je lord Anduin Lothar," řekl Medivh.

„Lothare, tohle je můj učedník, Khadgar z Kirin Tor." Khadgarovi zmateně vířily hlavou různé myšlenky a on si jako první uvědomil to jméno. Lord Lothar. Králův První rytíř, už od dětství druh a přítel krále Llanea i Medivhův. Ten meč na jeho zádech musel být Velký

královský meč vyvolený k obraně Azerothu a... Neřekl právě Medivh, že je jeho učedník? Lothar poklekl na koleno, aby se mohl mladíkovi dívat zpřímá do očí, a usmál se. „Takže sis konečně našel učedníka. Musel jsi jít až do Fialové citadely, abys nějakého sehnal, co, Mede?“

„Našel takového s odpovídajícími přednostmi, ano,“ řekl Medivh.

„A jestli se z toho místním čarodějům sevře strachem prdel, taky dobře, že? Ale, nedívej se tak na mě, Medivhu. Co tenhle tvor udělal tak převratného, že to na tebe udělalo dojem?“

„Mmm, nic zvláštního,“ řekl Medivh a divoce se zašklebil. „Dal do pořádku mou knihovnu. Napoprvé zkontroloval gryfona. Sám si poradil se všemi těmi orky včetně šamana.“

Lothar tiše hvízdal. „On udělal pořádek v tvójí knihovně? Tak to tedy udělalo dojem i na mě.“ Pod prošeďivělými vousy zazářil úsměv.

„Lorde Lothare,“ podařilo se Khadgarovi ze sebe dostat. „Vaše schopnosti jsou známy i v Dalaranu.“

„Ty odpočívej, chlapče,“ řekl Lothar a položil mladíkovi na rameno ruku v těžké rukavici.

„My se postaráme o zbytek těch potvor.“

Khadgar zavrtěl hlavou. „To asi ne. Tedy ne, pokud zůstanete na silnici.“

Králův První rytíř překvapením zamrkal a Khadgar si nebyl jistý, zda to nebylo kvůli tomu, že zvolil špatná slova.

„Obávám se, že ten hoch má pravdu,“ řekl Medivh. „Ti orkové se rozprchli do bažiny. Zdá se, že znají Černý močál lépe než my, proto se jim tu tak daří. My se pohybujeme jen po silnicích a oni můžou klidně běhat kolem nás.“

Lothar se poškrábal na zátylku. „Třeba bychom si mohli půjčit pár těch tvých gryfonů a podívat se na ně shora.“

„Trpaslíci, co je vycvičili, by mohli na jejich půjčování mít svůj názor,“ řekl Medivh. „Ale třeba pomůže, když si s nimi promluvíš. A taky s těmi gnomy. Mají pár těch svých nebeských strojů, které by se mohly pro pozorování hodit víc.“

Lothar přikývl a poškrábal se ve vousech. „Jak jsi věděl, že jsou tady?“

„Narazil jsem na jednoho jejich zvěda blízko své věže,“ řekl Medivh tónem klidným, jako by se bavil o počasí.

„Podařilo se mi z něho vymáčkout, že se tu pohybuje velká družina, která má v úmyslu řídit u Močálové cesty. Doufal jsem, že je stihnu varovat,“ rozhlédl se po spoušti kolem nich. Denní světlo okolnímu prostranství na kráse nepřidalo. Menší ohně už dohořely a vzduch páchl seškvařenými orkskými těly. Nad místem nedávného přeřadení se vznášel mrak hustého kouře.

Přiběhl k nim jakýsi mladý voják, ne o mnoho starší než Khadgar. Našli někoho, kdo přežil. Nebyl na tom moc dobře, ale žil. Mohl by se jít Magus hned podívat?

„Zůstaň s chlapcem,“ řekl Medivh. „Ještě z toho má pořád trochu v hlavě zmatek.“ S těmi slovy mistr čaroděj odkráčel po spálené a krví zbarvené zemi a jeho dlouhý plášť za ním váł jako prapor.

Khadgar se pokusil vstát a jít za ním, ale králův První rytíř mu položil těžkou ruku na rameno a přinutil ho si znovu sednout. Khadgar se dlouho nebránil.

Lothar se na něj s úsměvem podíval. „Takže ten starý neřád si konečně našel pomocníka.“

„Učedníka,“ řekl Khadgar slabě, přestože v hrudi cítil ohromný pocit pýchy. Dodával jeho mysli i svalům novou sílu. „Měl spoustu pomocníků. Nevydrželi. Nebo tak jsem to alespoň slyšel.“

„Ehrm,“ odkašlal si Lothar. „Sám jsem mu jich pár doporučil a oni se vrátili s historkami o strašidelné věži a šíleném tyranském čaroději. Co si o něm myslíš?“

Khadgar zamrkal. Během posledních dvanácti hodin na něj Medivh zaútočil, vpravil mu do hlavy vědomosti, vláčel ho s sebou na hřbetě gryfona a nechal ho čelit tlupě orků, aby ho v nejvhodnější chvíli přišel zachránit. Na druhou stranu z Khadgara udělal svého učedníka. Svěho studenta.

Khadgar si odkašlal a řekl: „Je v něm víc, než jsem čekal.“

Lothar se znovu usmál a v tom úsměvu byla nepředstíraná sympatie. „Je v něm víc, než by čekal kdokoli. To je jedna z jeho lepších stránek.“ Lothar se na chvíli zamyslel a dodal: „To byla velmi diplomatická a zdvořilá odpověď.“

Khadgarovi se podařilo vykouzlit slabý úsměv.

„Lordaeron je velmi diplomatická a zdvořilá země.“

„Tak toho jsem si všiml v králově Radě. Dalaranští velvyslanci mohou říkat zároveň ano i ne a vlastně neříkat vůbec nic. Bez urážky.“

„Ani by mne nenapadlo brát si to osobně, můj pane,“ řekl Khadgar.

Lothar se na mladíka podíval. „Kolik ti je, chlapče?“ Khadgar se na staršího muže rovněž zadíval. „Sedmnáct. Proč?“

Lothar zavrtěl hlavou a zavrčel: „To by mohlo dávat smysl.“

„Dávat smysl?“

„Med, myslím lord Magus Medivh, byl ještě mladík, o několik let mladší než jsi ty, když onemocněl. Výsledkem bylo, že nikdy nejednal s lidmi ve tvém věku.“

„Onemocněl?“ řekl Khadgar. „Magus byl nemocný?“

„Vážně,“ řekl Lothar. „Upadl do hlubokého spánku, říkali tomu kóma. Llane a já jsme ho převezli do Northshireského opatství a svatí bratři ho udržovali při životě silným vývarem z masa. Byl takhle roky a pak se najednou vzbudil, jen tak, zdravý jako ryba. Nebo vlastně téměř.“

„Téměř?“ zeptal se Khadgar.

„No, přišel o většinu let dospívání a o pár dalších desetiletí. Uspnul jako chlapec a probudil se jako dospělý muž. Pořád si myslím, že ho to nějak poznamenalo.“

Khadgar se zamyslel nad mistrovou nestálou povahou, náhlými změnami nálad i nad dětskou radostí, s jakou bojoval s orky. Dávalo by jeho chování větší smysl, kdyby byl Medivh mladší?

„To jeho kóma,“ řekl Lothar a zavrtěl nad vzpomínkami hlavou. „Bylo nepřirozené. Med tomu říká, že si dal šlofika, jako by to dokonale dávalo smysl. Ale my jsme nikdy nezjistili, proč se to vlastně stalo. Magus na to možná přišel, ale dělá, že ho to nezajímá, dokonce i když se ho zeptám.“

„Jsem Medivhův učedník,“ řekl Khadgar. „Proč mi to říkáte?“

Lothar si hluboce povzdechl a rozhlédl se po bitvou poznamenaném prostranství. Khadgar si uvědomil, že králův První rytíř je zkrátka čestný muž, který by v Dalaranu nevydržel ani půl dne. Všechny emoce byly v jeho větrem ošlehané tváři dokonale čitelné.

Lothar se kousl do rtu a řekl: „Abych byl upřímný, mám o něj starost. Žije v té věži sám...“

„Má kastelána. A je tam ještě kuchařka,“ nadhodil Khadgar.

„...se všemi těmi kouzly,“ pokračoval Lothar. „Připadá mi prostě osamělý. Zastrčený uprostřed hor. Opravdu mám o něj strach.“

Khadgar přikývl a sám k sobě si dodal: a proto jsi se snažil dostat tam učedníky z Azerothu. Aby tvého přítele špehovali. Děláš si o něj starosti, ale starosti ti dělá i jeho moc. Nahlas pak řekl: „Máte strach, jestli je v pořádku.“ Lothar pokrčil rameny, čímž dal najevo, jak velké starosti si dělal i jak moc byl ochoten předstírat opak. „A jak vám můžu pomoci?“ zeptal se Khadgar. „Pomoci jemu i vám.“

„Dávej na něj pozor,“ řekl Lothar. „Jestli jsi učedník, měl by s tebou trávit víc času. Nechci, aby...“

„Upadl do dalšího kómatu?“ nadhodil Khadgar. V dobách, kdy jsou tihle orkové najednou všude. Lothar mu odpověděl dalším pokrčením ramen.

Khadgar vykouzlit na tváři nejlepší úsměv, jakého byl schopen. „Bylo by mi ctí pomoci vám oběma, lorde Lothare. Věřte, že v první řadě budu vždy loajální ke svému mistrovi, ale pokud by se stalo něco, co by měl vědět jeho přítel, nebudu nic skrývat.“

Další poplácání těžkou rukavicí na rameno. Khadgar žasl, jak těžko dokázal Lothar skrývat své obavy. Byli všichni obyvatelé Azerothu tak otevření a bezelstní? Khadgar dokonce okamžitě poznal, že mu Lothar chce říct ještě něco.

„Už s tebou Magus mluvil o Strážci?“ zeptal se. Khadgara napadlo, že by mohl předstírat, že ví víc, než ve skutečnosti věděl, aby z toho upřímného muže dostal další informace. Ale

zavrhl tu myšlenku téměř hned, jakmile se mu objevila v hlavě. Nejlepší bude třeba říct pravdu.

„Už jsem to jméno z Medivhových úst slyšel," řekl Khadgar. „Ale nevím žádné detaily."

„Ach," řekl Lothar. „Tak to tak necháme. Jako bych nic neřekl."

„Jsem si jistý, že o tom časem mluvit budeme," dodal Khadgar.

„Bezpochyby," řekl Lothar. „Zdá se, že jsi důvěryhodný."

„Koneckonců, jsem jeho učedníkem jen několik dní," řekl Khadgar jen tak, jakoby nic.

Lothar zvedl obočí. „Několik dní? Kolik dní přesně jsi Medivhovým učedníkem?"

„Mám to počítat k ztířejšímu východu slunce?" řekl Khadgar a dovolil si úsměv. „Tak to bude jeden." Tenhle okamžik si vybral pro svůj návrat Medivh a vypadal ztrhanější než kdy dřív.

Lothar zvedl obočí v nevyřčené otázce, ale Magus jen zavrtěl hlavou. Lothar si zhluboka povzdechl a poté, co si vyměnili několik vtípků, odešel dohlédnout na úklid celého prostranství. Polovina hlídky, která prve pokračovala dál, se nyní vrátila, ale nic nenašla.

„Jsi připravený na cestu?" zeptal se Medivh. Khadgar se zvedl na nohy a písčité pahorek uprostřed Černého močálu mu najednou připadal jako loď uprostřed rozbouraného moře.

„Celkem ano," řekl. „Ale nevím, jestli zvládnu ukočírovat gryfona, ani s tím..." nedokončil větu, ale místo toho si sáhl prstem na čelo.

„To je v pořádku," řekl Medivh. „Tvé zvíře se z těch šípů vyděsilo a odletělo do hor. Budeme muset letět ve dvou." Zvedl ke rtům runami zdobenou píšťalku a několikrát ostře krátce hvízdal. Z oblohy se ozval vřískot gryfona kroužícího vysoko nad nimi.

Khadgar zvedl hlavu a řekl: „Takže jsem váš učedník."

„Ano," řekl Medivh a jeho tvář byla nečitelná. „Prošel jsem vašimi zkouškami," řekl mladík.

„Ano," řekl Medivh. „Jsem poctěn, pane," řekl Khadgar. „To jsem rád," řekl Medivh a přes tvář mu přelétl stín úsměvu.

„Protože teď to teprve začne být těžké."

Pět

Písek v přesýpacích hodinách

„Už jsem je jednou viděl," řekl Khadgar. Bylo to sedm dní po bitvě v močálu. S jejich návratem do věže (a po jednom dni zotavování ze strany Khadgara) učednická léta mladého čaroděje začala už doopravdy. První hodinu dne, před snídaní, cvičil vždy Khadgar pod Medivhovým vedením kouzla. Od snídaně do oběda a od oběda do večere pomáhal Khadgar svému mistrovi s různými úkoly. To znamenalo, že zapisoval čísla, která mu Medivh diktoval, běhal do knihovny hned pro tuhle knihu, hned zase pro jinou, nebo jen držel nástroje, zatímco Magus pracoval.

Což rovněž dělal právě teď, když konečně nabyl dojmu, že by mohl čaroději povědět všechno, co věděl o svém střetu s orky.

„Koho už jsi viděl?" odpověděl učitel a nepřestával hledět soustavou velkých čoček na svůj poslední experiment. Na prstech měl čaroděj malé špičaté náprstky, zakončené jehlami tenkými tak, že je nebylo téměř ani vidět. Dával dohromady cosi, co nejvíce připomínalo malého mechanického čmeláka, který roztahoval křídla pokaždé, když se ho jehly dotkly.

„Ty orky," řekl Khadgar. „Ty orky, se kterými jsme bojovali, jsem už jednou viděl."

„Nezmínil ses o nich, když jsi poprvé přišel," řekl Medivh nepřítomně a jeho prsty tančily s podivnou přesností a zabodávaly jehly do různých míst zařízení.

„Vzpomínám si, že jsem se tě ptal na jiné rasy. O orcích jsi nemluvil. Kde jsi je viděl?"

„Měl jsem vidění. Krátce poté, co jsem přijel," řekl Khadgar.

„Jo ták. Měl jsi vidění. Těch tady budeš mít spousty. Moroes už ti o nich určitě říkal. Je tak trochu drbna."

„Měl jsem jedno, možná dvě. To, kterým jsem si jistý, bylo z nějakého bitevního pole a tahle stvoření, ti orkové, tam byli. Utočili na nás. Chci říct, útočili na lidi, se kterými jsem tam byl."

„Hmmm," řekl Medivh a pod vousy se mu objevila špička jazyka, jak pomalu pohyboval jehlami po měděném čmelákově bříšku.

„A já jsem nebyl tady," pokračoval Khadgar. „Ani v Azerothu, ani v Lordaeronu. Ať už jsem byl kdekoli, obloha byla rudá jako krev."

Medivh sebou škulbl, jako by dostal nějaký elektrický šok. Malý mechanismus pod jeho jehlami jasně zazářil, jak se čaroděj dotkl nějakých špatných částí, vypískl a zemřel.

„Rudá obloha?" řekl, otočil se od pracovního stolu a ostře se na Khadgara zadíval. Pod tmavým obočím postaršího čaroděje jako by tančila energie, intenzivní a neovladatelná, a Magusovy oči byly zelené jako rozbourené moře blízko pobřeží.

„Rudá. Jako krev," řekl Khadgar. Mladík už si myslel, že si zvykl na Medivhovy náhlé změny nálad, ale tahle poslední ho zasáhla, jako by ho někdo skutečně udeřil. Starší čaroděj zasyčel.

„Tak povídej. O tom světě, o orcích, o obloze," přikázal Medivh a hlas měl jako kámen.

„Řekni mi všechno."

Khadgar si vybavil vizi, kterou měl první noc po svém příchodu, a snažil se na nic nezapomenout. Medivh ho neustále přerušoval - co měli orkové na sobě, jaký byl svět kolem. Co bylo na obloze, co na horizontu. Jestli měli orkové nějaké vlajky. Khadgar měl pocit, jako by jeho myšlenky byly pod přísnou kontrolou. Medivh bez jakékoli námahy tahal z Khadgara veškeré informace. Khadgar mu řekl úplně všechno.

Všechno, kromě těch divných, známých očí čaroděje - velitele. Nemyslel si, že by bylo správné o nich mluvit, a Medivhovy otázky se soustřeďovaly spíš na svět s rudou oblohou a orky než na lidské obránce. Když konečně Khadgar svou vizi popsal, zdálo se, že se starší čaroděj uklidnil, ale pod jeho hustým obočím stále ještě zuřila bouře. Khadgar neviděl důvod, proč Maguse ještě více rozzuřit.

„Podivné," řekl Medivh pomalu a zamyšleně poté, co Khadgar skončil. Mistr se opřel o opěradlo židle a přitiskl si prst se špičatým náprstkem na rty. Rozhostilo se ticho, které viselo nad místností jako mrak. Nakonec řekl: „Tak tahle je nová. Úplně nová."

„Pane," začal Khadgar. „Medivhu," připomněl mu čaroděj. „Medivhu, pane," začal znovu Khadgar. „Odkud se tahle vidění berou? Je to nějaká minulost nebo předzvěst budoucnosti?"

„Obojí," řekl Medivh a zhoupl se na židli. „A ani jedno. Skoč do kuchyně pro džbánek vína. Obávám se, že pro dnešek jsem skončil. Stejně už je čas na večeři a vysvětlení asi bude trvat trochu déle."

Když se Khadgar vrátil, Medivh už zapálil oheň v krbu a uveleboval se do jedné z větších židlí. V rukou držel dva větší poháry. Khadgar nalil a sladká vůně červeného vína se smísila s kouřem hořícího cedrového dřeva.

„Piješ, ne?" zeptal se Medivh opožděně. „Občas," řekl Khadgar. „Ve Fialové citadele je zvykem podávat k večeři víno."

„Ano," řekl Medivh. „Nemuseli byste, kdybyste se zbavili toho olověného potrubí z akvaduktu. A teď, ptal ses na to vidění."

„Ano, viděl jsem, co jsem vám popsal, a Moroes..." Khadgar na chvíli zaváhal. Doufal, že ještě víc neočerní kastelánovu pověst drbny. Nakonec se rozhodl pokračovat. „Moroes říkal, že nejsem sám. Že lidé tu takové věci občas vídají."

„Moroes má pravdu," řekl Medivh, zhluboka se napil vína a našpulil rty. „Pozdní sběr, vůbec není špatné. To, že tahle věž je mocné místo, tě asi nepřekvapí. Čarodějové jsou takovými místy přitahováni. Podobná místa se většinou nacházejí tam, kde se vesmír ošoupe, je tenčí a následně se zdvojí, nebo dokonce umožní přístup Zvrácenému Nic nebo jiným světům."

„Takže to jsem viděl?" přerušil ho Khadgar. „Jiný svět?"

Medivh zdvihl ruku, aby mladíka utišil. „Říkám jenom, že existují místa, která se z různých důvodů mohou stát sídlem obrovské moci. Jedno takové místo je tady, v Redridgeských horách. Kdysi dávno zde vybuchlo něco mocného, vyhloubilo tohle údolí a oslabilo realitu kolem něj."

„A proto jste ho našel," poznamenal Khadgar.

Medivh zavrtěl hlavou a řekl: „To je jen jedna z teorií."

„Říkal jste, že tohle údolí kdysi dávno vytvořil nějaký výbuch a udělal z něj místo s velkou mocí. Pak jste přišel..."

„Ano," řekl Medivh. „To je všechno pravda, když se na to díváš zjednodušeně. Ale co když ten výbuch nastal proto, že jsem sem měl přijít a tohle místo na mě chtělo být připravené."

Khadgar měl ve tváři popletený výraz. „Ale takhle se věci nestávají."

„V normálním světě ne, to opravdu ne," řekl Medivh.

„Ale magie je umění obcházet to, co je normální. Proto jsou filozofické debaty v síních Kirin Tor jenom snůškou žvástů. Snaží se ze světa udělat racionální místo a ovládat jeho pohyb. Hvězdy na obloze se pohybují v předem určených drahách, roční období střídají jedno druhé s železnou pravidelností a muži i ženy se rodí a umírají. Pokud se to děje jinak, jsou to kouzla, první zakřivení vesmíru. Pár podlahových desek, které se ohnou a ruce nějakého šikovného řemeslníka je musí narovnat."

„Ale aby se na vás nějaké místo připravovalo..." začal Khadgar.

„Svět by musel být o dost jiný, než se zdá," odpověděl Medivh, „což ve skutečnosti opravdu je. Jak funguje čas?"

Khadgara Medivhova očividná změna tématu nezaskočila. „Čas?"

„Používáme ho, věříme mu, měříme ho, ale co je to?" Medivh se nad pohárem vína usmál.

„Čas je pravidelný posun jednotlivých okamžiků. Jako když se v přesýpacích hodinách přesypává písek," řekl Khadgar.

„Skvělá analogie," řekl Medivh. „Sám jsem ji chtěl použít a pak porovnat přesýpací hodiny s mechanickými. Vidíš ten rozdíl mezi nimi?"

Khadgar pomalu zavrtěl hlavou a Medivh se znovu napil vína.

Nakonec čaroděj řekl: „Ne, nejsi hloupý, chlapče. Pro lidský mozek je tohle na pochopení velké sousto. Hodiny jsou mechanickou simulací času, každý jejich úder je způsoben pohybem ozubených koleček. Na hodiny se můžeš podívat a zjistit, že všechno se jediným posunem kolečka o něco posunulo. Víš, co přijde potom, protože takhle je hodinář udělal."

„Dobře," řekl Khadgar. „Takže čas jsou hodiny."

„Aáá, ale čas jsou taky přesýpací hodiny," řekl čaroděj, sáhl pro jedny ležící na krbové římse a obrátil je. Khadgar se podíval na hodiny, pak na krb a snažil se vzpomenout si, jestli tam byly, než přinesl víno, nebo spíš než pro ně Medivh sáhl.

„Přesýpací hodiny také měří čas, že?" řekl Medivh.

„Ale tady nikdy nevíš, které zrnko písku se v příštím okamžiku přesune z horní části do spodní. Kdybys měl zrnka očíslovat, jejich pořadí by bylo pokaždé jiné. Ale výsledný efekt je pokaždé stejný - všechno písek se přesype z horní části do dolní. V jakém pořadí se tak stane, na tom nezáleží." Oči starého muže se na chvíli rozzářily. „Takže?" zeptal se.

„Takže," řekl Khadgar. „Vy říkáte, že nemusí záležet na tom, jestli jste tu postavil věž, protože exploze vytvořila tohle údolí a oslabilu realitu kolem něj, nebo jestli ta exploze nastala, protože jste tu měl přijít a přirozenost vesmíru vám potřebovala dát důvod, abyste chtěl zůstat."

„To je dost blízko," řekl Medivh. „Takže tyhle vize jsou jen zrnka písku?" řekl Khadgar.

Medivh se mírně zamračil, ale mladík pokračoval. „Jestli tahle věž jsou přesýpací hodiny, a ne mechanické, pak se tu neustále pohybují zrnka písku, samotného času. Prolínají se nebo překrývají, takže je vidíme, ale ne zřetelně. Některá jsou z minulosti. Některá z budoucnosti. Mohou některá být i z jiných světů?"

Medivh se nyní sám hluboce zamyslel. „Je to možné. Máš výbornou. Dobrý úsudek. Nejdůležitější je však si pamatovat, že všechny ty vize jsou jen to. Vidiny. Přijdou a zase odejdou. Být tahle věž obyčejné hodiny, pohybovaly by se pravidelně a bylo by snadné je vysvětlit. Ale vzhledem k tomu, že tohle jsou přesýpací hodiny, není tomu tak. Pohybují se vlastní rychlostí a snaží se nám vysvětlit svou chaotickou podstatu." Medivh se opět opřel o opěradlo židle. „Což alespoň mně naprosto vyhovuje. Nikdy bych nedokázal žít v pravidelném, přesně naplánovaném vesmíru."

Khadgar dodal: „Ale našel jste někdy nějakou konkrétní vizi? Nedala by se z nich nějak vyčíst budoucnost a pak se postarat o to, aby se skutečně stala?"

Medivhova nálada se opět změnila a jeho hlas potemněl. „Nebo se postarat o to, aby se naopak nikdy nestala," řekl. „Ne, jsou věci, které respektují i mistři čarodějové a nezasahují do nich. Tohle je jedna z nich."

„Ale...“

„Žádná ale,“ řekl Medivh, vstal a položil prázdný pohár na krbovou římsu. „A teď, když sis dal trochu vína, podíváme se, jak to může ovlivnit tvé magické schopnosti. Přiměj můj pohár levitovat.“

Khadgar svraštil obočí a uvědomil si, že se mu trochu plete jazyk. „Ale my jsme pili.“

„Přesně,“ řekl čaroděj. „Nikdy nevíš, jaké zrnko písku ti vesmír vmete do tváře. Můžeš být buď nepřetržitě ostrážitý a připravený a vyhnout se životu, jak ho známe, nebo si život vychutnávat a přijmout cenu, kterou za to musíš zaplatit. A teď zvedni ten pohár.“

Až do této chvíle si Khadgar neuvědomoval, jak moc toho vypil. Pokusil se dostat ze své mysli bláto zpomalující jeho myšlenky a zvednout těžký keramický pohár z krbové římsy. O pár okamžiků později už byl na cestě do kuchyně pro koště.

Večer míval Khadgar čas jen pro sebe, pro svůj výzkum a cvičení, protože Medivh měl jinou práci. Khadgara zajímalo, co to ta jiná práce vlastně je, ale předpokládal, že to zahrnovalo vyřizování korespondence, neboť dvakrát v týdnu na vrcholek věže přiletěl trpaslík na gryfonu s vakem a po chvíli odlétal s poněkud větším vakem.

Medivh dal mladíkovi naprostou volnost pro studium v knihovně, a dovolil mu dokonce vyhledat i odpovědi na tu spoustu otázek, kterými ho zásobili čarodějové z Fialové citadely.

„Jediný požadavek, který mám,“ řekl Medivh s úsměvem, „je, abys mi ukázal, co napíšeš, dřív než jim to pošleš.“ Na Khadgarovi muselo být vidět, jak se cítí trapně, protože Medivh dodal: „ne protože bych se bál, že přede mnou něco tajíš, Mladý Důvěro, ale protože bych nesnesl, kdyby věděli něco, co já jsem už zapomněl.“

A tak se Khadgar ponořil do knih. Pro Guzbaha našel starobylý dobře čitelný svitek s epickou básní, jejíž nespočetné sloky detailně popisovaly bitvu mezi Medivhovou matkou Aegwynn a nejmenovaným démonem. Pro lady Delth vytvořil soupis všech, mnohdy rozpadajících se elfských knih, které v knihovně byly. A kvůli Alondě prolistoval všechny bestiáře, jejichž písmo a jazyk dokázal přečíst. V počtu druhů žijících trolů se však nedokázal dostat přes číslovku čtyři.

Khadgar rovněž trávil čas se svými pakličí a osobními otevíracími kouzly. Stále se ještě snažil přijít na kloub knihám, jež odolaly jeho dřívějším pokusům o odemčení. Většina z nich měla v sobě silná kouzla a většinou mu trvalo celý večer, než přišel na stopu, jakého druhu je vůbec kouzlo, které chrání obsah tvrdých desek.

Byla tu rovněž ještě otázka toho Strážce. Medivh se o něm zmínil. Lord Lothar předpokládal, že se Magus o celou záležitost s mladíkem podělil, a pak hned vycouval, když zjistil, že tak čaroděj dosud neučinil.

Zdálo se, že Strážce je nějaký přízrak, nic víc ani nic méně než ty vize, které se pohybovaly věží. V téhle elfské knize byla o Strážci (vždy psaném s velkým písmenem) zmínka. Pak se také ještě objevoval v historii královského rodu Azerothu, kde se zřejmě účastnil tam nějaké svatby, tam zase pohřbu, nebo dokonce stál v první linii útoku. Vždy tam byl, ale nikdy o něm nebylo psáno víc. Byl tenhle Strážce jen titul nebo, stejně jako Medivhova údajná a téměř nesmrtelná matka, jen jediná osoba?

Kolem tohohle Strážce kroužily i jiné přízraky. Někjaký řád, organizace - byl Strážce jakýsi svatý rytíř? A v jednom spise bylo jako poznámka dopsáno slovo „Tirisfal“ a pak vymazáno tak zručně, že Khadgar to poznal jen díky svým výjimečným schopnostem podle rýhy, která zůstala v pergamenu po hrotu pera. Jméno konkrétního Strážce, organizace nebo něčeho zcela jiného?

Bylo to toho večera, kdy Khadgar objevil to slovo, čtyři dny po příhodě s pohárem, když mladý čaroděj měl nové vidění. Nebo spíše, vidění ho do sebe vtáhlo, obklopilo ho a pohltilo. Jako první si uvědomil podivnou vůni. Jemné rostlinné teplo nad rozkládajícími se texty a vůni pomalu se vkrádající do místnosti. Bylo stále tepleji, ale nebylo to nepříjemné, spíš to připomínalo teplou, trochu navlhlou deku. Stěny potemněly a zezelenaly, po stranách polic šplhaly úponky popínavých rostlin, vkrádaly se dovnitř a nahrazovaly knihy širokými plochými listy. Mezi srovnanými svitky se objevily bílé kopretiny a rudé orchideje.

Khadgar se zhluboka nadechl, ale spíš očekáváním než strachem. Tohle nebyl ten drsný svět a orkská armáda, kterou viděl poprvé. Tohle bylo něco jiného. Byla to džungle, ale džungle z tohoto světa. Takle skutečnost ho uklidňovala.

Stůl zmizel i kniha na něm a Khadgar seděl u táborového ohně s dalšími třemi mladými muži. Byli zhruba v jeho věku a zřejmě vyrazili na nějakou výpravu. Kolem ležely roztažené rohože na spaní a nad skomírajícím ohněm se sušil prázdný a umytý kotlík. Všichni tři byli oblečeni pro cestování na koních, ale jejich šaty byly kvalitní a dobře střižené.

Všichni tři muži se smáli a plácali se do kolen, zatímco ten s plavými vlasy vyprávěl nějaký příběh. Svě vyprávění doplňoval širokými gesty a jedním z nich právě dokresloval nějakou ženu s velmi výraznými křivkami.

Mladík po jeho pravé ruce se upřímně smál. Prohrábl si rukou tmavé vlasy a Khadgar si všiml, že už mu ustupují z čela. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že je to lord Lothar. Oči i nos byly jeho, i úsměv, ale tvář nebyla ještě vrásčitá a ve vousech ani stopa po šedinách. Nicméně to musel být on.

Khadgar se podíval na třetího a okamžitě mu došlo, že to musí být Medivh. Měl na sobě tmavě zelený lovecký oblek a velkou kapuci stáhnutou dozadu, takže bylo dobře vidět jeho mladou veselou tvář. Jeho oči se v záři ohně leskly jako dva smaragdy a na příběh plavovlasého reagoval rozpačitým úsměvem.

Blonděák uprostřed zřejmě vyslovil pointu svého vyprávění a otočil se na Medivha, který jen pokrčil rameny, evidentně se cítil trapně. Budoucí Magus byl očividně součástí příběhu.

Plavovlasý mladík musel být Llane, současný král Azerothu. Ano, dávné příběhy o těchhle třech si našly cestu i do archivů Fialové citadely. Všichni tři se toulali kolem hranic království a zbavovali je všech lupičů i monster.

Llane dopověděl svůj příběh a Lothar se téměř smíchem svalil ze špalku, na kterém seděl.

Medivh udusil smích v dlani, takže to vypadalo, jako by si jen odkašlal.

Lothar se poněkud uklidnil a Medivh něco řekl a dlaně přitom otočil směrem vzhůru, aby svým slovům dodal na důrazu. Nyní se Lothar skutečně svalil na zem a Llane si skryl tvář v dlaních a třásl se smíchem. Ať již Medivh řekl cokoli, muselo to nasadit Llaneovu příběhu korunu.

Pak se v okolní džungli něco pohnulo. Všichni tři okamžitě zvažněli - museli to slyšet.

Khadgar, duch uprostřed prostranství, to spíš jen cítil; na hranici světla z ohně se plížilo cosi zlého.

Lothar pomalu vstal a sáhl pro obrovský meč se širokou čepelí, který ležel v pochvě u jeho nohou. Llane se postavil, sáhl za špalek pro dvousečnou sekeru a pokynul Lotharovi, aby šel na jednu stranu a Medivhovi na druhou. Medivh už rovněž stál na nohou, a přestože jeho ruce byly prázdné, musel být ze všech tří přítomných nejsilnější.

Llane se sekerou příkrčeně přeběhl k okraji tábořiště. Zřejmě si myslel, že je nenápadný, ale Khadgarovi připadalo, že je nesmírně hlučný. Chtěl, aby se to, co se před nimi skrývalo, konečně objevilo.

Ta věc jako by poslechla a vyskočila ze svého úkrytu. Byla o polovinu větší než kterýkoli z mladíků a na krátký okamžik Khadgarovi připadala jako obrovský ork.

Pak ji poznal díky bestiářům, které procházel kvůli Alondě. Byl to trol, druh žijící v džungli, a jeho namodralá kůže se v měsíčním světle mírně leskla. Dlouhé šedivé vlasy tvořily chochol sahající od čela až dozadu na krk. Stejně jako orkům i jemu z dolní čelisti trčely tesáky, tyhle však spíš připomínaly nahoru zahnuté kly, neboť byly daleko silnější, než jaké mají orkové. Uši i nos byly protažené a na holé hrudi tomu stvoření tančily řetězy z lidských prstů.

Trol vydal bojový pokřik, odhalil zuby a hrud' se mu mocně vzedmula. Pak naznačil výpad kopím. Llane po natažené zbrani sekl, ale jen promáchl. Lothar zaútočil z jedné strany a Medivh z druhé, mezi konečky prstů mu už jiskřila koncentrovaná energie.

Trol se Lotharovu meči vyhnul úkrokem do strany a pak znovu o krok ustoupil, když vzduch rozčísila Llaneova obrovská sekeru. Každý z těch kroků byl více než metr dlouhý a oba válečníci trola dál tlačili před sebou. Ten používal své kopí spíše jako štít než jako zbraň.

Držel ho oběma rukama a odrážel všechny útoky.

Khadgar si uvědomil, že ten tvor nebojuje s úmyslem ty muže zabít. Alespoň ne zatím. Chtěl je jen dostat o kus dál.

Mladý Medivh si v tu chvíli musel uvědomit to samé, protože na své přátele něco volal. To však už bylo příliš pozdě, neboť z úkrytu po stranách bojujících vyskočili další dva trolové.

Llane se nechal překvapit a jeho pravou ruku probodlo trolovo kopí. Ostří sekery se zařalo do země a budoucí král zařval a zaklel bolesti.

Druzí dva se soustředili na Lothara a nyní to byl on, kdo ustupoval a širokým mečem zručně odrážel jeden výpad za druhým. Trolové však dál dodržovali předem stanovenou strategii - hodlali oba muže rozdělit a přinutit Medivha, aby si vybral jen jednoho soupeře.

Medivh si vybral toho, se kterým bojoval Llane. Khadgar ze své „pozorovatelný“ hádal, že to bylo proto, že jeho přítel byl zraněný. Medivh zaútočil a jeho ruce zaplály ohněm...

A do tváře ho zasáhl tupý konec kopí, jak se trolovi v jediném pohybu podařilo zasáhnout čaroděje a zároveň zraněného Llanea. Medivh se svalil na zem a stejně tak Llane, jemuž z rukou vypadla sekera.

Trol chvíli váhal a snažil se rozhodnout, koho zabít jako prvního. Vybral si Medivha ležícího na zemi u jeho nohou blíže než budoucí král. Trol zvedl kopí a jeho obsidiánový hrot se v měsíčním světle zlověstně zaleskl.

Mladý Medivh vyhrkl sérii slabik. Ze země se zvedl malý vír prachu a zaútočil na trolovu tvář, takže ho na chvíli oslepil. Trol znovu zaváhal a protíral si jednou rukou oči.

Ta krátká chvíle Medivhovi stačila, aby zaútočil. Ne dalším kouzlem, ale obyčejným nožem, který zabodl zezadu do trolova stehna. Tmavou nocí se ozval trolův řev a netvor zuřivě naslepo bodl kopím. Rána šla přesně do místa, kde Medivh ještě před chvílí byl, ale mladý čaroděj se stačil odvalit a nyní už vstával na nohy a konečky prstů mu znovu jiskřily.

Jediné slovo a jiskření se změnilo v kouli, která vystřelila vpřed. Trol sebou škubl a na chvíli jen nehybně stál obklopen modrými blesky. Pak padl na kolena, ale stále ještě nebyl poražen, neboť se pokoušel znovu vstát. Jeho krví podlité oči plály nenávistí k mladému čaroději. Trol však nedostal šanci na odplatu, neboť přímo za ním se vztyčil stín a ve svitu měsíce se krátce zaleskla Llaneova sekera, která vzápětí oddělila trolovu hlavu od zbytku těla. Netvor se zhroutil do prachu a oba muži se otočili směrem k druhým dvěma trolům bojujícím s Lotharem.

Budoucí králův První rytíř se držel, ale jen s vypětím všech sil, a trolové ho zatlačili téměř na druhou stranu tábořiště. Oba slyšeli smrtelný výkřik svého bratra a jeden z nich se otočil, aby se postavil dvěma mladíkům. Vydal neartikulovaný výkřik a rozběhl se přímo proti nim s kopím před sebou jako nějaký rytíř při turnaji.

Llane se rovněž rozběhl, ale v poslední chvíli uhnul do strany a obtočil se kolem trolova kopí. Trol udělal ještě dva kroky, kterými se dostal až k ohni, kde na něj čekal Medivh.

Zdálo se, že čaroděj je plný energie, a ozářen žhavými uhlíky vypadal jako nějaký démon.

Ruce měl široce roztažené a odřikával něco znějícího velmi drsně a rytmicky.

Oheň před ním se zdvihl do výše, na chvíli na sebe vzal podobu obrovského lva, který skočil na útočícího trola. Trol zařval, jak jej zahalily uhlíky, nedohořelé špalky i popel jako nějaký plášť, který už nikdy nebude schopen svléknout. Trol se vrhl na zem a válel se na obě strany v zoufalé snaze uhasit oheň, ale nepomohlo to. Nakonec trol znehybněl a plameny ho celého pohltily.

Llane mezitím už zařal ostří své sekery do boku posledního trola. Netvor zavyl, ale i ten krátký okamžik zaváhání Lotharovi stačil. Jedním máchnutím odrazil kopí namířené na svou hrud' a druhou přesnou ranou uťal trolovi hlavu z ramen. Hlava zmizela ve křoví.

Llane, přestože krvácel, poplácal Lothara po zádech a očividně ho popichoval, že mu souboj s trollem trval tak dlouho. Lothar mu však položil ruku na hrud', aby ho utišil, a ukázal na Medivha.

Mladý čaroděj ještě stále stál nad ohněm s rukama široce rozpaženýma, ale s prsty zkroucenými v křeči a připomínajícími zvířecí spáry. Jeho oči se ve světle skomírajícího ohně skleněně leskly a zuby měl pevně zatnuté. Ve chvíli, kdy se k němu oba mladíci (a přízračný Khadgar) rozběhli, se čaroděj zhroutil.

Když k němu doběhli, těžce dýchal a v rozšířených zorničkách se zrcadlil měsíc. Oba válečníci i nezvaný host se nad ním sklonili, protože mladík se zřejmě pokoušel něco říct. „Dávej si na mě pozor," řekl, ale neřekl ani na Lothara, ani na Llanea, nýbrž na Khadgara. Pak se oči mladého čaroděje převrátily a on znehybněl.

Lothar a Llane se pokoušeli přítele přivést zpět k životu, ale Khadgar jen ustoupil. Copak ho Medivh skutečně viděl, stejně jako ten drahý čaroděj, ten s jeho očima tehdy na tom bitevním poli? Ta slova byla vyslovena tak čistě, že ho zasáhla hluboko v duši.

Khadgar se otočil a celý výjev zmizel, jako by někdo jen odhrnul nějaký magický závěs. Byl zpět v knihovně a téměř padl do náručí skutečnému Medivhovi.

„Mladý Důvěro," řekla daleko starší verze Medivha než ta, kterou viděl ještě před chvílí ležet na zemi. „Jsi v pořádku? Volal jsem na tebe, ale neodpovídal jsi mi."

„Omlouvám se Med... pane," řekl Khadgar a zhluboka se nadechl. „Měl jsem vidění. Úplně jsem se v něm ztratil, omlouvám se."

Medivhovo husté obočí se nad kořenem nosu téměř spojilo. „Ale už ne orkové a rudá obloha, že?" zeptal se vážně a Khadgar si v jeho zelených očích všiml záchvěvu bouře.

Khadgar zavrtěl hlavou a snažil se pečlivě volit slova.

„Trolové. Modří trolové a bylo to uprostřed džungle. Myslím, že na tomto světě. Obloha byla stejná jako tady." Medivhovy obavy se rozptýlily a on jen řekl: „Trolové z džungle. Jednou jsem se s nimi setkal, daleko na jihu, ve Stranglehornském údolí..." Čarodějovy rysy změkly, jako by se nyní on sám ztratil v nějaké vizi. Pak zavrtěl hlavou.

„Ale mimo to žádní orkové, jsi si jistý."

„Ne, pane," řekl Khadgar. Neměl v úmyslu zmiňovat se, že právě Medivhovu bitvu s troly viděl. Byly to pro Medivha nepříjemné vzpomínky? Nemohl to být ten okamžik, kdy upadl do kómatu?

Když se nyní Khadgar zadíval na staršího čaroděje, viděl v něm mnoho z toho mladíka, se kterým se právě setkal v džungli. Byl poněkud vyšší, ale rovněž trochu příhrblý po letech studia a výzkumu. V tomhle starém těle však přebýval mladík z jeho vize.

Medivh řekl: „Máš Píseň o Aegwynn?"

Khadgar ze sebe setřásl všechny ostatní myšlenky.

„Píseň?"

„O mé matce," řekl Medivh. „Musí to být už dost starý svitek. Přísahám, že od doby, co jsi tu uklidil, nemůžu nic najít!"

„Je v oddělení s epickou poezií, pane," řekl Khadgar.

Měl jsem mu o tom vidění říct, pomyslel si. Byla to náhoda, nebo to způsobil jeho rozhovor s Lotharem? Nemohly se tyhle vize dávat do pohybu snahou něco zjistit?

Medivh přešel ke zmíněné polici, přešel prsty po sveticích a vytáhl hledanou báseň, starou a zřejmě velmi často čtenou. Trochu svitek rozvinul, porovnal s kusem papíru, který vytáhl z kapsy, a znovu jej vrátil na místo.

„Musím odjet," řekl náhle. „A obávám se, že ještě dnes v noci."

„Kam jedeme?" zeptal se Khadgar.

„Tentokrát jedu sám," řekl čaroděj, který už byl na cestě ke dveřím. „Nechám u Moroese pokyny pro tvé další studium."

„Kdy se vrátíte?" zavolal ještě Khadgar za odcházejícím mistrem.

„Až se vrátím!" zahřměl Medivh a bral schody po dvou. Khadgara napadlo, že kastelán je jistě už na vrcholku věže a čeká na svého pána s osedlaným gryfonem.

„Fajn," řekl Khadgar a rozhlédl se po knihách. „Tak já si tady zatím sednu a přijdu na to, jak zkrotit přesýpací hodiny."

Šest

Aegwynn a Sargeris

Medivh byl pryč týden a byl to pro Khadgara týden velmi plodný. Usadil se v knihovně a nechal si tam nosit i jídlo. Několikrát se dokonce ani večer nevrátil do svého pokoje, ale dal přednost noci strávené na jednom z velkých stolů. Čekal na vizi.

Odpovědi na dopisy, které velmi brzy přišly z Fialové citadely, musely nyní počkat, neboť Khadgar se ponořil do starobylých svazků pojednávajících o čase, světle a magii. Guzbah chtěl přepis epické básně o Aegwynn. Lady Delth tvrdila, že nenašla jediný z titulů, které jí poslal, a jestli by jí nemohl poslat seznam znovu, tentokrát s prvním odstavcem z každé z knih, aby je podle něj mohla najít. A Alonda se nehodlala rozloučit s názorem, že musí existovat pátý druh trola, Poslední Strážce a tvrdila, že Khadgar zřejmě zatím nenašel ten správný bestiář. Mladý čaroděj jejich požadavky s radostí odložil stranou a hledal způsob, jak ovládnout podivné vize.

Zdálo se, že klíčem k tomu by mohlo být obyčejné kouzlo dalekého vidění, které propůjčovalo čaroději schopnost vidět velmi vzdálené předměty i místa. V jedné knize s kněžskou magií ho autor popisoval jako zaklínadlo svatého vidění, ale Khadgarovi by mohlo posloužit stejně dobře jako svatým klerikům. I když tohle kněžské kouzlo pracovalo s prostorem, mohla by mu malá úprava dát schopnost ovládnout čas. Khadgar usoudil, že za normálních okolností by to bylo nemožné, zejména ve světě, kde tok času řídil přesný hodinový stroj vesmíru.

Ale ve zdech Karazhanu, jak se zdálo, byl čas skutečně řízen spíše přesýpacími hodinami a identifikovat jednotlivá zrnka písku by nemuselo být neuskutečnitelné. A v okamžiku, kdy se soustředí na jedno zrno, bude snadnější přesunout se k jinému.

V knihovně nebyla ani stopa po tom, jestli se o něco podobného v Medivhově věži někdo pokoušel, tedy pokud nebyly zmínky o takovém pokusu v jedné z těch přísně střežených knih uložených na železném balkóně. Bylo zvláštní, že v poznámkách psaných Medivhovou rukou nebyla o vizích ani zmínka, což bylo v ostrém kontrastu s poznámkami všech návštěvníků, pro které to bylo prvořadé téma. Že by Medivh veškeré informace o viděních skrýval někde jinde, nebo ho skutečně zajímaly události za zdmi jeho věže více než to, co se dělo uvnitř? Přizpůsobit kouzlo novému účelu nebylo jen otázkou pozměnění několika slov nebo pohybů. Vyžadovalo to hluboké a přesné porozumění toho, jak celé zaklínadlo funguje, co je schopno odhalit a jak. Když se změní pohyb ruky nebo typ použitého kadidla, je výsledek s největší pravděpodobností vždy nulový a soustředěná energie jen bezcílne vyšumí do prostoru.

Výjimečně se dokonce tahle energie může splasit a vymknout kontrole, ale nejvýznamnějším následkem zkaženého kouzla obyčejně bývá jen zklamání čaroděje.

Khadgar pečlivým výzkumem zjistil, že když kouzlo nevyjde určitým, navenek velmi působivým způsobem, znamená to, že ke správnému výsledku nescházelo mnoho. Čarodějové se při hledání nových kouzel často zaměřují právě na tuto skutečnost, ale je také pravda, že někdy se šance na druhý pokus nedožijí.

Khadgar měl největší strach z toho, že se může Medivh kdykoli vrátit, vtrhnout do knihovny a hledat tu svou jistě tisíckrát čtenou báseň nebo něco jiného. Řekl by pak svému mistrovi, o co se snaží? A pokud ano, pomohl by mu Medivh, nebo by mu další pokusy zakázal?

Po pěti dnech měl Khadgar pocit, že je kouzlo hotové. Jeho podstata zůstala zachována z kouzla dalekého vidění, přidal však do něj faktor nahodilosti, který měl kouzlu umožnit vyhledat chyby v časové posloupnosti, které zřejmě ve věži byly všudypřítomné. Tyhle kousičky špatně zařazeného času budou poněkud jasnější, teplejší nebo zkrátka jen podivnější než vše ostatní, a tak k sobě přitáhnou plnou sílu celého kouzla.

To, pokud bude vše fungovat, by mělo vizi vyladit tak, aby byla zřetelnější. Zejména zvuky v ní by se měly soustředit na jediné místo podobně, jako když si starý člověk přikládá ruku k uchu, aby lépe slyšel. Nebude se to týkat zvuků mimo zobrazenou scénu, ale mělo by to stačit, aby čaroděj slyšel, o čem se například postavy ve vizi baví.

Večer pátého dne dokončil Khadgar výpočty a všechny magické příkazy a formule ležely v jediném řádku na svitku před ním. Kdyby se něco hodně pokazilo, Medivh bude alespoň vědět, co se stalo.

Medivh měl samozřejmě plně vybavený sklad všech přísad ke kouzlům, včetně zásoby aromatických a halucinogenních bylin a lapidária drcených polodrahokamů. Khadgar si z nich

vybral ametyst, ze kterého vytvořil uprostřed knihovny magický kruh, jenž popsal runami z růžového křemene. Znovu si zopakoval všechny součásti kouzla (většinu z nich znal, už když odcházel z Dalaranu) a prošel si všechny pohyby (z nichž byla naopak většina zcela nových). Oděn do roucha určeného k provádění kouzel (spíš pro štěstí než kvůli efektu) se postavil doprostřed kruhu.

Khadgar zcela očistil svou mysl a uklidnil se. Tohle nebylo žádné narychlo seslané bojové kouzlo nebo pout'ový trik. Daleko víc se to podobalo velmi mocnému kouzlu, po kterém, být to vše ve Fialové citadele, by se k němu přihnali všichni ostatní čarodějové s ne příliš přívětivými výrazy ve tvářích. Zhluboka se nadechl a začal odřikávat. Hluboko v jeho mysli se začalo formovat kouzlo, horká koule čisté energie. Cítil, jak se někde uvnitř něj zhmotňuje, jak se na jejím povrchu objevují duhové výboje. To byl základ celého kouzla, který byl obvykle ihned vypuštěn do skutečného světa, aby ho nějakým způsobem změnil.

Khadgar však kouli dál plnil vlastnostmi, které potřeboval, aby byla schopna vyhledat kousky času, které zřejmě bez cíle bloudily věží, a soustředila je do jediné vize zobrazené přímo před ním. Všechny myšlenky jako by nyní byly vtahovány do imaginární koule v jeho mysli a s jejich vzrůstajícím počtem se stával tón jejího hučení vyšším a intenzivnějším. Jako by se už nemohla dočkat, kterým směrem bude vypuštěna.

„Přines mi vizi,“ řekl mladý čaroděj. „Přines mi vizi mladého Medivha.“

Se zvukem rozbitého vejce magická koule z jeho mysli zmizela a vydala se do reálného světa vykonat jeho příkaz. Zvedl se vítr, a když se Khadgar rozhlédl kolem sebe, zjistil, že se knihovna začala měnit stejně jako prve, když její místo v tomto čase zaujala vize s třemi mladými muži.

Teprve až když se náhle citelně ochladilo, došlo Khadgarovi, že přivolal špatnou vizi.

V knihovně byl cítit ledový průvan, jako by někdo nechal otevřené okno. Průvan se pomalu měnil v ledový arktický blizzard a Khadgar se navzdory vědomí, že je to jen iluze, třásl zimou. Stěny knihovny zmizely a všude kolem se rozprostřela sněhová pláň. Ledový vítr se proháněl mezi knihami a svítky a zanechával na nich tvrdou vrstvu námrazy. Stoly, police i židle zprůsvitněly a pak se rozplynuly v tisíce těžkých sněhových vloček.

Khadgar stál na úbočí kopce, nohy po kolena zabořené do sněhu, ve kterém však nezanechal sebemenší stopu. Znovu byl jen duch uprostřed tajemné vize.

Nicméně když se kolem sebe rozhlížel, zůstávala po jeho dechu ve vzduchu pára, kterou rychle rozfoukával vítr. Po jeho pravé ruce byl shluk stromů, tmavě zelených jehličnanů ohnutých pod náporu sněhové bouře. Daleko směrem doleva byl velký bílý útes.

Khadgarovi se nejprve zdálo, že musí být z nějaké křídové horniny, ale pak si uvědomil, že je to kus ledu, jako by někdo nechal zmrznout řeku a vyzdvihl ji z koryta. Ledová řeka byla vysoká jako některé hory v Dalaranu a nad ní se pohybovaly malé tmavé body. Zřejmě jestřábi nebo orli, ovšem pokud skutečně byli někde v blízkosti ledové hory, museli být obrovští.

Přímo před ním leželo údolí a údolím k němu přicházela armáda.

Sníh pod kroky vojáků tál a za nimi zůstávala černá stopa jako od nějakého slimáka. Vojáci byli oblečeni do rudé, na hlavách měli ohromné helmy s rohy a přes ramena přehozené vyztužené černé pláště. Museli to být lovci, neboť u sebe měli všechny možné typy zbraní. Velitel v čele armády nesl vlajku a nad ní, napíchnutá na žerdí, se šklebila čerstvě uťatá hlava. Khadgar ji nejprve považoval za hlavu nějakého zvířete se zelenými šupinami, ale pak se zděsil, když si uvědomil, že je to dračí hlava.

Lebku takového stvoření už viděl ve Fialové citadele, ale nikdy ho nenapadlo, že by měl kdy možnost spatřit hlavu zvířete, které bylo živé ještě před několika okamžiky. Jak daleko do minulosti se ve své vizi ve skutečnosti přenesl?

Armáda těch obřích bytostí řvala cosi vzdáleně připomínajícího pochodovou píseň, přestože to stejně tak mohly být jen nadávky a hádky. Hlasy byly tlumené, jako by se ozývaly hluboko z nějaké studny, ale aspoň je Khadgar slyšel.

Jakmile se k němu přiblížili, uvědomil si Khadgar, co jsou zač. To, co jim zdobilo hlavy, nebyly helmy, spíš jim rohy vyrůstaly přímo z hlavy. Ty podivné pláště ve skutečnosti také nebyly kusy oblečení, nýbrž ohromná křídla podobná netopýřím. Onu rudou zbroj tvořila

hrubá kůže těch stvoření, která navíc zářila podivným žářem vycházejícím zevnitř. To byl důvod, proč za touhle děsivou armádou zbyly ze sněhu jen kaluže a bláto.

Byli to démoni, stvoření známá Khadgarovi z Guzbahových hodin a Korriganových pečlivě ukrytých poznámek. Strašlivé bytosti, které ve své hrůznosti a krvežíznivosti předčily dokonce i orky. Jejich ohromné meče se širokým ostřím byly bezpochyby kaleny v krvi a Khadgar nyní rozeznával skvrny zaschlé krve i na tělech démonů.

Byli tu, ať již byl kdekoli nebo kdykoli, a lovili draky.

Za ním se ozval slabý, podivně zkreslený zvuk, ne hlasitější než došlápnutí chodidla na měkký koberec. Khadgar se otočil a zjistil, že není sám, kdo z pahorku pozoruje pochodující armádu démonů.

Objevila se za ním zničehonic, a pokud ho viděla, nevěnovala mu žádnou pozornost. Stejně jako se zdálo, že z démonů vychází záře spalující zemi kolem nich, i z ní vyzařovala nějaká forma energie. Tahle však byla nádherná a zdálo se, že nabírá na síle s každým jejím pohybem, neboť ona ve skutečnosti nekráčela, jen klouzala po sněhovém příkrovu. Byla skutečná, ale její kožené boty zanechávaly ve sněhu jen nepatrnou stopu. Byla vysoká a mocná a naprosto beze stopy strachu ze zla pohybujiícího se údolím pod ní. Její šaty byly stejně bílé a neposkvrněné jako sníh kolem nich a přes ně měla vestu ušitou z malých stříbrných šupin. Přes ramena měla přehozený široký bílý kožešinový plášť s kapucí lemovanou zelenou hedvábnou stuhou. Na krku jej držela spona z velkého zeleného kamene, kterému se mohly barvou vyrovnat snad jen její oči. Plavé vlasy měla stažené dozadu a sepnuté jediným diadémem. Zdálo se, že zima se jí dotýká ještě méně než Khadgara. Byly to však její oči, které upoutaly Khadgarovu pozornost nejvíce - zelené jako letní les, zelené jako vybroušený smaragd, zelené jako oceán po bouři.

Khadgar ty oči poznával, neboť podobnému vše prostupujícímu pohledu už několikrát čelil. Stejně se dívaly oči jejího syna.

Byla to Aegwynn. Medivhova matka, mocná, téměř nesmrtelná čarodějka, která se stala legendou už za svého života.

Khadgar si zároveň uvědomil, kde musí být. Tohle byla bitva Aegwynn proti armádě démonů, dochovaná jen ve zlomcích legendy v části epické básně uložené v Medivhově knihovně.

Jako by Khadgarovi někdo v hlavě zapálil svíci, si náhle uvědomil, kde udělal ve svém kouzlu chybu. Než Medivh odešel, vyžádal si svitek s onou básní. To bylo naposled, co svého mistra viděl. Mohlo se kouzlo kvůli tomu špatně zaměřit a zobrazit představu Medivha o legendě, kterou četl?

Aegwynn se zamračila, když zkoumavým zrakem přehlédla démonickou loveckou výpravu, a obočí spojené do jediné linky dávalo najevo její nelibost. Ve smaragdových očích se zablesklo a Khadgar hádal, že hluboko v ní zuří strašlivá bouře.

Netrvalo dlouho a čarodějka dala svému vzteku volný průchod. Zvedla ruku, vyslovila krátkou úsečnou větu a z konečků jejích prstů vyšlehl blesk.

Nebyl to však blesk seslaný obyčejným čarodějem ani ten nejsilnější blesk nejprudší letní bouřky. Byla to samotná podstata blesků sršící ledovým vzduchem a sjíždějící po zbroji překvapeného démona. Jak blesk rozčlivil vzduch, roztříštil ho na ty nejmenší částičky a zanechal za sebou ostrý nahořklý pach. V dalším okamžiku se obě rozdělené poloviny vzduchu znovu spojily, aby vyplnily díru po tom strašlivém útoku ještě strašlivějším zahřměním. Nehledě na to, že Khadgar věděl, že je jen přízrak, nehledě na svou neustálou snahu přesvědčit sebe sama, že je jen součástí představy, nehledě na tohle všechno i na skutečnost, že hrom byl vlastně tlumený stejně jako všechny ostatní zvuky, se Khadgar snažil s vyděšeným výrazem ve tváři někam skrýt před jasným i hlukem čarodějčina útoku.

Blesk zasáhl démona, který nesl vlajku, nad níž se šklebila utáta hlava zeleného draka.

Démon na místě v jediném okamžiku shořel na popel a ti, kdo byli v jeho blízkosti, se rozlétli jako žhavé uhlíky, aby ze syčením dopadli do bílého sněhu. Někteří z nich už nevstali.

Většina netvorů strašlivého průvodu však byla dost daleko a kouzlo je nezasáhlo, ať již to bylo náhodou nebo způsobem jejich rozestavení. Démoni, každý z nich větší než deset dospělých mužů, chvíli v šoku pobíhali sem a tam. To však netrvalo dlouho. Největší z nich zařvali cosi v jazyce připomínajícím zvuk rozbitých kovových zvonů. Polovina z démonů

roztáhla křídla a vyrazila směrem k místu, kde stála Aegwynn (a Khadgar). Ostatní vytáhli těžké luky z černého dubu a nasadili na tětivy železné šípy. Když vystřelili, šípy se vznaly a na oba lidi se snášel ohnivý déšť.

Aegwynn udělala jediný pohyb. Téměř nedbale mávla rukou, jako by odháněla mouchu. Celá obloha mezi ní a ohnivým deštěm vybuchla a změnila se ve stěnu namodralého ohně, která rudooranžové střely pohltila, jako by spadly do řeky.

Pravým účelem šípů bylo však jen krýt útočníky, kteří právě prorazili zesláblou stěnou modrého ohně a vrhli se na Aegwynn shora. Muselo jich být nejméně dvacet, každý z nich obrovský tak, že společně svými křídly zastínili oblohu.

Khadgar se podíval na Aegwynn a spatřil, že se usmívá. Byl to vědoucí sebejistý úsměv, stejný jako mladý čaroděj viděl na Medivhově tváři při jejich střetnutí s orky. Ona si však byla sama sebou snad ještě jistější.

Khadgar znovu obrátil zrak do údolí na lučištníky. Ti už zahodili evidentně neúčinné zbraně a nyní společně vydávali hluboký bzučivý tón. Vzduch kolem nich se zavlnil a v realitě se objevila díra, temné zlo na pozadí bělostného sněhu. A z té díry začali vycházet další démoni - stvoření všech tvarů, se zvířecími hlavami, planoucíma očima a hmyzími, netopýřími a supími křídly. Tihle démoni se okamžitě přidali k zlověstnému chorálu a díra se otevřela ještě více, takže z ní do ledového větru padalo stále více prodloužených spárů samotného Zvráceného Nic.

Aegwynn si zpěváků ani posil nevšímala a místo toho se s klidem soustředila na ty útočící z oblohy.

Udělala gesto rukou, dlaní nahoru. Polovina létajících zrůd se proměnila ve sklo a všechny byly okamžitě sraženy z oblohy na zem. Ty, které se proměnily ve sklo, se po dopadu roztrhly na tisíce kousků. Ty, jež stále žily, znovu vstaly a tasily krví potřísněné zbraně. Zbylo jich deset.

Aegwynn udeřila do otevřené pravé dlaně pěstí levé ruky a čtyři z démonů se doslova rozpustili. Maso jim steklo z kostí a vpilo se do sněhových závějí. Jejich řev zanikl až v okamžiku, kdy se jim rozpustilo i maso na hrdle. Zbývalo ještě šest.

Aegwynn jako by stiskla v ruce vzduch a další tři démoni vybuchli, neboť jejich vnitřnosti se proměnily v hmyz, který je sžíral zevnitř. Tihle ani neměli čas řvát, neboť jejich těla se během okamžiku proměnily v hejna komárů, včel a vos a zamířila k lesu. Ještě tři.

Aegwynn udělala pohyb rukama od sebe, jako by trhala cosi neviditelného, a paže i nohy jednoho z démonů byly skutečně neviditelnou rukou odtrženy od zbytku těla. Ještě dva.

Aegwynn zvedla dva prsty a jeden se proměnil v písek. Jeho smrtelný výkřik se ztratil v závanu ledového vzduchu.

Poslední. Tenhle byl největší, velitel, až do této chvíle hřmící rozkazy. Byl tak blízko, že Khadgar dokázal rozeznat na jeho holé hrudi spleť žizev a prázdný oční důlek. Drahé oko planulo nenávistí.

Nezaútočil. Ale ani Aegwynn. Místo toho oba na chvíli znehybněli, zatímco údolí pod nimi se plnilo démony.

Obří démon nakonec zavrčel. Jeho hlas zněl v Khadgarových uších vzdáleně, ale zřetelně.

„Jsi hloupá, Strážkyně Tirisfalu," řekl. Musel zkroutit rty, aby se dokázaly přizpůsobit pro ně nezvyklému lidskému jazyku.

Aegwynn se zasmála, ostře a čistě jako skleněná dýka.

„Opravdu, zrůdo? Přišla jsem vám překazit lov. Zdá se, že se mi to podařilo."

„Jsi hloupá a příliš sebejistá," zaskřípal znovu démon.

„Zatímco ty jsi bojovala jen s hrstkou, mí bratři přivedli spoustu dalších. Armádu dalších. Do poslední malé noční můry a toho nejbezvýznamnějšího démona, každého temného pána a kapitána Planoucí legie. Zatímco ty jsi bojovala s několika, všichni přišli."

„Vím," řekla Aegwynn klidně.

„Ty to víš?" vybuchl démon hrdelním smíchem. „Ty víš, že jsi sama v divočině proti všem démonům. Ty to opravdu víš?"

„Vím," řekla Aegwynn a jako by se svým hlasem usmála. „Věděla jsem, že sem přivedete tolik spojenců, kolik jen bude možné. Strážce je pro vás příliš silný protivník."

„Tys to věděla?" zařval démon znovu. „A přesto jsi přišla, sama, na tohle zatracené místo?" „Věděla," řekla Aegwynn. „Ale nikdy jsem neřekla, že jsem tady sama."

Aegwynn lusklá prsty a obloha najednou potemněla, jako by někdo vyplašil ohromné hejno ptáků, kteří na chvíli zastínili slunce.

Až na to, že tohle nebyli ptáci. Byli to draci. Daleko více draků, než kdy Khadgara napadlo, že by mohlo vůbec existovat. Kroužili na místě s ohromnými křídly široce roztaženými a čekali na signál Strážce.

„Shnilý spáre Planoucí legie," řekla Aegwynn. „To ty jsi hlupák."

Velitel démonů zařval a pozvedl krví potřísněný meč. Aegwynn však byla na něj příliš rychlá a zvedla ruku s třemi prsty namířenými na démona. Netvorova zjizvená hrud' se vypařila a zbyl po ní jen oblak krvavého dýmu.

Obě paže odpadly a nohy opuštěné tělem se poskládaly na zem. Nakonec spadla do tajícího sněhu hlava, která měla ve tváři výraz šoku a překvapení.

To byl signál pro draky, neboť ti se jako jeden otočili na hordu přivolaných démonů.

Ohromná létající stvoření se na ně nyní snášela ze všech stran a z otevřených tlam jim šlehaly plameny. Přední řady démonů se v okamžiku proměnily v popel, zatímco ostatní se rychle chápali zbraní, chystali kouzla nebo vyděšeně prchali.

Uprostřed hrůzostrašné armády se znovu ozval rytmický zpěv, tentokrát připomínající úpěnlivé prosby. Byli to ti nejmocnější z démonických čarodějů, kteří se snažili soustředit veškerou energii, zatímco jejich druhové se vlastními životy pokoušeli udržet od nich draky co nejdál. Démoni se přeskupili a začali se bránit. Draci začali padat z oblohy a jejich těla byla plná železných šípů, hořících střel a spálená strašlivými jedy. Kruh kolem středu démonické armády se však i nadále zužoval, jak další a další draci přilétali pomstít své dříve ulovené druhy, a výkřiky v řadách démonů se stávaly stále zoufalejšími a zmatenějšími.

Khadgar se zadíval na Aegwynn, která pevně stála ve sněhu se zaťatými pěstmi, se zelenýma očima planoucíma strašlivou mocí a zuby zatnutými ve vražedné grimase. I ona odříkávala kouzla, temná, nelidská a pro Khadgara naprosto neznámá. Bojovala proti kouzlu, které vytvářeli démoni, ale zároveň z něj zřejmě odčerpávala energii a obracela mystickou sílu v něm skrytou zpět, stejně jako se jednotlivé vrstvy oceli při kutí meče ohýbají jedna přes druhou, aby byl meč silnější.

Volání démonů uprostřed armády nabylo na intenzitě a také Aegwynn nyní křičela a kolem ní se pomalu zhmotňovala aura čisté energie. Rozpuštěné vlasy jí zuřivě vlály a ona zvedla obě ruce a vypustila z úst poslední slova svého zaklínadla.

Uprostřed démonické hordy ze zablesklo, přesně v místě, odkud se ozýval ten zvrácený zpěv a volání. Vesmír se v tom místě znovu roztrhl, ale tentokrát ta trhлина zářila, jako by někdo otevřel tunel vedoucí do samotného slunce. Z otvoru se v podobě zářící spirály vyřítila energie a démoni neměli ani čas vykřiknout, když je pohltila, spálila a proměnila v pouhé stíny, které jako jediné zůstaly coby připomínka jejich nedávné existence. Záře pohltila všechny demony, ale i některé draky, kteří v onen okamžik byli až příliš blízko středu démonické armády. Všichni zmizeli jako můry přilákané plamenem, který je vzápětí pozřel.

Aegwynn sípavě vydechla a usmála se. Byl to úsměv vlka, dravce, vítěze. Na místě, kde ještě před chvílí zuřila démonická horda, zbyl jen sloup kouře stoupající k nebesům.

Khadgar však viděl, že kouř se začíná zplošťovat a shlukovat na jednom místě, tmavne a nabývá na hustotě jako nějaký bouřkový mrak. Nyní téměř zdvojnásobil svůj objem a zároveň ve svém srdci ještě více zčernal a na okrajích se objevily temně fialové stíny.

A pak z toho temného mraku vyšel bůh.

Byla to gigantická postava, větší než kterákoli postava z dávných mýtů, větší než jakýkoli drak. Jeho kůže jako by byla ukovaná z bronzu a na ní černá zbroj z roztaveného obsidiánu. Dlouhé vousy a rozčuchané vlasy byly ze zmítajících se plamenů a z místa nad hustým obočím vyrůstaly ohromné rohy. Oči měly barvu nekonečné propasti. Vyšel z temného mraku a jak se jeho nohy dotkly půdy, země se zachvěla. V ruce držel obrovské kopí zdobené

vyrytými runami, ze kterých kapala vařící se krev, a ze zadku mu vyrůstal dlouhý ocas zakončený ohnivou koulí.

Všichni draci, kteří zůstali naživu, okamžitě zamířili k temnému lesu a vzdáleným útesům. Khadgar se jim nedivil. Všechna Medivhova moc, veškerá moc, kterou právě předvedla jeho matka, to vše bylo jako dvě malé svíčky v porovnání se surovou silou tohoto pána démonů.

„Sargerasi," zasyčela Aegwynn.

„Strážkyně," zahřměl obrovský démon hlasem hlubokým jako oceán. Ledové útesy v dálce, místo aby vrátily ozvěnu toho hlasu, se raději zhroutily.

Aegwynn se napřímila v celé své kráse a velikosti, odhrnula si z tváře pramen zlatých vlasů a řekla: „Rozbila jsem ti hračky. Tady jsi skončil. Uteč, dokud jsi stále ještě alespoň naživu."

Khadgar se zadíval na Strážkyni, jako by se zbláznila. I on na ní poznal, že je z předchozího měření sil vyčerpaná, téměř tolik, jako byl Khadgar po souboji s orky. Tahle epická báseň však jistě popisovala Aegwynn jako vítěze. Nebude on místo toho svědkem její smrti?

Sargerasi se nesmál, ale jeho hlas se valil přes zem a jeho síla sevřela i Khadgara. „Čas Tirisfalu se téměř naplnil," řekl démon. „Tento svět se již brzy skloní před nájezdem mé Legie."

„Ne, dokud tu bude Strážce," řekla Aegwynn. „Ne, dokud žiju já nebo ti, kdo přijdou po mně." Její prsty se slabě ohnuly a Khadgar poznal, že v sobě sbírá zbytky síly, důvtipu, vůle i energie pro jeden poslední útok. Khadgar mimoděk o krok ustoupil, pak ještě o jeden a ještě. Jestli ho jeho starší já mohlo v předstávě vidět, jestli ho viděl mladý Medivh, nemohou ho vidět i tihle dva, čarodějka a netvor?

Nebo byl příliš malý, než aby si ho všimli?

„Vzdej se," řekl Sargerasi. „Dokázal bych pro tvou moc nalézt lepší využití."

„Ne," řekla Aegwynn s rukama nyní sevřenýma v pěst.

„Tak zemřeš, Strážkyně, a tvůj svět zhyne s tebou," řekl gigantický démon a pozvedl zkrvavené, runami pokryté kopí.

Aegwynn zvedla obě ruce a vykřikla napůl kletbu, napůl modlitbu. Z jejích dlaní vyrazila duha barev na tomto světě dosud nespátřených a zamířila vzhůru jako jakýsi blesk schopný vlastního rozhodování. Pak se duha zabořila hluboko do Sargerasovy hrudi.

Khadgarovi to připadalo, jako by někdo zaútočil na ohromný koráb jediným šípem, tak malé a neúčinné se kouzlo zdálo být v porovnání s démonem. Sargerasi však po zásahu zavrával, udělal krok dozadu, aby nespádl, a pustil obrovské kopí. To dopadlo na zem se silou meteoritu a vrstva sněhu pod Khadgarovými nohama popraskala jako sklo. Čaroděj padl na koleno, ale hned zvedl hlavu, aby se podíval, co pán démonů.

Jakmile jej zasáhlo Aegwynnino kouzlo, začala se jím šířit temnota. Ne, nebyla to temnota, spíše chlad způsobující, že horké bronzové tělo démona umíralo a nahrazovala ho studená celistvá hmota. Ta hmota chladně zářila z rány na hrudi, šířila se jako lesní požár a nechávala za sebou ledové spáleniště.

Sargerasi si prohlížel šířící se zhoubu nejprve s překvapením, pak znepokojeně a nakonec vyděšeně. Zvedl ruku, aby se toho studeného ohně dotkl, ale i jeho paže už jím byla zasažena a proměněna v kus chladného černého kovu. Nyní začal cosi mumlat i Sargerasi a snažil se sebrat veškerou energii, kterou v sobě měl, aby celý proces zvrátil, aby zastavil postup Aegwynnina kouzla, aby uhasil onen ledový, vše spalující oheň. Jeho slova nabírala na plamennosti a vášni a místa na jeho těle dosud nezasažená zazářila s novou intenzitou. Nyní zářil jako samo slunce a řval nadávky, jak se temný chlad blížil k místu, kde by měl mít srdce. A pak se objevil další blesk, tentokrát stejně intenzivní jako ten, co spálil démonickou armádu, a zasáhl Sargerase. Khadgar odvrátil zrak a podíval se na Aegwynn, která sledovala, jak oheň i temnota spalují jejího nepřítele. To světlo bylo tak jasné, že zastínilo i samotný den kolem nich a za čarodějkou se objevily dlouhé stíny.

A pak byl konec. Khadgar zamrkal, jak se jeho oči přizpůsobovaly šeru jasného dne. Obrátil se zpět k údolí, kde stál gigantický Sargerasi, nehybný jako železná socha, v níž veškerá síla žhavého kovu už vychladla. Zahřátá, arktická půda neunesla jeho váhu a on začal pomalu padat, až se neporušený zhroutil na zem. Vzduch kolem nich se však ani nepohnul.

Aegwynn se smála. Khadgar se na ni podíval a zjistil, že vypadá vyčerpaná námahou i šílenstvím. Mnula si ruce, smála se a pomalu sestupovala dolů k padlému titánovi. Khadgar si všiml, že se už nevznáší po vločkách sněhu, ale boří se hluboko do závějí na úbočí kopce. Jak se od něj vzdalovala, začala se k němu vracet knihovna. Sníh se vypařoval v hustých oblacích páry a kolem se pomalu zhmotňovaly stíny polic, balkónu i židlí. Khadgar se otočil k místu, kde měl stát stůl. Vše bylo zpět v normálu. Knihovna rychle a s jistotou získávala zpět svou podstatu.

Khadgar si oddechl a protřel si kůži. Chladnou, ale nikoli studenou. Kouzlo fungovalo výborně, alespoň co se týkalo obecných výsledků. Přivolalo vizi, nikoli však tu, kterou chtěl. Otázkou zůstávalo, co udělal špatně a jak to nejlépe napravit.

Mladý čaroděj sáhl pro svůj váček s psacími potřebami, vytáhl čistý list pergamenu a pero. Nasadil na špičku kovový hrot, nechal v misce rozpustit kousek inkoustu z chobotnice a rychle si začal dělat poznámky o všem, co se stalo, jak přesně postupoval při vyvolávání kouzla i jak se Aegwynn bořila po svedené bitvě do sněhu, když od něj odcházela.

O hodinu později ještě stále pracoval, když se ode dveří ozvalo strašidelné zakašláání. Khadgar byl tak zabrán do vlastních myšlenek, že si ho všiml, až když Moroos zakašlal podruhé. Khadgar zvedl hlavu, mírně rozladěn. Zrovna se chystal napsat něco velmi důležitého, ale teď zapomněl co. Už to měl přímo na jazyku.

„Magus se vrátil," řekl Moroos. „Chce vás nahoře v observatoři."

Khadgar se na Moroese chvíli prázdně díval, pak si teprve sluhova slova našla v jeho hlavě místo. „Medivh je zpátky?" řekl nakonec.

„To přesně říkám," zavrčel Moroos a každé slovo jako by odsekl zvlášť. „Máte s ním letět do Stormwindu."

„Do Stormwindu? Já? Proč?" vykoktal ze sebe mladý čaroděj.

„Jste učedník. Proto," zamračil se Moroos. „Observatoř, poslední patro. Už jsem zavolaal gryfony."

Khadgar se zadíval na svou práci - řádek za řádkem úhledného rukopisu zabývajícího se každým nepatrným detailem předešlé vize. Ještě chvíli myslel na něco jiného, ale pak řekl:

„Ano, ano. Nech mě si alespoň zabalit věci.

A dokončit tohle."

„Máte čas," řekl kastelán. „Vždyť na vás čeká jen Magus, abyste s ním letěl do stormwindského hradu. Nic důležitého." S těmi slovy zmizel Moroos v šeru chodby.

„Poslední patro," ozval se jeho hlas spíš připomínající vzpomínku na něj.

Stormwind! pomyslel si Khadgar, hrad krále Llanea.

Co asi bylo tak důležité, aby tam musel letět? Snad zpráva o orcích?

Khadgar se zadíval na své poznámky. Zpráva, že Medivh se vrátil a že brzy odletí, ho vyrušila a jeho myšlenky se nyní už ubíraly jiným směrem. Přečetl si poslední slova, která napsal.

Stálo tam: Aegwynn má dva stíny.

Khadgar zavrtěl hlavou. Ať již chtěl dojít k jakémukoli závěru, nedokázal už na své myšlenky navázat. Opatrně vysušil přebytečný inkoust, aby písmo nerozmazal, a odložil poznámky stranou. Pak posbíral psací potřeby a rychle zamířil do svého pokoje. Bude se muset převléknout do cestovních šatů, jestli má letět na gryfonu, a přibalit si nejlepší hábit, jestli se má setkat s králem.

Sedm

Stormwind

A do té chvíle byla největší budova, kterou kdy Khadgar viděl, Fialová citadela na ostrově Cross, čnicí nad branami města Dalaran. Majestátní věže a ohromné síně Kirin Tor pokryté silnou břidlicí barvy lazuritu, podle jehož barvy získala citadela své jméno, na to vše byl Khadgar nesmírně pyšný. Během svého putování Lordaeronem a Azerothem se nesetkal s

ničím, včetně Medivhovy věže, co by se alespoň přiblížilo starobylé vznešenosti citadely Kirin Tor.

Až nyní dorazil do Stormwindu.

Letěli celou noc, stejně jako prve, a tentokrát byl mladý čaroděj zcela přesvědčený, že zatímco jeho ruce řídily let gryfona v chladném nočním větru, on sám spal. Ať již mu Medivh do mysli uložil jakékoli vědomosti, stále tam byly, neboť on si byl naprosto jistý svou schopností řídit tohoto okřídleného dravce pouhým stiskem kolen. Jako by to dělal odmalička. Tentokrát už ho část mozku, kde se nová schopnost a vědomosti usadily, nebolela, spíš cítil jen cosi jako stopu po dávném zranění, jakoby jizvu, která držela všechny ty vědomosti uvnitř, ale zároveň mu neustále připomínala, že nejsou jeho skutečnou součástí. Probudil se, když za ním slunce šplhalo na obzor, a na chvíli zpanikařil, což způsobilo, že ohromné zvíře mírně zatočilo a odklonilo se od kurzu, který udával Medivh. Přimo před ním naprosto neočekávaně zazářil v ranním slunci Stormwind.

Byla to pevnost ze zlata a stříbra. Její zdi jako by v ranním světle samy vydávaly nádhernou záři, vyleštěné jako pohár z rukou Medivhova kastelána. Střechy se třpytily, jako by skutečně byly pokryty ryzím stříbrem, a Khadgara na okamžik napadlo, jestli rovněž nejsou posázeny nesčetnými drahokamy.

Mladý čaroděj si protřel oči a zakroutil hlavou. Zlaté stěny se proměnily v obyčejný kámen, přestože na mnoha místech skutečně dokonale hladký, ovšem na jiných zase mistrně otesaný do různých tvarů. Stříbrné střechy byly ve skutečnosti z tmavé břidlice a to, co považoval za drahokamy, byla jen ranní rosa třpytící se v úsvitu.

I tak byl však Khadgar omráčený velikostí města. I z výšky, ve které letěli, se rozkládalo téměř přes celé jeho zorné pole, větší než jakékoli jiné město v Lordaeronu.

Kolem tvrze uprostřed napočítal tři řady hradeb a další, nižší, ještě rozdělávaly jednotlivé městské čtvrti. Kamkoli se podíval, bylo jen město.

Dokonce i nyní, při východu slunce, bylo všude plno života. Z ranních ohňů stoupal kouř a na tržištích i v ulicích se hemžili lidé. Z hlavní brány vyjížděly velké vozy plné farmářů mířících k pravidelně rozděleným políčkům, které lemovaly město jako jakási pestrobarevná sukně sahající téměř až k obzoru.

Polovinu staveb ve městě nedokázal Khadgar vůbec identifikovat. Ty velké věže by mohly stejně dobře být univerzitou jako sýpkami. Kaskády prudké řeky valící se městem byly posety ohromnými vodními koly, k jakému však sloužily účelu, nedokázal čaroděj odhadnout. Dál po pravé straně se náhle objevil oheň, pro mladíka však zůstávalo záhadou, zdali byla jeho zdrojem nějaká slévárna, drak nebo snad nějaké neštěstí.

Bylo to největší město, jaké kdy viděl, a v jeho středu stál hrad krále Llanea.

Nic jiného to být nemohlo. Tady byly zdi snad skutečně z ryzího zlata se stříbrnými lemy kolem oken. Královská střecha byla pokryta modrou břidlicí, svou barvou a vznešeností však spíš připomínala broušený safír, a z nesčetných věžiček vlály vlajky se lví hlavou Azerothu, znakem krále Llanea a symbolem celé země.

Hradní komplex sám o sobě jako by byl samostatným městem s nesčetnými menšími budovami, věžemi a síněmi. Mezi domy se táhla klenutá podloubí a délka jednotlivých oblouků byla taková, že Khadgar považoval za nemožné, aby držela pohromadě bez pomoci magie.

Snad byla celá stavba vytvořena kouzly, pomyslel si Khadgar a napadlo ho, že tohle by mohl být důvod, proč je tu Medivh tolik vážený.

Starší z obou čarodějů zvedl ruku a zakroužil nad jednou z věží, která měla na samotném vrcholku širokou římsu. Medivh ukázal dolů - jednou, dvakrát, třikrát. Chtěl, aby Khadgar přistál jako první.

Khadgar sáhl do svých implantovaných vzpomínek a mistrně se s gryfonem snesl dolů.

Ohromné zvíře s orlí hlavou složilo křídla, jako by loď skasala hlavní plachty, zpomalilo a čistě přistálo.

Na římsu už na ně čekala hotová delegace. Skupina sluhů v modrých livrejích ihned přiskočila, chopila se uzdy a zakryla gryfonovi hlavu těžkou kapucí. Falešná paměť Khadgarovi řekla, že podobně se chovají sokolníci, kteří rovněž zakrývají dravcům zrak. Jiný

sluha již v rukou držel připravený džber s teplými kravími vnitřnostmi, které nyní opatrně přistavil gryfonovi přímo před cvakající zobák.

Khadgar sklouzl z gryfona hřbetu a byl ihned vřele přivítán samotným Lotharem. V bohatě zdobeném rouchu, na kterém se mu leskl kyrys zdobený runami, a s pláštěm přehozeným přes jedno rameno se zdál být ještě mohutnější.

„Učedníku!“ řekl Lothar a čarodějova ruka doslova zmizela v jeho medvědí tlapě. „Rád vidím, že jsi ještě nezměnil zaměstnavatele!“

„Můj pane,“ řekl Khadgar a snažil se neucuknout před drtivým stiskem rytířovy ruky. „Letěli jsme celou noc. Já ne...“

Zbytek Khadgarových slov zmizel v šumění křídel a zběsilém skřeku gryfona. Medivhovo zvíře se řítilo z oblohy a Magusovo přistání zdaleka nebylo tak elegantní jako Khadgarovo. Ohromný dravec sklouzl po celé délce římsy a na druhé straně téměř přepadl dolů. Medivh prudce zatáhl za uzdu. Gryfonovy drápy se zaryly do kamene a čaroděj málem vyletěl ze sedla.

Khadgar nečekal na komentář lorda Lothara a následován modře oděnými sluhy i samotným lordem vystřelil Medivhovi na pomoc.

V okamžiku, kdy k čaroději doběhli, stál už pevně na zemi a podával otěže nejbližšímu ze sluhů. „Zatracený boční vítr!“ řekl čaroděj nasupeně. „Říkal jsem vám, že tohle je přesně to nejhorší místo pro voliéru, ale tady čaroděje nikdo neposlouchá. Dobré přistání, chlapče,“ dodal, zatímco se sluhové pokoušeli uklidnit vyděšeného gryfona.

„Mede,“ řekl Lothar a podával čaroději ruku. „Jsem rád, že jsi mohl přiletět.“

Medivh se jen zamračil. „Přiletěl jsem, jak nejdříve to šlo,“ vyštěkl čaroděj odpověď na obvinění, které Khadgar vůbec nezaregistroval. „Občas se budete muset obejít i beze mě.“ Jestli byl i Lothar překvapen čarodějovou odpovědí, nebylo možno rozeznat. „I tak tě rád vidím. Jeho Výsost...“

„Bude muset počkat,“ dokončil za něj Medivh. „Zaveď mě okamžitě do síně otázek. Ne, znám cestu sám. Říkal jsi, že to byl Huglar a Hugarin. Takže tudy.“ S těmito slovy Magus vyrazil k točitému schodišti lemujícímu věž.

„Pět pater dolů, pak přes most a tři patra nahoru! Strašné místo pro voliéru!“

Khadgar se po díval na Lothara. Rytíř se ohromnou rukou poškrábal na temeni, kde se mu již začínaly ztrácet vlasy, a zavrtěl hlavou. Pak vyrazil za čarodějem následován Khadgarem. Než dorazili na spodní konec schodiště, zmizel jim Medivh z očí, přestože před sebou ještě slyšeli rychle se vzdalující bručení a nadávky.

„Má dobrou náladu,“ řekl Lothar. „Zavedu tě do komnat pro čaroděje. Určitě ho najdeme tam.“

„Včera v noci byl úplně vyvedený z míry,“ řekl Khadgar spíš jako omluvu. „Byl dlouho pryč a vaše zpráva dorazila do Karazhanu jen krátce poté, co se vrátil.“

„Ale řekl ti přece, o co jde, učedníku?“ zeptal se Lothar. Khadgar musel zavrtět hlavou.

První rytíř Anduin Lothar se hluboce zamračil. „Dva z největších čarodějů Azerothu jsou mrtví. Jejich těla ohořela tak, že je téměř nebylo možné poznat, a někdo jim z hrudi vyrval srdce. V jejich komnatách. A existuje důkaz...“ lord Lothar chvíli váhal, jako by se snažil zvolit ta nejvhodnější slova. „Našly se stopy činnosti démonů.“

Proto jsem poslal svého nejrychlejšího posla, aby přivedl Maguse. Snad nám dokáže říct, co se vlastně stalo.“

„Kde jsou ta těla?“ křičel právě Medivh, když ho Lothar s Khadgarem konečně dohonili. Byli téměř na vrcholku další z hradních věží a v otevřeném okně naproti dveřím bylo hluboko pod nimi vidět město.

Místnost byla v dezolátním stavu a vypadala, jako by ji prohledávali hodně rozzuření orkové. Knihy byly do poslední vyházeny z polic, všechny svitky rozvázané a spousta skříní na kusy. Alchymistické pomůcky rozbité, jemné prášky rozsypané na podlaze i na zbytcích nábytku. Uprostřed místnosti byl magický kruh, nápis vyrytý přímo do podlahy. Kruh tvořily dvě soustředné kružnice a prostor mezi nimi vyplňovaly magické formule. Hluboce vyrytá písmena a znaky byly plně tmavé lepkavé tekutiny. Na podlaze mezi oknem a kruhem byla dvě ožehnutá místa velikosti lidských těl.

Podle toho, co Khadgar věděl, měly takové kruhy vyryté do podlahy jediný účel. Knihovnick ve Fialové citadele je před nimi neustále varoval.

„Kde jsou ta těla?“ opakoval Medivh a Khadgar byl rád, že se odpověď nečeká od něj. „Kde jsou zbytky Huglara a Hugarina?“

„Odnegli jsme je hned potom, co jsme je našli,“ řekl Lothar klidně. „Nechtěli jsme je tu nechávat. Nevěděli jsme, kdy přijdeš.“

„Chceš říct, nevěděli jsme, jestli přijdeš,“ vyštěkl Medivh. „Dobře, dobře. Ještě se možná dá něco zachránit. Kdo tady všechno byl?“

„Mistři čarodějové Huglar a Hugarin,“ začal Lothar.

„No jasně,“ řekl Medivh ostře. „Asi tu museli být, když tu umřeli, ne? Kdo ještě?“

„Jeden z jejich sluhů, který je našel,“ pokračoval Lothar. „A pak já, když mě zavolali. Vzal jsem s sebou několik strážů, aby těla odnesly. Ale ještě jsme je nepohřbili, kdyby sis je chtěl prohlédnout.“

Medivh byl už ale zabrán hluboko do svých myšlenek.

„Hmmm? Ta těla nebo ty strážé? To je jedno, na to se podíváme později. Takže to máme: sluha, ty a asi čtyři strážníci, souhlasí? A teď já a můj učedník. Už nikdo?“

„Nikdo mě už nenapadá,“ řekl Lothar.

Magus zavřel oči a zamumlal pod vousy několik slov. Mohla to být stejně dobře nadávka jako kouzlo. Pak oči doslova vytréštil. „Zajímavé. Mladý Důvěro!“

Khadgar se zhluboka nadechl. „Lorde Magusi.“

„Potřebuji tvé mládí a nezkušenost. Mé smaragdové oči by mohly vidět to, co čekám, že uvidím. Potřebuji čerstvý zrak. Neboj se zeptat, na co chceš. Pojď sem a postav se doprostřed místnosti. Ne, nechod' přes ten kruh. Nevíme, jestli na něm není nějaké zaklínadlo. Postav se sem. Tak. Co cítíš?“

„Vidím rozmlácený pokoj,“ začal Khadgar.

„Neřekl jsem vidíš,“ řekl Medivh ostře. „Řekl jsem cítíš.“

Khadgar se zhluboka nadechl a seslal malé kouzlo, které mu zbystřilo smysly a často pomáhalo najít ztracené texty v knihovně. Bylo to jednoduché kouzlo, které ve Fialové citadele sesílal snad stokrát. Bylo výborné hlavně na hledání věcí, které chtěli mít ostatní dobře schované.

Ale teď už od prvních slabik Khadgar cítil, že tentokrát je kouzlo jiné. Magie v téhle místnosti jako by se jen líně táhla. Z magie šel většinou pocit energie a lehkosti, teď mu však připadala skoro tekutá a hustá. Khadgar takový pocit ještě nikdy nezažil a uvažoval, jestli je to kvůli těm kruhům na podlaze nebo kvůli nějakým skrytým zaklínadlům mrtvých čarodějů.

Byl to pocit těžkého dusna, jako nehybný vzduch v místnosti, která byla několik let neprodyšně uzavřená. Khadgar se pokusil svázat jednotlivé proudy energie, ale jako by se mu bránily a následovaly jeho příkazu jen s největším odporem.

Svaly v Khadgarově tváři se napjaly, jak se snažil dostat z místnosti do sebe více síly, více magie. Tohle bylo jednoduché kouzlo. Když už nic, čekal by, že na místě, kde kouzla byla na denním pořádku, půjde naopak ještě snadněji než obvykle.

A pak mladého čaroděje najednou zaplavila hustá koncentrovaná magie. Byla všude, dokonale ho zahltila, jako by vytáhl základní kámen a strhl na sebe celou zeď. Síla temné hutné magie na něj dolehla jako těžká deka, rozdrtila začátek kouzla, o které se pokoušel, a fyzicky ho srazila na kolena. Překvapením vykřikl.

Medivh stál v okamžiku vedle něj a pomáhal mu na nohy. „Tady, tady,“ řekl Magus.

„Nečekal jsem, že se ti povede až tak dobře. Dobrý pokus. Skvělá práce!“

„Co to je?“ dostal ze sebe Khadgar, když znovu popadl dech. „Ještě jsem nic takového necítil. Těžké. Odolné. Dusilo mě to.“

„Tak to mám pro tebe dobrou zprávu,“ řekl Medivh. „Je dobře, že jsi to cítil. A ještě lépe, že jsi tomu odolal. Magie je tu částečně zvrácená, je to důsledek toho, co se tu stalo.“

„Myslíte jako duchové, oživlé představy?“ řekl Khadgar. „Ani v Karazhanu jsem ale nikdy...“

„Ne, to není to,“ řekl Medivh. „Je to něco daleko horšího. Ti dva mrtví čarodějové tu vyvolávali demony. A to, co jsi cítil, ta těžká magie, to byl ten hnus, co po nich zbyl. Byl tu démon. To on zabil Huglara a Hugarina, ty ubohé, ale mocné idioty.“

Chvilí bylo ticho a pak Lothar řekl: „Démoni? V královském hradu? Nevěřím...”

„Klidně věř," řekl Medivh. „Nezáleží na tom, jak učení a moudří, jak skvělí a rozumní ani jak mocní a silní byli. Vždycky někde existuje ještě další špetka moci, střípek vědomostí, jedno tajemství, které by se čaroděj ještě mohl naučit. Myslím, že tihle dva se chytili právě do takové pasti a vyvolali síly ze Zvráceného Nic a zaplatili za to. Idioti. Byli to přátelé a kolegové, ale byli to idioti."

„Ale jak?" řekl Lothar. „Musely tu přece být ochrany. Zaklínadla. Tohle je magický kruh."

„Který není problém prolomit," řekl Medivh a naklonil se nad kruh lesknoucí se zaschlou krví obou čarodějů. Pak natáhl raku a zvedl stéblo zapadlé ve spáře mezi kameny.

„Aha! Stéblo z koštěte. Jestli tu bylo, už když začali s vyvoláváním, nezachránily by je ani všechny amulety a ochranná kouzla na světě. Pro démona nebyl ten kruh víc než obyčejný most, brána na tento svět. Vyšel ven, chrлил oheň a sežehl ty dva blázny, kteří ho sem přivedli. Tohle už jsem viděl."

Khadgar zavrtěl hlavou. Ta hustá temnota, která jako by ho svírala ze všech stran, se trochu zvedla a on se pokoušel trochu vzpamatovat. Rozhlédl se po místnosti.

Byla to hotová spoušť - démon tu zřejmě všechno zničil v jediném strašlivém útoku. Jestli magický kruh přerušovalo stéblo z koštěte, pak by se během bitvy mělo přinejmenším posunout. „Jak našli ta těla?" zeptal se Khadgar. „Cože?" řekl Medivh tak ostře, že Khadgar málem poskočil.

„Omlouvám se," odpověděl Khadgar rychle. „Říkal jste, abych se ptal."

„Ano, ano, jistě," řekl Medivh, ale jeho hlas zněl jen o něco klidněji. Směrem k Prvnímu rytíři pak řekl: „No, Anduine Lothare, jak našli ta těla?"

„Když jsem sem přišel, ležela na zemi. Sluha s nimi nehýbal," řekl Lothar.

„Na zádech nebo na břiše, pane?" řekl Khadgar, jak jen nejklidněji dokázal. Cítil na sobě ledový pohled svého mistra. „A hlavou ke kruhu nebo k oknu?"

Lotharova tvář se zamračila, jak se snažil si vzpomenout. „Ke kruhu. A na břiše. Ano, určitě. Celí byli strašně popálení a my jsme je museli otočit, abychom se přesvědčili, že to jsou opravdu Huglar s Hugarinem."

„K čemu směřuješ, Mladý Důvěro?" zeptal se Magus, který se nyní posadil u otevřeného okna a škrábal se ve vousech.

Khadgar se zadíval na dva ožehnuté fleky mezi nefungujícím ochranným kruhem a oknem a pokusil se je představit jako mrtvá těla, ne jako kdysi živé čaroděje.

„Když někoho zasáhnete zepředu, spadne na záda. Když ho ale udeříte zezadu, spadne dopředu. Bylo to okno otevřené, když jste přišel?"

Lothar se podíval na otevřené okno, za kterým se rozkládalo město. „Ano. Ne. Ano, myslím, že bylo. Ale mohl ho otevřít některý ze sluhů. Byl tu strašný zápach - to nás sem vlastně přivedlo. Ale můžu se zeptat."

„Není třeba," řekl Medivh. „To okno bylo s největší pravděpodobností otevřené, když tvůj sluha vstoupil." Magus vstal a přešel k ožehnutým místům. „Takže ty si myslíš, Mladý Důvěro," řekl, „že Huglar a Hugarin stáli tady, pozorovali magický kruh a něco přišlo od okna a udeřilo je do zad." Aby demonstroval svá slova, udeřil se hranou raky do zátylku. „Oni spadli na břicho a pak je to spálilo."

„Ano, pane," řekl Khadgar. „Tedy, je to jen teorie."

„A dobrá," řekl Medivh. „Ale obávám se, že mylná."

Za prvé, oba čarodějové by museli stát tady a hledět do prázdna, pokud se nedívali na magický kruh. Proto jsem si jistý, že vyvolávali démona. Jinak by kruh k ničemu nepotřebovali."

„Ale..." skočil mu do řeči Khadgar, ale Magus svým přísným pohledem všechna jeho další slova zmrazil.

"A hlavně," pokračoval Medivh, „tvoje teorie by fungovala pro osamoceného útočníka s kladivem nebo palicí, ale pro temné síly démonů platí jiná pravidla. Jestli ta zrůda plivala oheň, je pravděpodobné, že zasáhla oba muže ještě vestoje, zabila je a těla se zhroutila, teprve až když hořela. Říkal jsi, že těla byla popálená z obou stran?" Ta otázka byla určena Lotharovi.

„Ano," řekl králův První rytíř.

Medivh natáhl ruku s dlaní otočenou vzhůru. „Démon vychrlí oheň. Spálí muže zepředu. Huglar (nebo Hugarin) spadne na obličej, plameny se rozšíří i na jeho záda. Pokud tedy démon nezasáhl Hugarina (nebo Huglara) do zad a pak ho neotočil, aby se přesvědčil, že je popálený z obou stran. To asi těžko - démoni se nechovají systematicky."

Khadgar cítil, jak v obličejí rudne studem. „Omlouvám se. Byla to jen teorie."

„A já znovu opakuji, že dobrá," řekl Medivh rychle.

„Jen chybná, to je vše. Máš pravdu, že okno muselo být otevřené, protože jím démon unikl z věže. Právě teď je někde ve městě."

Lothar vyplivl nadávku a řekl: „Jsi si jistý?"

Medivh přikývl. „Naprosto. Ale zatím se asi bude držet při zemi. I zabití takových hlupáků jako Huglar a Hugarin stojí každého démona, až na ty nejmocnější, spoustu sil."

„Jsem schopen do hodiny zorganizovat pátrací oddíly," řekl Lothar.

„Ne," řekl Medivh. „Chci to udělat sám. Nemělo by smysl přijít po špatných lidech ještě o ty dobré. Samozřejmě že se chci podívat na ty ostatky. Ty mi řeknou, s čím tady máme tu čest."

„Odesli jsme je do chladné místnosti ve vinném sklepě," řekl Lothar. „Zavedu tě tam."

„Za okamžik," řekl Medivh. „Chci se tu ještě trochu porozhlédnout. Nechal bys mě a mého učedníka chvíli o samotě?"

Lothar zaváhal a pak řekl: „Jistě, budu venku." S posledními slovy se na Khadgara ostře podíval a odešel. Klika cvakla a v pokoji se rozhostilo ticho. Medivh procházel od jednoho stolu k druhému a prohraboval se rozervanými knihami a útržky papírů. Zvedl kus nějakého dopisu s temně fialovou pečetí a zakroutil hlavou. Pak papír pomalu zmačkal.

„V civilizovaných zemích," řekl a jeho hlas zněl mírně podrážděně, „učedníci svým mistrům neoponují. Alespoň na veřejnosti." Obrátil se ke Khadgarovi a mladík viděl ve starcově tváři blížící se bouři.

„Omlouvám se," řekl Khadgar. „řikal jste, že se mám ptát, a poloha těch těl se mi nezdála, ale když jste pak připomenul, že byla popálená z obou stran..."

Medivh zvedl ruku a Khadgar zmlkl. Na chvíli bylo znovu ticho a pak si Medivh pomalu oddech. „Dost. Udělal jsi správnou věc, opravdu jsem to po tobě chtěl. A kdybys nic neřekl, neuvědomil bych si, že ten démon zřejmě zmizel oknem a pak musel nějaký čas pobíhat hradem. Ale ty ses ptal, protože toho o démonech moc nevíš, a to je ignorantství. A to ti nebudu tolerovat."

Magus se na Khadgara podíval, ale koutky úst mu cukaly úsměvem. Khadgar, jistý si tím, že bouře se už přehnala, se sesul na židli. Nedokázal se však ovládnout, aby neřekl: „Lothar..."

„Počká," řekl Medivh a přikývl. „Anduin Lothar umí čekat velmi dobře. A teď mi řekni, co ses o démonech naučil ve Fialové citadele?"

„Slyšel jsem pár legend," řekl Khadgar. „V Prvních dnech démoni chodili po zemi a všude povstávali velcí hrdinové, kteří je vyháněli." Vybavil si obraz Medivhovy matky, která rozprášila celou armádu démonů, aby se následně utkala s jejich pánem, ale nic neřekl. Bylo by zbytečné Medivha znovu rozzuřit teď, když se konečně uklidnil.

„To je základ," řekl Medivh. „Tímhle krmíme nevzdělance. Co víš mimo to?"

Khadgar se zhluboka nadechl. „Oficiální učení ve Fialové citadele, v Kirin Tor, se snaží démonologii vyhnout, vyvarovat, předstírat, že neexistuje. Jakýkoli pokus vyvolat démona musí být okamžitě odhalen a zastaven a všichni, kdo se ho zúčastnili, jsou vyloučeni. Nebo ještě něco horšího. Mezi mladými studenty kolovaly historky."

„Historky založené na faktech," řekl Medivh. „Ale ty jsi velmi zvědavý hoch. Předpokládám, že ses dozvěděl víc."

Khadgar zamyšleně sklopil hlavu a opatrně volil slova:

„Korrigan, náš akademický knihovník, měl ukrytou slušnou sbírku... materiálů."

„A potřeboval někoho, kdo by mu v ní udělal pořádek," řekl Medivh suše. Khadgar musel leknutím poskočit, protože Medivh ještě dodal: „Jenom hádám, Mladý Důvěro."

„Ty materiály byly většinou jenom lidové pověsti a zprávy místním úřadům o uctívačích démonů. Většina z nich zahrnovala jen jednotlivce, kteří páchali zločiny ve jménu nějakého

démona ze starých legend. Nic, co by skutečně popisovalo vyvolávání démonů. Žádná kouzla ani tajemné rukopisy." Khadgar udělal krok směrem k ochrannému kruhu. „Žádné obřady." „Samozřejmě," řekl Medivh. „Ani Korrigan by se s něčím takovým nesvěřil studentovi. Jestli něco podobného má, schovává to někde odděleně."

„Z toho, co jsem se dočetl, jsem vytušil, že obecně se věří, že démoni byli poraženi a navěky vyhnáni z tohoto světa. Vypuzeni ze světa světla a života do své temné říše."

„Do Velké Vzdálené Temnoty," řekl Medivh a vyslovil ta slova jako nějakou modlitbu.

„A tam žijí dodnes, alespoň podle legend," řekl Khadgar, „a celou dobu se chtějí dostat zpět sem. Někdo říká, že ve spánku přichází k těm, kdo mají slabou vůli, a nutí je hledat stará zapomenutá kouzla a dělat oběti. To jim má umožnit vrátit se úplně na tento svět. Jiní zase tvrdí, že potřebují uctíváče a oběti, aby znovu změnili svět na takový, jako byl kdysi, plný krve a násilí. Teprve pak se budou moci vrátit."

Medivh chvíli nic neříkal, škrábal se ve vousech a nakonec se zeptal: „Ještě něco?"

„Něco ano. Detaily a jednotlivé příběhy. Viděl jsem rytiny démonů, obrázky, diagramy."

Khadgar znovu ucítil rostoucí nutkání povědět Medivhovi o svém vidění, o armádě démonů. Místo toho však řekl: „A existuje stará epická báseň, ta o Aegwynn, jak bojuje v nějaké vzdálené zemi s armádou démonů."

Tahle poslední zmínka vyvolala na Medivhově tváři jemný, vědoucí úsměv. „No ovšem, Píseň o Aegwynn. Víš o tom, že tuhle báseň bys našel v komnatách spousty mocných čarodějů?"

„Můj učitel, lord Guzbah, se o ni velmi zajímal," řekl Khadgar.

„A teď už ne?" řekl Medivh s úsměvem. „Při vší úctě, nemyslím si, že Guzbah je na tuhle báseň připraven. Alespoň ne v její skutečné podobě." Čaroděj zvedl obočí.

„Cos mi tady říkal, je v podstatě pravda. Spousta lidí vše balí do podoby legend a pohádek, ale já doufám, že víš stejně dobře jako já, že démoni jsou skuteční, že existují a že opravdu znamenají hrozbu pro ty z nás, kdo chodí po tomto sluncem zalitým světě, stejně jako po světech jiných. Myslím, tedy, rozhodně si myslím, že ten tvůj svět s rudým sluncem byl jiné místo, nějaký jiný svět na druhé straně Velké Vzdálené Temnoty. Tahle Temnota je pro tyhle demony vězením, bezútěšným místem bez světla, a oni nám náš svět hrozně závidí a strašně si přejí vrátit se sem."

Khadgar přikývl a Medivh pokračoval: „Ale tvůj předpoklad, že jejich oběti jsou jen lidé se slabou vůlí, je mylný, přestože jsi uvažoval dobře. Existuje víc než dost úplatných lidí, kteří jsou ochotni využít démonických sil, aby se pomstili bývalé lásce, nebo blbých obchodníků, kteří si zahrávají se jménem nějakého starobylého démona, aby dostali z dlužníků své peníze. Ale stejně tak existují ti, kdo jsou ochotni sestoupit do propasti naprosto dobrovolně, kdo se cítí tak bezpečně, neohroženě a hlavně mocně, že si lehkovážně zahrávají s démonickými silami a nakonec je přivedou na tento svět. Tihle jsou většinou daleko nebezpečnější než ti obyčejní. Nemusím ti přece říkat, že částečný neúspěch je v magii často daleko horší než naprostý neúspěch."

Khadgar mohl jen přikývnout a uvažovat, jestli má Medivh schopnost číst myšlenky. „Ale tohle byli mocní čarodějové - myslím Huglar a Hugarin."

„Nejmocnější v Azerothu," řekl Medivh. „Nejmoudřejší a nejlepší z čarodějů, poradci ve věcech magie samotného krále Llanea. Moudří, spolehliví a neomylní!"

„Tak přece museli vědět, co dělají, nebo ne?" zeptal se Khadgar.

„Člověk by řekl, že ano," řekl Medivh. „A přesto teď stojíme v tom, co zbylo z jejich komnaty, a jejich těla spálená ohněm nějakého démona leží dole ve vinném sklepě."

„Ale proč by něco takového měli dělat?" Khadgar se snažil tvářit tak, aby Medivha nerozzlobil. „Když toho tolik věděli, proč se pokoušeli vyvolat démona?"

„Je spousta důvodů," řekl Medivh a povzdechl si.

„Arogance, falešná pýcha, která předchází pád. Přílišné sebevědomí každého z nich, zdvojnásobené tím, že pracovali spolu. A předpokládám, že i strach, ten asi ze všeho nejvíc."

„Strach?" Khadgar se na Medivha tázavě podíval.

„Strach z neznámého," řekl Medivh. „Strach ze známého. Strach z věcí mocnějších, než byli oni sami." Khadgar zavrtěl hlavou. „Co by mohlo být mocnějšího než dva nejvzdělanější a nejzkušenější čarodějové Azerothu?"

„Ach," řekl Medivh a pod vousy mu vyrašil slabý úsměv. „Tak to budu asi já. Zabili se při snaze o vyvolání démona, když si hráli s věcmi, se kterými není radno si zahrávat, protože měli strach ze mě."

„Z vás?" řekl Khadgar a překvapení v jeho hlase bylo znatelnější, než zamýšlel. Na okamžik dostal strach, že staršího čaroděje znovu rozzlobil.

Ale Medivh se jen zhluboka nadechl a pak hodně pomalu a dlouho vzduch z plic zase vypouštěl. Nakonec řekl: „Já. Byli to blázni, ale na vině jsem i já. Pojď, chlapče, Lothar může ještě chvíli počkat. Asi je načase, abych ti pověděl o Strážcích a o řádu Tirisfal, který je tím jediným, co stojí mezi námi a Temnotou."

Osm

Lekce

„Abys pochopil Řád," řekl Medivh, musíš nejdřív porozumět démonům. A taky musíš porozumět magii." Usadil se do jedné ze židlí, které ještě držely pohromadě. Tahle měla na rozdíl od ostatních dokonce i neroztrhané čalounění.

„Lorde Medivhu... Magusi," řekl Khadgar. „Jestli tady po Stormwindu běhá nějaký démon, měli bychom se soustředit na něj, a ne na lekce z dějepisu. Ty mohou počkat."

Medivh sklonil hlavu a zadíval se na vlastní hrud'. Khadgar dostal strach, že vyvolal v čaroději další výbuch hněvu. Ale mistr čaroděj jen zavrtěl hlavou, usmál se a řekl: „Tvé obavy budou mít opodstatnění, až bude ten démon někoho ohrožovat. Dej na mě, že teď tomu tak není. Ten démon, i kdyby to třeba byl některý z vyšších velitelů Plamenné legie, bezpochyby vydal většinu své energie na to, aby si poradil s těmi dvěma mocnými čaroději, kteří ho vyvolali. Ten není důležitý. Alespoň ne v tuto chvíli. Důležité je, abys pochopil, co je vlastně Řád, čím jsem já a proč to ostatní tak hluboce zajímá."

„Ale Magusi..." nadechl se znovu Khadgar.

„A čím dřív skončím, tím dřív budu vědět, jestli ti můžu věřit, a tím dřív se budu moci vydat vyřídit si to s tím démonkem, takže jestli opravdu chceš, abych ho šel chytit, měl bys mě nechat mluvit, co ty na to?"

Khadgar otevřel ústa, aby znovu protestoval, ale rozmyslel si to. Dřepl si a opřel se o široký, nízko položený parapet otevřeného okna. Nehledě na snahu sluhů dostat obě mrtvá těla co nejdříve z věže, byl ve vzduchu stále cítit těžký vtíravý pach jejich smrti.

„Tak tedy, co je to magie?" zeptal se Medivh jako nějaký učitel.

„Všudypřítomné energetické pole, které prostupuje vším na tomto světě," řekl Khadgar téměř bezmyšlenkovitě. Byl to katechismus, jednoduchá odpověď na jednoduchou otázku. „Na některých místech je silnější než jinde, ale je všudypřítomná."

„Ano, to je," řekl starší čaroděj, „alespoň nyní. Ale představ si čas, kdy tomu tak nebylo."

„Magie je součástí světa," řekl Khadgar, ale hned věděl, že se asi brzy dozví, že tomu tak není. „Stejně jako voda nebo vzduch."

„Ano, jako vzduch," řekl Medivh. „A teď si představ dobu na počátku všech věcí, kdy všechna voda světa byla na jediném místě. Všechen déšť, řeky, potoky i moře, všechny bouřky, horské říčky i slzy, vše na jediném místě, jako v jediné studni."

Khadgar pomalu přikývl.

„A teď si místo vody představ magii," řekl Medivh.

„Studny plnou magie, zdroj, bránu do jiných dimenzí, mihotavý otvor vedoucí do zemí za Velkou Vzdálenou Temnotou, za hranice světa. První lidé, kteří začali čarovat, se usadili kolem téhle studny a proměnili její surovou sílu v magii. Tehdy se jmenovali Kaldorei. Jak se jmenují dnes, netuším." Medivh se podíval na Khadgara, ale mladý čaroděj nyní jen tiše poslouchal.

Medivh pokračoval: „Kaldorei se díky magii stávali stále mocnějšími, nechápali však její podstatu. Nechápali, že ve Velké Vzdálené Temnotě existují jiné síly, mocnější, pohybující se v prostoru mezi světy a lačníci po magii i po těch, kdo ji využívají ve svůj vlastní prospěch. Tyhle síly byly ztělesněné noční můry, zvěrstva a zvrácenosti ze stovek jiných světů, ale my jim říkáme jednoduše démoni. Snaží se dostat do každého světa, kde jeho obyvatelé dokáží ovládnout magii, zničit ji a využít všechnu její energii pro sebe. A největší z nich, pán Plamenné legie, byl démon jménem Sargerass.“

Khadgar si vybavil vizi s Aegwynn a snažil se nedat na sobě znát, že se zachvěl.

Pokud si Medivh reakce mladého čaroděje všiml, nechal ji bez komentáře. „Pán Plamenné legie byl mocný a lstivý a snažil se zkazit Kaldorei, první uživatele magie.“

Podarilo se mu to, neboť na jejich srdce dolehl temný stín a oni si ztročili ostatní rasy, vznikající lidstvo stejně jako ostatní. Kaldorei začali budovat ohromnou říši.“

Medivh si povzdychl: „V časech, kdy zemi vládli krutí Kaldorei, se však našli i tací, kdo byli prozíravější než jejich bratři a kdo byli ochotni postavit se jim, přestože věděli, že za to zaplatí. Tihle odvážlivci z řad Kaldorei, ale i z jiných ras, viděli, že srdce jejich vládců chladnou a zahaluje je tma, a viděli také, jak roste síla démonů.“

„A tak se stalo, že Kaldorei byli tak zkaženi Sargerasem, že téměř přivedli tento svět do zkázy hned při jeho zrodu. Kaldorei zcela přehlíželi všechny, kdo se jim postavili, a otevřeli bránu pro nejmocnějšího z démonů, Sargerase, i pro jeho armádu. Jen díky činům několika hrdinů byla brána do Velké Temnoty zavřena a Sargerass s jeho nohsledy zůstali uvězněni za hranicemi tohoto světa. Za vítězství však zaplatili strašlivou cenu. Když se brána zavřela, studna věčnosti explodovala a ten obrovský výbuch rozerval srdce tohoto světa a zničil zemi Kaldorei i celý kontinent, na kterém se rozkládala. Ty, kdo zavřeli bránu, už nikdo nikdy neviděl.“

„Kalimdor!“ neudržel se Khadgar.

Medivh se na něj podíval a Khadgar pokračoval: „To je stará lordaeronská legenda! Kdysi existovala zlá rasa, která si lehkomyšlně zahrávala s ohromnými silami. Jako trest za hříchy byla jejich země zničena a vše, co bylo na ní, smyto mořskými vlnami. Říkalo se tomu Štěpení světa. Ta země se jmenovala Kalimdor.“

„Kalimdor,“ opakoval Medivh. „I když tohle je spíš verze pro děti, kousíček celé skutečnosti, který říkáme mladým čarodějům, abychom je upozornili, jak může být nebezpečné zahrávat si s mocí. Kaldorei byli pošetili a zničili nejen sebe, ale málem i celý svět. A když explodovala Studna věčnosti, magické síly z ní byly rozptýleny do všech čtyř světových stran v podobě věčného magického deště. Proto je magie všudypřítomná - je to zbytek moci ze Studny.“

„Ale Magusi,“ řekl Khadgar, „to bylo před tisíci lety.“

„Před deseti tisíci lety,“ řekl Medivh. „Plus mínus.“

„A jak je možné, že se ta legenda dochovala až dodnes? Historie Dalaranu sahá jen asi dva tisíce let zpátky a i z legend z jeho počátků jsou už jen zbytky.“

Medivh přikývl a vrátil se k příběhu. „Při potopení Kalimdoru přišlo o život mnoho Kaldorei, ale někteří přežili a s nimi i vědění. Někteří z přeživších Kaldorei založili řád Tirisfal. Jestli byl Tirisfal nějaká osoba, místo, věc nebo nějaké učení, to ani já nedokážu říct. Zaznamenali veškeré vědění o tom, co se stalo, a přísahali, že udělají cokoli, aby se to neopakovalo. To je základní princip Řádu.“

„I rase lidí se podařilo tyhle temné časy přežít. Brzy, jakmile byla vlákna magie zapředena do samotné podstaty světa, začali i oni škrábat na dveře reality a volat tvory z Velké Temnoty škemrající u zavřené brány Sargerassova vězení. To byl čas, kdy ti Kaldorei, kteří přežili a změnili se, poprvé přišli s vyprávěním, jak jejich předkové téměř zničili svět.“

„První lidští čarodějové zvážili, co jim Kaldorei řekli, a uvědomili si, že i kdyby oni sami odložili magické hůlky, grimoáry a šifry, najdou se jiní, kdo budou hledat způsob, jak znovu přivést demony do našeho zeleného světa. A tak se přidali k Řádu, ze kterého se nyní stala tajná společnost tvořená těmi nejmocnějšími z čarodějů. Řád Tirisfal vybral ze svých řad vždy toho nejmocnějšího, který se stal Strážcem Tirisfalu. Tenhle strážce vždy dostal největší moc a stal se dveřníkem u vstupu do naší reality. Tahle brána však už nebyla tvořená jedinou

studnou. Spíš to byl nekonečný déšť, který padá až dodnes. Není to nic méně než ta největší odpovědnost na světě."

Medivh se odmlčel a jeho oči se na chvíli upřely do prázdna, jako by se i on sám ztratil někde v minulosti. Pak zatřepal hlavou a vrátil se do reality. Ani teď však nemluvil.

„Vy jste Strážce," řekl Khadgar jednoduše.

„Ano," řekl Medivh, Jsem dítě největšího Strážce všech dob a brzy po mém narození jsem zdědil všechnu její moc. Bylo to pro mne... příliš mnoho a já jsem za to zaplatil velkou částí svého mládí."

„Ale říkal jste, že čarodějové Strážce ze svých řad vybírají," řekl Khadgar. „Nemohla Magna Aegwynn vybrat někoho staršího? Proč dítě, a k tomu své vlastní?" Medivh se zhluboka nadechl. „První Strážci, pro první tisíciletí, byli vybírání z úzkého okruhu kandidátů. Samotná existence Řádu byla utajována, takové bylo přání jeho zakladatelů. Časem se ale do všeho přidala politika a osobní zájmy a ze Strážců se stali jen něco víc než sluhové, čarodějní poskokové. Někteří z mocnějších čarodějů si mysleli, že hlavním úkolem Strážce je starat se, aby se nikdo jiný nemohl těžit z moci, kterou on sám vládl. Stejně jako tomu bylo u Kaldorei před námi, začal se mezi členy Řádu šířit stín zkaženosti. Na svět se dostávalo stále více démonů, a dokonce i Sargerase se dařilo dostávat sem malé části sebe sama. Jen zlomky své moci, ale dost na to, aby dokázal ničit armády a vyhlazovat národy."

Khadgar si vybavil obraz Sargerase tak, jak ho viděl ve své vizi bojovat s Aegwynn. Že by to byl jen zlomek jeho skutečné moci?

„Magna Aegwynn," řekl Medivh a zarazil se. Bylo to, jako by nebyl zvyklý tohle jméno vyslovovat. „Ta, která mne porodila, byla sama narozena téměř před tisíci lety. Byla nesmírně nadaná a vyvolená ostatními členy Řádu, aby se stala Strážcem. Mám za to, že si ti nejstarší ze starších té doby mysleli, že ji snadno ovládnou a Strážce bude dál jen jejich prodlouženou rukou ve všemožných politických hrách."

„Překvapila je," a Medivh se při těch slovech usmál.

„Nedala se zmanipulovat. Naopak sama bojovala proti nejmocnějším čarodějům své doby, když se i oni nechali zlákat našeptáváním démonů. Někteří si mysleli, že její nezávislost je jen chvilková záležitost, že až přijde její čas, bude muset předat žezlo schopnějšímu. Ale ona je znovu překvapila, když využila svou ohromnou magickou sílu, aby si prodloužila život na tisíc let, a vládla moudře a důstojně. A tak se Řád a Strážce oddělili. Řád může Strážci radit, ale Strážce musí mít volnost kdykoli se Řádu postavit, aby se už neopakovalo to, co se stalo Kaldorei."

„Po tisíc let bojovala s Velkou Temnotou, a dokonce se postavila i fyzické podobě samotného Sargerase, kterému se podařilo vloudit se na tento svět, zničit mýtické draky a vzít si jejich moc. Magna Aegwynn se s ním utkala, přemohla ho a uzamkla jeho tělo na místě, které nikdo nezná, aby ho navždy oddělila od Velké Temnoty, kde leží jeho síla. Tak to stojí v epické básni Píseň o Aegwynn, v té, co Guzbah tak chce. Ale ani ona nemohla svou práci vykonávat navždy a svět nesmí být bez Strážce."

„A pak..." a Medivhovi znovu selhal hlas. „Měla ještě jedno eso v rukávu. Byla mocná, ale stále pouze smrtelná. Všichni čekali, až o svou moc přijde. Místo toho zplodila potomka s jedním čarodějem přímo z azerothského dvora a svého syna ustanovila nástupcem.

Vyhrožovala Řádu, že když její volbu nebude ctít, neodstoupí a raději bude vykonávat povolání Strážce až do své smrti, než aby ji nahradil někdo jiný. Mysleli si, že by mohli být schopni zmanipulovat dítě... mě... a tak jí ustoupili."

„Té moci bylo příliš mnoho," řekl Medivh. „Když jsem byl mladý, mladší než ty, probudila se ve mně a já jsem prospal dvacet let. Magna Aegwynn měla tolik života a já jsem o většinu svého přišel." Znovu mu selhal hlas.

„Magna Aegwynn... má matka..." začal, ale pak zřejmě zjistil, že už nemá co říct.

Khadgar chvíli jen tiše seděl. Pak Medivh vstal, odhrnul si vlasy z čela a řekl: „A zatímco jsem spal, vplížilo se na tento svět zlo. Je tu více démonů i více těchhle orků. A příslušníci mého Řádu se znovu dali na špatnou cestu. Ano, Huglar a Hugarin byli členové Řádu, stejně jako další, jako třeba starý Arrexis z Kirin Tor. Ano, tomu se stalo něco podobného, a i když se všechny stopy pěkně uhladily, zřejmě jsi o tom slyšel alespoň něco. Báli se moci mé matky

a bojí se i mne a já musím zabránit, aby je jejich strach zničil. Takový je úděl Strážce Tirisfalu."

Starší čaroděj se postavil na nohy. „Musím vyrazit!" řekl.

„Vyrazit?" řekl Khadgar překvapen náhlým výbuchem energie v těle svého mistra.

„Jak jsi správně poznamenal, venku se toulá démon," řekl Medivh a na tvář se mu vrátil úsměv. „Zatrub začátek honu, musím ho najít, než sebere své síly a zabije ostatní!"

Khadgar se rychle zvedl: „A kde začneme?"

Medivh se zarazil, otočil se a poněkud rozpačitě se na mladíka podíval. „No, my nezačneme nikde. Já jdu. Ty jsi talentovaný, ale na demony máš ještě čas. Tohle je má bitva, mladý učedníku Důvěro."

„Magusi, jsem si jistý, že můžu..."

Ale Medivh ho zdviženou paží utišil.

„A taky tě potřebuji tady, s očima i ušima otevřenýma," řekl Medivh tišším hlasem.

„Nepochybuji, že starý Lothar strávil posledních deset minut s uchem přilepeným na dveřích tak, že bude mít na tváři obtisknutou klíčovou díрку," zašklebil se Medivh. „Víš toho hodně, ale ne všechno. Proto jsem ti to musel povědět, aby toho z tebe příliš mnoho nedostal. Potřebuji někoho, kdo bude strážit Strážce."

Khadgar se na Medivha zadíval a čaroděj na něj mrknul. Pak Magus odkráčel ke dveřím a prudce je otevřel.

Lothar nevpadl do místnosti, ale byl tam, hned za dveřmi. Mohl stejně dobře poslouchat jako jen čekat.

„Mede," řekl Lothar s hraným úsměvem. „Jeho Veličenstvo..."

„Jeho Veličenstvo pochopí," řekl Medivh a proletěl kolem svého urostlejšího přítele. „Že bych se raději setkal s rozzuřeným démonem než s vůdcem národa. Priority a všechno ostatní. Dáš zatím pozor na mého učedníka?"

To všechno řekl na jedno nadechnutí a pak zmizel do haly a po schodech dolů a nechal Lothara jen užasle stát. Starý válečník si pohladil ustupující čelo a vyčerpaně si povzdchl. Pak se podíval na Khadgara a povzdchl si podruhé, ještě víc zhluboka.

„Byl vždycky takový, víš," řekl Lothar, jako by to Khadgar skutečně věděl. „Předpokládám, že už máš hlad. Podíváme se, jestli ještě seženeme nějaký oběd."

Oběd se skládal ze studeného bažanta vytaženého z chladicí místnosti, kterého Lothar držel pod paží, a dvou korbelů piva, připomínajících dva džbery. Každý z nich svírala jedna svalnatá rytířova ruka. Králův První rytíř byl překvapivě klidný, navzdory celé situaci, a zavedl Khadgara na vysoký balkón, ze kterého byl nádherný výhled na celé město.

„Můj pane," řekl Khadgar. „Nehledě na Magusovu žádost, předpokládám, že máte i jiné povinnosti."

„Jo," řekl Lothar, „a o většinu z nich už jsem se postaral, zatímco jsi mluvil s Medivhem. Jeho Výsost král Llane je ve svých komnatách, stejně jako většina dvořanů, všichni hlídání, kdyby se démon rozhodl ukrýt se někde v hradu. Už jsem taky poslal do města zvědy s rozkazy hlásit cokoli podezřelého, ale zároveň být co možná nenápadní. Poslední věc, co bychom mohli potřebovat, je panika. Všichni mají své rozkazy a nám teď už nezbyvá nic než čekat." Otočil se na mladíka. „A mí poručici ví, že jsem tady na balkóně, mimochodem stejně jako pokaždé, když obědvám takhle pozdě."

Khadgar si v hlavě srovnal Lotharova slova a napadlo ho, že První rytíř je velmi podobný Medivhovi - nejenže plánuje o několik kroků dopředu, ale navíc se vyžívá v tom, když může o svém plánování někomu říct. Učedník si vzal kus prsíček, zatímco Lothar se zakousl do stehna. Oba dlouho mlčky jedli. Bažant chutnal jako cokoli, jen ne jako bažant. Pod kůží byl ještě před upečením potřén směsí rozmarýnu, slaniny a ovčího másla. I studený se v ústech doslova rozpadal. A co se týkalo piva, bylo voňavé se spoustou chmele.

Pod nimi se rozkládalo město. Samotná citadela stála na vrcholku skalnatého pahorku, který už sám o sobě odděloval krále od jeho poddaných, a z výšky věže vypadali občané Stormwindu jako nějaké panenky pobíhající plnými ulicemi. Zřejmě se tam dole odehrával nějaký trh, protože ulice byly plné zářivě barevných plachet a vyvolávání (Khadgarovi z té výšky připadalo velmi tiché) kvalit nabízeného zboží.

Khadgar na chvíli zapomněl, kde je, co viděl a proč tady vůbec je. Bylo to nádherné město. Zpátky do reality ho vrátilo až Lotharovo hlasité mlaskání.

„Takže," řekl králův První rytíř tázavě. „Co Medivh?" Khadgar se na chvíli zamyslel a odpověděl: „Je zdravý. To jste viděl sám, mylorde."

„Fuj," odplivl si Lothar a Khadgar si chvíli myslel, že se rytíř dusí velkým kusem masa. „To vidím, a stejně tak vím, že Med dokáže oblafnout každého. Myslel jsem, jaký je?"

Khadgar se znovu zadíval na město a uvažoval, jestli má stejný talent jako Medivh vykecat se ze všech otázek tak, aby na ně neodpověděl a nikoho neurazil.

Ne, rozhodl se, Medivh využíval přátelství staršího, než byl Khadgar sám. Bude muset najít nějakou odpověď. Povzdechl si a řekl: „Náročný. Je strašně náročný. A inteligentní. A plný překvapení. Někdy mám pocit, že dělám učedníka vzdušnému víru." Podíval se na Lothara a zvedl obočí ve víře, že to bude stačit.

Lothar přikývl. „Vzdušný vír, to teda jo. A taky pořádná bouřka, co?"

Khadgar rozpačitě pokrčil rameny. „Zkrátka má občas špatnou náladu, jako každý."

„Hmmmf," řekl králův První rytíř. „Když má špatnou náladu nějaký štolba, nakopne psa."

Když to sedne na čaroděje, zmizí město. Bez urážky."

„Neurazil jste mne, mylorde," řekl Khadgar a myšlenky mu odběhly k mrtvým čarodějům ve věži. „Ptal jste se, jaký je, tak jsem vám to pověděl."

„Hmmmf," řekl znovu Lothar. „Je to velice mocný muž."

Khadgar si pomyslel: a tobě to dělá starosti stejně jako ostatním čarodějům. Místo toho však řekl: „O vás mluví jen dobře."

„Co říkal?" zeptal se Lothar snad o něco rychleji, než měl v úmyslu.

„Jen to," volil Khadgar opatrně slova, „že jste mu hodně pomohl, když byl nemocen."

„Tak to je pravda," zabručel rytíř a pustil se do druhého stehna.

„A že jste velmi všímavý," dodal Khadgar s pocitem, že se mu podařilo Medivhův názor na rytíře dostatečně profiltrovat.

„To jsem rád, že to zaregistroval," řekl Lothar s plnou pusou. Chvíli bylo ticho, Lothar žvýkal a polkl. „Zmínil se ti už o Strážci?"

„Mluvili jsme o tom," řekl Khadgar s pocitem, že stojí na velice tenkém slovním ledě. Medivh mu neřekl, jak se o tom Lothar dozvěděl. Rozhodl se, že nejlepší odpovědí bude mlčení, a nechal svou větu chvíli jen tak viset ve vzduchu.

„A pro učedníka se nehodí, aby probíral s cizími lidmi činy svého mistra, že jo?" řekl Lothar s úsměvem, který se zdál být až příliš vynucený. „No tak, jsi z Dalaranu. V tom hnízdě čarodějních zmijí je na čtverečním metru více tajemství než na celém zbytku kontinentu. Ještě jednou, bez urážky."

Khadgar nad tou poznámkou pokrčil rameny a diplomaticky prohlásil: „Všiml jsem si, že rivalita mezi čaroději tam není tak okatá jako v Lordaeronu."

„A ty mi chceš namluvit, že tě učitelé neposlali se seznamem věcí, které máš z Maguse dostat?" Lotharův úsměv se ještě rozšířil a nyní vypadal téměř sympaticky. Khadgar cítil, jak ho polilo horko. Ten rytíř na něj střílel šípy otázek a ty se čím dál víc blížily středu terče.

„Všechny žádosti z Fialové citadely musí zvážit sám Medivh. Ale myslím, že byl velice vstřícný."

„Hmmmf," odfrkl si Lothar. „To musí znamenat, že se neptají na to pravé. Víím, že místní čarodějové, včetně Huglara a Hugarina, ať se všichni svatí starají o jejich duše, ho neustále obtěžovali se vším možným a stěžovali si Jeho Výsosti nebo mně, když nedostali, co chtěli. Jako bychom mu mohli poručit!"

„Tak to asi nemůže nikdo," řekl Khadgar a utopil poznámku, kterou se chystal utrousit, v korbenu s pivem.

„Předpokládám, že ani jeho matka," řekl Lothar. Bylo to jen tak, jakoby mezi řečí, ale ta poznámka bodla jako dýka. Khadgara se okamžitě zmocnila touha zeptat se na ni Lothara, ale ovládl se.

„Obávám se, že jsem příliš mladý, než abych mohl znát details," řekl. „Něco jsem o ní četl. Zdá se, že to byla mocná čarodějka."

„A její moc je teď v něm," řekl Lothar. „Měla ho s jedním čarodějem odtud ze dvora, odkojila ho magií a přelila do něj všechnu svoji moc. Ano, vím o tom všechno, dal jsem si to dohromady, když byl v tom kómatu. Příliš mnoho. Příliš mladý. I teď si ještě dělám starosti." „Myslíte, že je příliš mocný," řekl Khadgar a Lothar ho zmrazil náhlým pronikavým pohledem. Mladý čaroděj se v duchu pohlavkoval, že to řekl nahlas a vlastně urazil svého hostitele.

Lothar se však usmál a zavrtěl hlavou. „Úplně naopak, chlapče, bojím se, že není dost mocný. Do našich království se pomalu plíží strašlivé věci. Ti orkové, které jsi viděl před několika měsíci, se množí jako králíci po dešti. I troy, kteří už málem vyhynuli, je teď vidět pořád častěji. A i teď vlastně Medivh honí démona. Jdou na nás zlé časy a já doufám, ne, modlím se, aby to zvládnul. Byli jsme bez Strážce nějakých dvacet let, když byl v kómatu. Už bych nechtěl zažít dalších dvacet takových, a už vůbec ne v době, jako je tahle."

Khadgar se cítil trapně. „Takže, když se ptáte, jaký je, máte na mysli..."

„Jak je na tom?" dokončil Lothar. „Nerad bych, aby zeslábl právě teď. Orkové, trolové, démoni a pak je tu ještě..." Lothar větu nedokončil a podíval se na Khadgara.

Nakonec řekl: „Mohu předpokládat, že o Strážci už víš?"

„Můžete to předpokládat," řekl Khadgar.

„I o Řádu?" řekl Lothar a usmál se. „Nemusíš nic říkat, mladý muži, všechno ti je vidět na očích. Neradil bych ti se mnou hrát někdy karty."

Khadgar měl pocit, že je na šikmé ploše a rychle klouže dolů. Medivh ho varoval, aby před rytířem držel jazyk na uzdě, ale ono se zdálo, že toho Lothar ví tolik co Khadgar. Snad i víc. Lothar tichým hlasem řekl: „Neposílali bychom pro Meda, kdyby prostě jen nějaký čaroděj šlápl vedle. Ani kdyby se dva obyčejní čarodějové chytili do vlastních kouzel. Huglar a Hugarin byli dva z našich nejlepších, dva z nejmocnějších. Existovala ještě jedna čarodějka, dokonce mocnější než oni, ale tu potkala před dvěma měsíci nehoda. Domnívám se, že všichni tři byli členy vašeho Řádu."

Khadgar cítil mrazení v zádech. Podařilo se mu ze sebe vypravit: „Necítím se moc na to, abych o tomhle mluvil."

„Tak nemluv," řekl Lothar a jeho obočí vytvořilo na čele útvar podobný dvěma spojeným kopcům na začátku nějakého prastarého pohoří. „Tři mocní čarodějové, nejmocnější v Azerothu. Jen stíny v porovnání s mocí Meda nebo jeho matky, ale přesto mocní a velcí čarodějové. Všichni mrtví. Být to jeden, řeknu, že měl smůlu nebo nebyl dost opatrný, ale všichni tři? Válečníci na takovou souhru náhod nevěří."

„A to není všechno," pokračoval První rytíř. „Mám své způsoby, jak zjistit, co potřebuju. Do města přijíždějí karavany obchodníků, kupci a dobrodruhové a v Lotharovi vždy najdou dobrého posluchače. Z Ironforge a Alteracu, dokonce i z Lordaeronu se šíří zvěsti o obrovském počtu nehod. Myslím si, že někdo, nebo hůř něco loví velké čaroděje tohoto tajného Řádu. Tady i v Dalaranu. Vlastně jsem o tom přesvědčený."

Khadgar si uvědomil, že ten muž, zatímco mluví, bedlivě zkoumá jeho tvář, a zděsil se, když mu došlo, že rytířova slova zapadají do toho, co slyšel už ve Fialové citadele. Starobylí čarodějové nenadále mizeli a vedení se to všechno snažilo ututlat. Velké tajemství Kirin Tor, jen část daleko většího problému.

Khadgar mimoděk obrátil zrak na město. „Ano, zdá se, že i v Dalaranu," řekl Lothar.

„Odtamtud moc zpráv nechodí, ale vsadil bych se, že je tam situace podobná, co?"

„Vy si myslíte, že lord Magus je v nebezpečí?" zeptal se Khadgar. Touha nic rytíři nepovědět byla náhle podlomena zcela zřejmou válečnickovou starostí o jeho mistra.

„Myslím, že Medivh sám je ztělesněné nebezpečí," řekl Lothar. „A obdivuji každého, kdo je ochotný spát s ním pod jednou střechou." Znělo to jako žert, ale První rytíř se ani neusmál.

„Ale ano, něco tu je a mohlo by to být nějak spojeno s demony, orky nebo něčím ještě daleko horším. A já bych v těchhle časech velmi nerad přišel o svou největší zbraň."

Khadgar se na Lothara podíval a pokoušel se z vrásek na tváři staršího válečníka něco vyčíst. Dělal si tenhle rytíř starosti o svého přítele, nebo o případnou ztrátu magické ochrany? Týkaly se jeho obavy Medivhova bezpečí uprostřed divočiny, nebo spíš něčeho, co ohrožovalo

všechny lidi? Ale rytířova tvář byla jako maska a ani v jeho hlubokých modrých očích nebylo stopy po tom, co si skutečně myslí.

Khadgar čekal jednoduchého válečníka, rytíře oddaného svým povinnostem, ale králův První rytíř byl něco daleko víc. Útočil na Khadgara, hledal jeho slabiny, hledal informace, ale proč? Potřebuji někoho, kdo bude strážit Strážce, říkal Medivh.

„On se o sebe postará," řekl Khadgar. „Děláte si o něj starosti a já sdílím vaše obavy, ale on je velmi schopný a pochybuji, že by mu něco dokázalo ublížit."

Lotharovy neproniknutelné oči jako by na chvíli potemněly, ale opravdu jen na krátký okamžik. Chtěl říci ještě něco, vrátit se k přátelskému výslechu, ale pozornost obou debatujících mužů upoutal povyk, který se náhle ozval z věže. Okamžitě zapomněli na rozhovor i na prázdné korbely a kosti, které zbyly z bažanta.

Uviděli Medivha následovaného zástupem služebnictva a stráží. Všichni si stěžovali na jeho přítomnost, ale nikdo (což bylo moudré) na něj nevztáhl ruku, takže výsledkem bylo, že se za ním všichni táhli jako chvost komety. Čaroděj energicky vyšel na terasu.

„Věděl jsem, že jsi strašně konzervativní tvor, Lothare," řekl Medivh. „Přesně jsem věděl, že budeš tady popíjet svůj odpolední čaj!" Magus zářil přátelským úsměvem, ale Khadgar si všiml, že se při chůzi mírně kolébal, jako by byl opilý. Jednu ruku držel Medivh za zády, zřejmě něco schovával.

Lothar vstal a v hlase měl obavy. „Medivhu, jsi v pořádku? Ten démon..."

„Oh, ano, ten démon," řekl Medivh rozjařeně a ukázal zkrvavenou trofej, kterou schovával za zády. Líně, jakoby bez zájmu ji hodil před Lothara a Khadgara.

Rudá koule se ve vzduchu otočila a kolem se rozstříkly poslední zbytky krve a mozku. Byla to lebka démona, na které ještě stále byly zbytky masa, s ohromným hřebenem táhnoucím se od čela po temeno přesně mezi beraními rohy. Khadgar si pomyslel, že démonův výraz dává najevo něco mezi vztekem a úctou.

„Třeba si to budeš chtít nechat vycpat," řekl Medivh, zvážněl a napřímil se. „Zbytek jsem musel samozřejmě spálit. Nemusím ti říkat, co by nějaký začátečník mohl způsobit s kapkou krve démona."

Khadgar si všiml, že Medivhova tvář je ztrhanější než obvykle a pod očima měl kruhy.

Lothar, který si toho zřejmě všiml také, poznamenal: „Chytil's ho celkem rychle."

„Byla to hračka!" řekl Medivh. „V okamžiku, kdy tady Mladého Důvěra napadlo, jak se démon dostal z hradu, nebylo problém ho vystopovat od věže až k malé skále. Byl konec dřív, než jsem si to stačil uvědomit, tedy spíš, než si to stačil uvědomit on." Magus znovu mírně zavrával.

„Tak pojď," řekl Lothar s vřelým úsměvem. „Měli bychom to říct králi. Vypadá to na velkou oslavu na tvou počest, Mede!"

Medivh zvedl ruku. „Obávám se, že budete muset slavit beze mě. Musíme se vrátit. Máme před sebou dalekou cestu, že, učedníku?"

Lothar na Khadgara upřel znovu ten tázavý, prosebný pohled. Medivh vypadal klidný, ale unavený. Taky to vypadalo, že tentokrát čeká od svého učedníka podporu. Mladý čaroděj si odkašlal. „Jistě, nechali jsme na stole rozdělaný experiment."

„No ano!" řekl Medivh, který se okamžitě té malé lži chytil. „V tom spěchu jsem na to úplně zapomněl. Měli bychom si pospíšet." Magus se otočil na podpatku a zahřměl směrem k zástupu svých pronásledovatelů:

„Připravte nám zvířata! Okamžitě odlétáme." Sluhové se rozprchli jako hejno křepelek.

Medivh se otočil zpátky k Lotharovi. „Ty nás samozřejmě omluvíš u Jeho Výsosti."

Lothar se podíval na Medivha, pak na Khadgara a znovu na Medivha. Nakonec si povzdychl a řekl:

„Samozřejmě. Nechte mě, abych vás alespoň doprovodil do věže."

„Až po tobě," řekl Medivh. „A nezapomeň si tu lebku. Nechal bych si ji pro sebe, ale už jednu podobnou mám."

Lothar jednou rukou zvedl hlavu, ne nepodobnou beraní, a zamířil kolem Medivha do věže. Když prošel kolem čaroděje, z Maguse jako by někdo vypustil vzduch.

Vypadal unavenější než dřív a šedivější, než byl před několika okamžiky. Těžce si oddechl a zamířil za rytířem. Khadgar spěchal za ním a chytil čaroděje za loket. Byl to jen letmý dotyk, ale Magus se mu ihned vytrhl a zavrával, jako by ho někdo udeřil. Obrátil se na Khadgara a jeho oči jako by najednou zahalila hustá mlha.

„Magusi," řekl Khadgar.

„Co zase?" zasyčel tiše Medivh.

Khadgar přemýšlel, co má říct, jak co nejméně riskovat čarodějův výbuch. „Není vám dobře," řekl jednoduše. Zřejmě svá slova zvolil správně. Medivh unaveně přikývl a řekl: „Už mi bylo i lépe. Lothar to zřejmě taky poznal, ale nikdy mi to do očí neřekne. Raději ale budu doma než tady." Na chvíli se odmlčel a jeho rty se pod vousy sevřely do tenké čárky. „Byl jsem tady dost dlouho nemocný, nerad bych si to zopakoval."

Khadgar nic neříkal, jen přikývl. Lothar se zastavil ve dveřích a čekal na ně.

„Budeš nás muset do Karazhanu zavést ty," řekl Medivh ke Khadgarovi tak hlasitě, aby to všichni slyšeli.

„Tenhle městský život člověka úplně vyčerpá. Celkem bych si i zdříml!"

Devět

Magusovo zdřímnutí

Tohle je velice důležité," řekl Medivh, který mírně zavrával, když sklouzl z gryfonova hřbetu. Vypadal k smrti vyčerpaný a Khadgar předpokládal, že jeho bitva s démonem byla daleko obtížnější, než byl ochoten přiznat.

„Nebudu... pár dní k dispozici," pokračoval čaroděj.

„Jestli sem během té doby dorazí nějakí poslové, postarej se o korespondenci."

„To zvládnou," řekl Khadgar. „Hravě."

„Nezvládneš," řekl Medivh a ztěžka scházel po schodišti dolů. „Proto ti musím říct, jak se čtou dopisy s purpurovou pečetí. Purpurová pečeť znamená, že je to záležitost Řádu."

Khadgar tentokrát neříkal nic, jen přikývl.

Medivh sklouzl po hraně jednoho schodu, zavrával a vypadalo to, že spadne dolů. Khadgar se natáhl, aby ho zachytil, ale Magusovi se podařilo opřít se o zeď a zvednout se na nohy. Pak dál řekl, jakoby nic: „V knihovně je svitek. Píseň o Aegwynn. Píše se v něm o bitvě mé matky se Sargerasem."

„Ten svitek, který po mně chtěl Guzbah," řekl Khadgar, jenž nyní čaroděje bedlivě sledoval.

„Přesně ten," řekl Medivh. „Proto mu ho nemohu dát - používáme ho jako šifru v komunikaci mezi členy Řádu."

Je to hlavní klíč. Každý člen má naprosto identický. Když vezmeš standardní abecedu, posuneš všechno tak, že první písmeno je vlastně čtvrté, desáté nebo dvacáté.

Jednoduchý kód. Chápeš?"

Khadgar se už chystal říct, že ano, ale Medivh pokračoval dál, jako by neměl na vysvětlování dost času.

„Ten svitek je klíč," opakoval. Nahoře na zprávě najdeš cosi, co vypadá jako datum. Není. Je to odkaz na sloku, verš a slovo, u kterého začneš. První písmeno toho slova je první písmeno abecedy v šifře. Od toho místa už funguje normálně, další písmeno v abecedním pořadí je druhé písmeno abecedy a tak dál."

„Chápu."

„Nechápeš," řekl Medivh unaveně. „To je jen šifra pro první větu. Když dojdeš k teče, přejdeš na druhé písmeno v daném slově. To se stane prvním písmenem abecedy pro šifru v další větě. Interpunkce je normální. Stejně tak čísla, ale většinou se čísla vypisují slovy, ne číslicemi. Ještě něco, ale nemůžu si vzpomenout."

Stáli teď před Medivhovými soukromými komnatami. Moroes už na ně čekal s rouchem přehozeným přes předloktí a přikrytou miskou na vyřezávaném stole.

Khadgar už od dveří cítil vůni silného vývaru stoupající z misky.

„Co mám dělat, když tu šifru rozluštím?“ zeptal se Khadgar.

„Správně!“ řekl Medivh, jako by mu v mysli sepnulo to správné spojení. „Počkej. Nejdřív počkej. Den nebo dva, možná už to pak vyřídím sám. Jinak se z toho budeš muset vykroutit. Odjel jsem za povinnostmi a každou chvíli se vrátím. Použij stejnou šifru, ale nezapomeň ji označit, jako by to bylo datum. Jestli všechno ostatní selže, budeš mě muset zastoupit. Řekni tomu člověku, co přijde, ať se rozhodne podle svého, a já jim přijdu na pomoc, jakmile to bude možné. To je vždycky nadchne. Neříkej jim, že jsem indisponován - když jsem něco takového naposled zkusil, přišla mi na pomoc horda rádoby kleriků. Od té doby postrádám stříbrné přibory.“ Čaroděj se zhluboka nadechl a pak znovu jako by splaskl. Musel se opřít o zárubně dveří. Moroes se ani nehnul, ale Khadgar udělal krok směrem k mistrovi.

„Ten souboj s démonem,“ řekl Khadgar. „Bylo to zlé, že?“

„Už jsem zažil horší. Démoni! Bastardi s rameny jako skály a beraními hlavami. Stín i oheň zároveň. Spíš zvířata než lidé, ale zla v sobě jako ze všech tvorů. Strašlivé spáry. Na ty si musíš dávat největší pozor, na jejich spáry.“

Khadgar přikývl. „Jak jste ho porazil?“

„Prudký nervový šok z nich většinou vyrazí život,“ řekl Medivh. „V tomhle případě mu urazil hlavu.“

Khadgar překvapením zamrkal. „Vy jste neměl meč?“

„Medivh se unaveně usmál. „A copak jsem říkal, že budu potřebovat meč? A dost. Další otázky, až na ně budu mít sílu.“ S těmi slovy vešel do místnosti a věrný Moroes před Khadgarem zavřel dveře. Poslední zvuk, který mladík slyšel, bylo vyčerpané oddychnutí starého muže, který se konečně uložil k odpočinku.“

Uplynul týden a Medivh ani jednou nevyšel ze svých komnat. Jen Moroes se každý den šoural po schodech s miskou vývaru. Nakonec Khadgar sebral dost odvahy, aby nahlédl dovnitř. Kastelán až na zamručení na znamení, že registruje jeho přítomnost, ani pohybem nenaznačil nesouhlas.

Medivh ve svém odpočinku vypadal děsivě. Z jeho zavřených očí vprchalo světlo a z celého těla zmizelo napětí života. Na sobě měl dlouhou noční košili a napůl ležel opřený o čelo postele, pod zády hromadu polštářů, s ústy otevřenými, bledou tváří. Jeho obvykle neustále aktivní tělesná schránka byla ztrhaná a vyhublá. Moroes opatrně vkládal lžice s vývarem do čarodějových otevřených úst. Ten polykal, aniž by se vzbudil. Kastelán ještě vyměnil ložní prádlo a zbytek dne měl volno. Khadgara zamrazilo v zádech, když ho napadlo, jestli se stejná scéna neudála, když byl Medivh mladý, když se u něj projevila jeho moc a když se o něj staral Lothar. Uvažoval, jak dlouho asi bude Magus mimo. Kolik energie z něj asi bitva s démonem musela odsát?

Dosud přicházela jen obyčejná korespondence, psaná běžným a srozumitelným jazykem.

Některé dopisy doručovali jezdci na gryfonech, jiné na koních a několik jich také přišlo spolu s vozy obchodníků, kteří přijeli, aby doplnili spíše ve věži. Jejich obsah byl většinou prostě světský - pohyby lodí a zprávy o cvičení jednotek. Hlášení o připravenosti. Občas zpráva o objevení starobylé hrobky nebo zapomenutého artefaktu nebo nalezení dlouho zapomenuté legendy. Objevení tornáda, velké mořské želvy nebo rudého přílivu. Nákrasy tvorů, kteří pozorovateli připadali noví, ale byli spíš jen kopiemi obrazů z bestiářů v Medivhově knihovně.

A rovněž zprávy o orcích objevujících se ve stále větším počtu zejména na východě. Stále častěji byli pozorováni v blízkosti Černého močálu. Byly zesíleny ozbrojené doprovody karavan. Přicházely mapy rozmístění dočasných táborů, zprávy o loupežných nájezdech a záhadných mizeních. Stále více lidí hledalo ochranu za zdmi velkých měst. Také kresby těch, kdo přežili nějaký útok, včetně detailních popisů ohromných svalnatých tvorů, které, jak si Khadgar uvědomil, musely být výsledkem pitev oněch tvorů.

Khadgar začal dopisy čarodějovi předčítat, zejména pak jejich humornější části. Magus nijak nereagoval, ale ani neučinil nic, čím by mladému čaroději tuto činnost zakázal.

Když dorazil první dopis s purpurovou pečetí, Khadgar byl okamžitě ztracen. Některá z písmen dávala smysl, ale jiná se rychle proměnila ve snůšku nesmyslů. Mladý čaroděj nejprve zpanikařil, jistý si tím, že musel špatně pochopit některou z Medivhových podstatných

instrukcí. Po dni stráveném tím, že plnil svůj pokoj poznámkami a špatnými pokusy, si Khadgar uvědomil, co dělá špatně - že mezery mezi slovy jsou v šifře Řádu vlastně písmena, která posunují celou abecedu o jedno. V okamžiku, kdy mu tohle došlo, nebyl už problém šifru rozluštit.

Obsah byl však snad ještě méně působivý než dříve, když byl jen shlukem písmen. Zpráva z dalekého jihu, poloostrova Ulmat Thondr, o tom, že všude je klid, nikde ani stopy po orcích (přestože v poslední době vzrostl počet lesních trolů), a že na jižním horizontu je vidět nová kometa, s detailními poznámkami (číslly vypsány slovy). Nechtěla se po něm žádná odpověď a Khadgar dopis i jeho překlad odložil stranou.

Khadgar uvažoval, proč Řád nepoužívá k šifrování magické kódování nebo přímo magické svitky. Snad to bylo proto, že ne všichni členové řádu Tirisfal byli čarodějové. Nebo se vše snažili ukrýt před ostatními čaroději, jako třeba před Guzbahem. Ty by použití magických svitků lákalo jako vosy na med. Khadgar usoudil, že s největší pravděpodobností to všechno bylo způsobeno Medivhovou umíněností a čaroděj všechny ostatní zkrátka přinutil, aby jako klíč používali báseň o jeho matce.

Od Lothara přišla velká obálka, ve které byla všechna dřívější pozorování a útoky orků překreslená do velké mapy. Skutečně to vypadalo, že armády orků proudí ze samotného středu Černého močálu. Ale ani nyní se po něm nechtěla odpověď. Khadgar zvažoval, jestli nemá Lotharovi poslat zprávu o Medivhově stavu, ale rozmyslel si to. Co by mohl rytíř jiného dělat, než že by jeho obavy ještě více vzrostly? Ale Khadgar mu přeci jen krátkou zprávu poslal, vlastnoručně podepsanou, ve které mu děkoval za poskytnuté informace a žádal ho, aby Medivha i nadále informoval.

Uplynul druhý týden a začal třetí. Mistr v kómatu, student ponořen do výzkumu. Nyní, když měl konečně správný klíč, začal Khadgar procházet starší dopisy, z nichž některé byly stále ještě zapečetěny purpurovým voskem. Jak tak Khadgar procházel starými dokumenty, začínal pomalu chápat Medivhovy rozpolcené pocity vůči Řádu. Nejčastěji byly dopisy jen požadavky - tady zaklínadlo, jinde nějaká informace, požadavek, aby okamžitě přijel, protože krávy nechťejí žrát nebo jejich mléko kysne. Dodatečné informace v dopisech byly většinou rovněž prosby o ztracené kouzlo nebo knihu, zabalené v lichočkách a pochlebcích. Ve spoustě z nich nebylo vlastně nic než pedantská rada, vyzdvihující důvod, proč by ten či onen kandidát byl dokonalým učedníkem (většina z těchto dopisů nikdy nebyla otevřená, jak si Khadgar všiml). A pak spousty zpráv o tom, že se nic neděje, nic se nezměnilo a všechno je v normě.

Čím byl však poslední typ dopisů mladší, měnila se jejich forma (dopisy nebyly datovány, ale Khadgar se naučil poznávat, ze které doby jsou, podle stupně zažloutnutí pergamenu a větší naléhavosti žádostí a rad).

Jejich tón se stával s objevem orků jaksi vlídnějším, obzvláště poté, co orkové začali přepadat karavany. Zároveň však naléhavost a počet žádostí o Medivhovu pomoc neklesaly, spíše naopak.

Khadgar se zadíval na starého čaroděje ležícího na lůžku a uvažoval, co by ho samotného přimělo pomáhat těmhle lidem.

A pak tu byly ještě ony tajemné dopisy - občasné poděkování, odkazy na starobylé texty, odpovědi na neznámé otázky - „Ano," „Ne," a „Samozřejmě." Když tak jednou Khadgar seděl vedle svého mistra, přišel podobný dopis. Stálo v něm: „Připravte pokoje. V krátké době dorazí vyslanec."

Na konci třetího týdne přivezl večer potulný kupec dva dopisy najednou, jeden s purpurovou pečetí, druhý s rudou a adresovaný samotnému Khadgarovi. Oba byly z Fialové citadely Kirin Tor.

Dopis Khadgarovi začínal rukopisem připomínajícím pavoučí síť: „S politováním vám oznamujeme, že náhle a neočekávaně zemřel čaroděj - instruktor Guzbah. Jsme srozuměni, že jste se zesnulým čarodějem udržoval korespondenci a sdílíme s vámi vaše sympatie k němu i váš zármutek. Pokud dlužíte Guzbahovi nějaký dopis, peníze nebo informace, či pokud vlastníte něco z jeho majetku (obzvláště jakékoli vypůjčené knihy), ocenili bychom, kdybyste

korespondenci, peníze, informace či majetek odeslal na uvedenou adresu." Několik čísel a ledabylý nečitelný podpis na konci stránky.

Khadgar se cítil, jako by ho někdo udeřil do žaludku. Guzbah mrtev? Otočil dopis, ale žádné další informace tam nebyly. Stále otřesen sáhl pro druhou obálku, s purpurovou pečetí. Dopis byl napsán stejným pavoučím rukopisem, ale jakmile ho rozšifroval, dozvěděl se daleko víc. Guzbah byl nalezen zabit v knihovně večer o Svátku písařů nad otevřeným Denbrawnovým pojednáním O Písni o Aegwynn. (Khadgar ucítil výčitky svědomí za to, že neposlal svému mrtvému učiteli požadovaný svitek.) Evidentně ho zezadu překvapil nějaký netvor (zřejmě vyvolaný), který ho následně roztrhal. Smrt byla rychlá, ale bolestivá. Následoval detailní popis polohy, ve které bylo tělo nalezeno. Z onoho popisu i popisu zdemolované knihovny mohl Khadgar pouze předpokládat, že ten „vyvolaný netvor“ byl démon stejného druhu, s jakým Medivh bojoval ve Stormwindu. Dopis pokračoval na Khadgara nepřiměřeně chladným a analytickým tónem. Pisatel poznamenal, že tohle bylo sedmé úmrtí čaroděje z Fialové citadely za poslední rok, včetně arcimága Arrexise. Dál se zmiňoval o tom, že tohle byl první případ, kdy oběť nebyla členem Řádu. Pisatel chtěl vědět, jestli byl Medivh s Guzbahem v kontaktu, ať již přímo či skrze svého učedníka (když Khadgar spatřil své jméno v textu, zažil krátké déja vu). Neznámý autor dopisu pokračoval spekulacemi, že Guzbah, jako čaroděj, který nebyl členem Řádu, mohl démona sám vyvolat z jiného důvodu, a kdyby tomu tak bylo, má si Medivh na svého učedníka dát v tomto ohledu pozor.

Khadgara na chvíli ovládla zlost. Jak se ten člověk opovažuje (musel to být někdo v Kirin Tor vysoko postavený, ale Khadgar neměl tušení kdo) obviňovat Guzbaha i jeho! Khadgar tam ani nebyl, když Guzbah zemřel! Třeba byl za všechno odpovědný sám pisatel toho dopisu nebo někdo jako Korrigan - knihovník pořád hledal všechno, co mělo něco společného s démony a jejich uctívači. Jak může někdo jen tak napsat takové obvinění!

Khadgar zavrtěl hlavou a zhluboka se nadechl. Ne, podobné spekulace byly zbytečné a pramenily z osobního rozhořčení, stejně jako většina politiky Kirin Tor. Vztek zeslábl a proměnil se ve smutek a uvědomění si, že ani mocní čarodějové ve Fialové citadele nebyli schopni takovému činu zabránit. Sedm čarodějů (z toho šest zřejmě členové tajného a mocného Řádu) zemřelo a tenhle člověk dokázal jen obviňovat mrtvé v zoufalé naději, že žádná další smrt již nebude. Khadgar si vzpomněl na rychlé a přímočaré jednání Medivha ve Stormwindu a uvažoval, proč mezi jeho učiteli není nikdo stejně inteligentní, bystrý a rozhodný.

Mladý čaroděj vzal originální zašifrovaný text a ještě jednou jej prohlédl proti světlu svíčky. Svátek písařů byl už téměř před měsícem a půl. Tak dlouho trvalo, než se zpráva dostala přes moře až sem. Měsíc a půl. Dřív než byli ve Stormwindu zabiti Huglar a Hugarin. Jestli v tom měl prsty ten samý démon, nebo dokonce stejný člověk, který ho vyvolal, musel by se mezi oběma místy pohybovat velice rychle. Někteří démoni v jeho vizi měli křídla - je možné, aby se podobné stvoření přemístilo na takovou vzdálenost, aniž by si ho někdo všiml?

Do místnosti zavanul neočekávaný proud vzduchu. Khadgarovi se na temeni zvedly vlasy a on se otočil právě včas, aby spatřil, jak se v pokoji zhmotňuje postava. Nejprve se objevil kouř, rudý jako krev, vyvěrající z jakési drobné díry do samotného vesmíru. Vířil a točil se jako mléko nalité do sklenice s vodou. Kouř rychle vytvořil neproniknutelnou stěnu, ze které se vynořila ohromná postava démona.

Byl to stejný démon, kterého Khadgar viděl ve své špatně vykouzlené vizi na zasněžené pláni. Byl však daleko menší, aby se vešel do místnosti. I tak však bylo jeho tělo zářivě bronzové, zbroj z černého železa a vousy i vlasy ze zmitajících se plamenů. Zpod ohromného obočí mu trčely rohy. Neměl zbraň, ale evidentně žádnou nepotřeboval, neboť se pohyboval s ladností predátora, který nemá na světě soupeře.

Sargerass.

Khadgar se zděšením nedokázal pohnout ani promluvit. Ochranná kouzla, která zde Medivh umístil, přece takového netvora musí zadržet. Ale přesto byl zde, ve věži, v Magusově komnatě, krácející se sebevědomím šlechtice vstupujícího do chatrče svých poddaných.

Vládce Plamenné legie se nerozhlížel kolem sebe, ale přešel přímo k nohám postele. Tam dlouho jen stál, plameny v jeho vousech a vlasech neslyšně vířily, a prohlížel si nehybnou postavu ležící před ním. Démon si prohlížel spícího čaroděje.

Khadgar zadržel dech a rozhlédl se po pracovním stole. Pár knih, svíčka se zrcátkem, které usměrňovalo její světlo. Nůž na otevírání dopisů, kterým před chvílí rozlomil purpurovou pečeť. Mladý čaroděj pomalu pro nůž sáhl a snažil se pohybovat, aniž by upoutal démonovu pozornost. Jeho prsty pevně sevřely rukojeť, až mu klouby zbělely.

Sargerass však stále nehybně stál v nohách postele. Další nekonečná chvíle a Khadgar se snažil přinutit se pohnout. Ať už proto, aby uprchl, nebo zaútočil. Jeho svaly však jako by byly pevně uzamčeny v pozici, v jaké seděl.

Medivh se na lůžku pohnul a cosi neslyšně zamumlal. Pán démonů pomalu zvedl ruku, jako by chtěl dát Magusově tělu požehnání.

Khadgar tlumeně vykřikl a vymrštil se ze židle, nůž na dopisy sevřený v dlani. Teprve nyní si uvědomil, že ho však drží ve špatné ruce.

Démon zvedl hlavu v líném, pomalém pohybu, jako by i on jen spal nebo byl někde hluboko pod vodou. Upřel zrak na útočícího mladíka se zdviženou rukou třímající krátkou ostrou dýku.

Démon se usmál. Medivh se pohnul a znovu cosi ve spánku zamumlal. Khadgar bodl dýkou do démonovy hrudi.

A ruka mu projela celým netvorovým tělem. Setrvačností a silou svého výpadu následoval Khadgar svou paží, proletěl Sargerassovým tělem a narazil do protější zdi. Dýka na dopisy mu vypadla z ruky a se zazvoněním dopadla na kamennou podlahu.

Medivh otevřel oči a posadil se. „Moroesi? Khadgare? Jste tady?”

Khadgar se postavil na nohy a rozhlédl se. Démon zmizel. Při styku s ostřím dýky praskl jako mýdlová bublina. Khadgar byl s Medivhem v místnosti sám.

„Co děláš na podlaze, chlapče?” řekl Medivh. „Moroes ti sem mohl přinést lehátko.”

„Pane, vaše ochranná kouzla!” řekl Khadgar. „Asi nefungují. Byl tu...” chvíli koktal, ne zcela jistý, jestli má přiznat, že ví, jak vypadá Sargerass. Medivh by se toho určitě chytil a přinutil by ho přiznat se, odkud to ví.

„Démon,” vyhrkl nakonec. „Byl tu démon.”

Medivh se usmál. Vypadal odpočatě a do tváře se mu vrátila barva. „Démon? Myslím, že ne. Vydrž.” Magus zavřel oči a přikývl. „Ne, ochranná kouzla jsou v pořádku. To by muselo být hodně dlouhé zdřímnutí, aby jim došla energie. Co jsi viděl?”

Khadgar rychle popsal démona vystoupivšího z oblaku vařícího se rudého mléka, stojícího u postele se zdviženou rukou. Magus zavrtěl hlavou.

„Myslím, že to byla jen další z tvých vizí,” řekl nakonec. „Nějaký kus uvolněného a ztraceného času, který jen proletěl věží a zase zmizel.”

„Ale ten démon...” začal Khadgar.

„Démon, kterého jsi popsal, už neexistuje, alespoň ne v tomto životě,” řekl Medivh. „Byl zabit ještě před mým narozením a pohřben pod mořem. Tvá vize byl Sargerass z Písně o Aegwynn. Máš tam svitky. Luštíš dopisy? Ano. Třeba to přivábilo ten přízrak ztracený v čase do mé komnaty. Neměl jsi tu pracovat, zatímco jsem spal.”

Mírně se zamračil, jako by přemýšlel, jestli nemá být více rozzlobený.

„Omlouvám se, myslel jsem... myslel jsem, že by nebylo nejlepší nechávat vás o samotě?”

Khadgar z té věty udělal otázku, která nakonec vyzněla poněkud hloupě.

Medivh se zasmál a jeho vráscitá tvář se pobaveně rozzářila. „Vlastně, neřekl jsem, že nesmíš, a předpokládám, že se tě ani Moroos nepokoušel zastavit, protože to by tu už pak vůbec nemusel být.” Přejel si ukazovákem a palcem po rtech a vousech. „Myslím, že jsem dostal dost vývaru na celý život. A jen aby sis byl jistý, zkontroluji všechna ochranná zaklínadla. Zároveň ti ukážu, jak se to dělá. A teď, mimo přízraků démonů, stalo se ještě něco, zatímco jsem byl pryč?”

Khadgar shrnul obsah zpráv, které přišly. Příliv orků. Lotharova mapa. Záhadná zpráva o vyslanci. A zpráva o Guzbahově smrti.

Medivh se při popisu Guzbahova odchodu ze světa zamračil a řekl: „Takže oni se rozhodli obvinít Guzbaha, dokud nezařve další blbec.” Zavrtěl hlavou a dodal:

„Svátek písařů. To muselo být předtím, než zemřeli Huglar a Hugarin.“
„Asi o týden a půl dřív,“ řekl Khadgar. „Dost času, aby démon přeletěl z Dalaranu do Stormwindu.“
„Nebo člověk na gryfonu,“ uvažoval nahlas Medivh.
„Na tomhle světě nemohou za všechny trable jen démoni a magie. Někdy má vše daleko jednodušší vysvětlení. Ještě něco?“
„Vypadá to, že orků je čím dál víc a jsou nebezpečnější,“ řekl Khadgar. „Lothar píše, že pomalu přestávají přepadat karavany a soustředí se na menší osady. Malé, ale výsledkem je, že do Stormwindu přichází stále více lidí.“
„Lothar přehání,“ řekl Medivh s úšklebkem.
„Dělá si starosti,“ řekl Khadgar prostě. „Neví, co má čekat dál.“
„Na druhou stranu,“ řekl Medivh a dlouze si povzdychl.
„Jestli všechno, co mi tu říkáš, je pravda, mám strach, že se věci vyvíjejí přesně tak, jak jsem předpokládal já!“

Deset

Vyslanec

S Medivhovým uzdravením se věci vrátily do normálu, nebo alespoň do normálu života s Magusem. Když Magus nebyl zrovna přítomen, dostal Khadgar instrukce, jak brousit své magické schopnosti, a když byl Medivh ve věži, čekalo se od mladého čaroděje, že vysype všechno, co se naučil, z klobouku.

Khadgar se dobře přizpůsobil životu ve věži a cítil se, jako by jeho moc byla podobná nějakým šatům o dvě čísla větším, do kterých pomalu dorůstá. Už dokázal bez problémů ovládnout oheň, seslat blesk, aniž by k tomu potřeboval mraky, a přimět menší předměty tančit na stole jen silou vůle. Učil se i jiná kouzla. Například ta, která mu umožňovala zjistit, jak člověk zemřel, z jediné kosti z nebožtíkova těla. Uměl zvednout mlhu a zanechat pro ostatní magické zprávy. Naučil se, jak vrátit neživému předmětu mládí, jak zpevnit starou židli, ale i naopak, jak z nového kladiva vysát čerstvou energii a proměnit ho v rezavý krám. Pochopil podstatu ochranných zaklínadel a dostal svolení starat se o ně. Prostudoval v knihovně vše, co v ní bylo o démonech, nicméně Medivh nedovolil, aby v jeho věži některého vyvolával. Khadgar ani nijak netoužil jeho poslední příkaz porušit.

Medivh občas nakrátko odjížděl, jen na den či na dva. Khadgarovi vždy nechal instrukce, nikdy však vysvětlení. Po návratu vypadal vždy Strážce unavenější a jakoby opotřebovaný a pokaždé začal velmi horlivě Khadgara zkoušet ze všeho, co dostal za úkol se naučit, a vyptával se na vše, co se stalo během jeho nepřítomnosti. Onen podivný komatózní spánek však od oné doby nepotřeboval a Khadgar usoudil, že ať už jeho mistr dělá cokoli, nemá to nic společného s démony.

Jednoho večera zaslechl Khadgar v knihovně zvuky odněkud zdola, ze stájí. Křik, výhrůžky a odpovědi, vše však tlumené a nesrozumitelné. Ve chvíli, kdy vyhlédl z okna vedoucího na onu stranu věže, vyjížděla zrovna ven skupina jezdců.

Khadgar se zamračil. Byli to nějací tuláci, které Moroes vyhodil, nebo poslové se špatnými zprávami pro jeho mistra? Khadgar se vydal po schodech dolů, aby to zjistil. Jen velice krátce zahlédl nového příchozího - cíp černého pláště, jehož majitel vešel do místnosti pro hosty v jednom z nižších pater věže. Byl tam i Moroes se svíci v ruce a nasazenými klapkami, a když Khadgar sešel ještě o několik schodů níže, zaslechl ho, jak říká: „...další návštěva, trochu méně opatrná. Už jsou pryč.“

Ať již nově příchozí odpověděl cokoli, nebylo to slyšet, protože jakmile se Khadgar objevil před dveřmi, Moroes vyšel ven a rychle je zavřel.

„Host?“ zeptal se mladík a snažil se nenápadně podívat kastelánovi přes rameno. Viděl však jen zavřené dveře.

„Jo,“ odpověděl kastelán.

„Čaroděj nebo kupec?" zeptal se mladík.

„Nemohu říct," odpověděl Moroos, který se mezitím vydal na opačnou stranu. „Neptal jsem se a Vyslanec neřekl."

„Vyslanec," opakoval Khadgar a okamžitě si vzpomněl na jeden z oněch záhadných dopisů, které přišly během Medivhova dlouhého spánku. „Takže politická návštěva. Pro Maguse."

„Asi ano," řekl Moroos. „Neptal jsem se. Nepřisluší mi to."

„Takže přijela za Magusem," řekl Khadgar.

„Asi ano," řekl Moroos stejným ospalým hlasem.

„Dozvíme se to, až bude třeba." S těmito slovy zmizel a nechal Khadgara zírat na další zavřené dveře.

Další den měl čaroděj podivný pocit, že ve věži ještě někdo je, téměř jako nějaká nová planeta, jejíž gravitace změnila oběžné dráhy všech ostatních. Nová planeta způsobila, že kuchařka vyměnila pánve za větší a Moroos se začal pohybovat chodbami mimo své obvyklé trasy a v nezvyklý čas. Dokonce i Medivh posílal Khadgara na různá místa ve věži plnit zbytečné úkoly a v okamžiku, kdy mladý čaroděj odešel, zaslechl za sebou šustění těžkého pláště po kamenné podlaze.

Medivh mu sám od sebe nic neřekl a Khadgar čekal. Dělal nenápadné narážky a trpělivě čekal. Místo toho byl poslán do knihovny pokračovat ve studiu a procvičování kouzel.

Khadgar sešel do poloviny točitého schodiště, zastavil se a pomalu se vydal zpět nahoru, jen aby na okamžik zahlédl, jak za dveřmi Medivhovy laboratoře mizí černý plášť.

Khadgar se obrátil a šel do knihovny. V hlavě si vypočítával všechny možnosti, kdo by tenhle Vyslanec mohl být. Lotharův špión? Nějaký tajný člen Řádu? Nebo snad jeden z Kirin Tor, ten s oním pavoučím rukopisem a osočujícími teoriemi? Nebo někdo úplně jiný? Nevědomost byla frustrující a skutečnost, že Medivh Khadgarovi zřejmě zcela nedůvěřoval, celou věc ještě zhoršovala.

„Dozvíme se to, až bude třeba," bručel si Khadgar, když vcházel do knihovny. Po stole byly rozházené jeho poznámky, přesně tak, jak je tam nechal. Probral je a zastavil se u popisu kouzla vyvolávajícího vize. Od svého posledního pokusu udělal několik drobných změn, o kterých doufal, že přinesou ten správný výsledek.

Khadgar se usmál. Pak vytáhl zásobu lahviček a rozdrčených drahokamů a zamířil o několik pater níže, dál od Medivhovy přijímací komnaty - do jednoho z opuštěných jídelních sálů.

O dvě patra níže to bylo dokonalé. Eliptická místnost s kamennými krby v každém rohu.

Velký stůl někdo přestěhoval jinam a staré židle byly seřazeny kolem stěny naproti jedinému vchodu. Podlaha byla z bílého mramoru. Stará a popraskaná, ale díky Moroosovu zápalu čistá. Khadgar vytvořil z drčeného ametystu a růžového křemene magický kruh a nepřestával se usmívat. Nyní si byl svým kouzlem naprosto jistý a ani nepotřeboval své obřadní roucho pro štěstí. Když vytvořil symboly ochrany a přísahy, znovu se usmál. Už teď se mu v hlavě formovala energie. Vybavoval si potřebné stíny a typy magie, přetvářel je do požadovaného celku a zadržoval jeho energii až do chvíle, kdy ji bude potřebovat.

Vstoupil do kruhu, vyslovil slova, která bylo třeba vyslovit, udělal rukama dokonale harmonické pohyby a vypustil energii ukrytou ve své mysli. Cítil, jak se s jeho myslí i duší něco spojilo, a nechal tomu všemu volný průchod.

„Ukaž mi, co se děje v Medivhových komnatách," řekl a v duchu doufal, že se Medivhova ochranná kouzla nevztahují i na něj.

Okamžitě poznal, že kouzlo je opět špatně. Ne naprosto, tak, že by zdroje magické energie vyschly, jen jako by šípem nezasáhl přímo střed. Snad to bylo skutečně způsobeno ochrannými zaklínadly, která přesměrovala jeho vlastní kouzlo někam jinam.

To, že se netrefil, poznal podle několika změn. Za prvé, byl den. Za druhé, bylo tu teplo. A za třetí, to místo mu něco připomínalo.

Ne že by už přesně tady byl, alespoň ne na vrcholku téhle věže, ale bylo mu jasné, že je ve stormwindském hradu a dívá se na město pod sebou. Tahle věž byla jedna z vyšších a místnost na jejím vrcholku připomínala tu, kde se oba členové Řádu ocitli před několika měsíci. Tahle však měla větší okna vedoucí na velký bílý balkón se zábradlím a teplý voňavý

vítr nadouval průsvitné drapérie po stranách. Po obvodu místnosti seděli pestrobarevní ptáci ve zlatých klecích.

Před Khadgarem stál malý prostřený stůl a na něm bílé porcelánové talíře se zlatými okraji a příbory rovněž ze vzácného kovu. Křišťálové mísy byly plné ovoce - čerstvého a na pohled bez jediného kazu. Na červených jahodách se ještě leskly kapičky ranní rosy. Khadgarovi se při tom pohledu začaly sbíhat sliny.

Nad stolem se skláněl hubený muž, kterého Khadgar neznal. Měl protáhlou tvář, zdobenou knírem a bradkou, a ustupující čelo. Oblečen byl do rudého, bohatě zdobeného přehožu stáhnutého v pase zlatým páskem. Khadgarovi došlo, že tenhle kus látky je zřejmě jeho běžným oděvem. Muž se dotkl jedné z vidliček, o zlomek milimetru ji posunul a spokojeně pokýval hlavou. Pak zvedl hlavu ke Khadgarovi a usmál se.

„Ááá, už jsi vzhůru," řekl hlasem, který čaroději rovněž připadal povědomý.

Khadgar si chvíli myslel, že ho ten přízrak vidí, ale nebylo tomu tak. Muž mluvil k někomu, kdo stál za čarodějem. Otočil se a uviděl Aegwynn, stejně mladou a nádhernou jako tehdy na sněžné pláni. (Bylo to dříve než tehdy? Později? Podle jejího vzhledu nedokázal říci.) Měla na sobě zeleně lemovanou bílou kápi, ale tentokrát byla hedvábná, nikoli kožešinová, a ani její nohy nebyly obuty ve vysokých botách, nýbrž jen v lehkých sandálech. Nádherné zlaté vlasy držely sepnuty stříbrným diadémem.

„Zdá se, že sis dal záležet," řekla. Khadgar v její tváři nedokázal číst.

„S dostatkem magie a touhy není nic nemožné," řekl muž a otočil ruku dlaní vzhůru. Nad otevřenou dlaní vykvetla bílá orchidej.

Aegwynn si květinu vzala, přičichla a pak ji položila na stůl. „Nielasi..." začala.

„Nejdříve snídaně," řekl čaroděj Nielas. „Podívej, co dokáže dvorní čaroděj takhle po ránu vykouzlit. Ty jahody byly ještě před hodinou v královské zahradě..."

„Nielasi," řekla Aegwynn znovu. „Pak pár plátků šunky plněné máslem a sirupem," pokračoval čaroděj.

„Nielasi," opakovala Aegwynn. „Potom třeba nějaká vrocčí vejce servírovaná přímo ve skořápce a upravená jednoduchým kouzlem, které jsem se naučil na ostrovech..." řekl čaroděj.

„Odjíždím," řekla Aegwynn stroze. Na čarodějově obličej se objevil stín. „Odjíždíš? Tak brzy? Před snídaní? Tedy, myslel jsem, že si budeme mít možnost ještě popovídat."

„Odjíždím," řekla Aegwynn. „Mám spoustu práce a málo času na ranní mazlení."

Dvorní čaroděj vypadal zmateně. „Myslel jsem, že po minulé noci budeš ještě alespoň na chvíli chtít zůstat na hradě, ve Stormwindu." Mrknul na ni. „Nezůstaneš?"

„Ne," řekla Aegwynn. „A právě po minulé noci nemám jediný důvod tu zůstat. Dosáhla jsem toho, co jsem měla v úmyslu. Už nemám zapotřebí tu být ani minutu."

V současnosti mezitím Khadgar skládal střípky skládačky. Jistě že mu čarodějův hlas připadá povědomý.

„Ale já jsem si myslel..." koktal čaroděj Nielas, nicméně Strážkyně jen zavrtěla hlavou.

„Ty, Nielasi Arane, jsi idiot," řekla Aegwynn chladně.

„Jsi jeden z nejmocnějších čarodějů v řádu Tirisfal, a přesto jsi idiot. To cosi vypovídá i o zbytku Řádu."

Nielas Aran se nasupil. Chtěl vypadat rozzlobeně, ale místo toho se zatvářil jen dotčeně. „Tak to teda počkej..."

„Nemyslel sis, že jsi mě do ložnice dostal jen svým osobním kouzlem nebo že jsem se nechala při zaklínání rozptýlit tvými vtipy a žerty? Stejně tak ti musí být jasné, že mě nemůžeš oslnit svým postavením dvorního čaroděje jako nějakou holku od krav. A doufám, že si uvědomuješ, že svést může i žena muže. Takový idiot zase nejsi, že ne, Nielasi Arane?"

„Jistě že ne," řekl dvorní čaroděj, zjevně zasažen jejími slovy, ale rozhodnutý nedat nic znát.

„Jen jsem myslel, že bychom si mohli, jako civilizovaní lidé, dát společnou snídani."

Aegwynn se usmála a Khadgar v tom úsměvu poznal krutost. „Jsem stejně stará jako mnoho celých dynastií a dívčích slabostí jsem se zbavila už v prvním století svého života. Včera večer, když jsem skončila ve tvé ložnici, jsem naprosto přesně věděla, co dělám."

„Já jsem myslel..." řekl Nielas. „Jenom jsem myslel..."

Ale nemohl nalézt správná slova.

„Že z celého Řádu bys to měl být ty, kdo okouzlí a zkrotí mocnou a divokou Strážkyni?“ řekla Aegwynn a úsměv na její tváři se rozšířil. „Že bys ji mohl zlomit a vnutit jí svou vůli tam, kde ostatní selhali, svým šarmem, vtipem a lacinými triky? Zapřáhnout moc Tirisfalen před svůj vlastní kočár? Ale no tak, Nielasi Arane. Už takhle jsi vyplýval spoustu svého potenciálu, neříkej mi, že život u dvora tě až tak moc zkazil. Neber mi aspoň tu trochu úcty, kterou k tobě chovám.“

„Ale jestli jsem tě nezaujal,“ řekl Nielas a snažil se chytit Aegwynn za slovo, „jestli jsi mě nechtěla, proč jsme...“

Aegwynn mu dala odpověď, kterou chtěl: „Přišla jsem si do Stormwindu pro jedinou věc, kterou jsem nebyla schopna získat sama. Pro vhodného otce svého dědice. Ano, Nielasi Arane, můžeš svým kamarádům čarodějům v Řádu klidně říct, že se ti podařilo dostat do postele mocnou a nezkrotnou Strážkyni. Ale budeš jim také muset říct, že jsi mi poskytl prostředek, díky kterému budu schopna předat svou moc dál, aniž by do toho Řád mohl mluvit.“

„To že jsem udělal?“ Teprve nyní si zřejmě skutečně uvědomil následky svého nočního dobrodružství.

„Řekněme, že ano. Ale Řádu se asi nebude líbit...“

„Že jsem s ním manipulovala? Postavila se proti němu? Podvedla ho?“ řekla Aegwynn. „Ne, to nebude. Ale tobě se mstít nebudou ze strachu, že bych k tobě přeci jen mohla něco romantického cítit. A možná tě potěší ještě něco - ze všech čarodějů, zaklínačů a mágů jsi byl jediný s dostatečným potenciálem. Tvé sémě ochrání a posílí mé dítě a učiní z něj prodlouženou ruku mé moci. A až se narodí a já je přestanu kojit, ty ho dokonce vychováš, tady, protože já vím, že on půjde v mých stopách a ani Řád si nenechá ujít příležitost ho ovlivnit.“

Nielas Aran zavrtěl hlavou. „Ale já...“ Na chvíli se odmlčel. „Ale ty...“ Znovu se zarazil. Když nakonec promluvil, byl v jeho očích konečně žár a v hlase ocel.

„Sbohem, Magno Aegwynn.“

„Sbohem, Nielasi Arane,“ řekla Aegwynn. „Bylo mi... potěšením.“ S těmi slovy se otočila na podpatku a odešla. Nielas Aran, vrchní čaroděj Azerothu, člen řádu Tirisfal a nyní i otec budoucího Strážce Medivha, si sedl k dokonale prostřenému stolu. Vzal do ruky zlatou vidličku a obrátil ji v prstech. Pak si povzdechl a upustil ji na podlahu.

Vize se rozplynula dřív, než vidlička stačila dopadnout na mramorovou zem, ale Khadgara vyrušil jiný zvuk, tentokrát za ním. Zaskřípění boty na chladném kameni. Měkké zašustění pláště. Nebyl sám.

Khadgar se prudce otočil, ale zachytil jen provokativní záblesk lesklého černého pláště.

Vyslanec ho špehoval. Nestačilo, že ho Medivh posílal pryč pokaždé, když se měl s cizincem setkat, teď ještě onen Vyslanec slídl po věži a špehoval ho!

Khadgar byl v mžiku na nohou a běžel ke dveřím. V okamžiku, kdy však vyhlédl ven, byla už jeho kořist pryč. Slyšel však šustění látky ze schodiště. Ze schodiště vedoucího ke komnatám pro hosty.

Khadgar vyrazil po schodech dolů. Osoba jistě půjde po vnějším okraji, kde byly schody širší. Mladý čaroděj po nich už scházel tolikrát, že mohl bez nebezpečí pádu využít vnitřní okraj schodiště, a navíc brát schody po dvou, či dokonce po třech.

Na půl cesty do patra určeného pro návštěvy zahlédl Khadgar stín své oběti na vnější zdi.

Když seskákával na konec schodiště, spatřil osobu v plášti svižně se pohybující chodbou ke dveřím od své komnaty. Jakmile se Vyslanci podaří dostat se ke dveřím, přijde čaroděj o zatím největší šanci. Khadgar seskočil poslední čtyři schody, jediným dalším skokem postavu dostihl a chytil ji za paži.

Jeho ruka sevřela pevné svaly skryté pod látkou pláště a čaroděj jediným pohybem otočil svou oběť a přitiskl ji ke zdi. „Maguse by možná zajímalo, že tady slídiš...“ začal, ale slova mu zmrzla na rtech v okamžiku, kdy pod pláštěm spatřil Vyslancovu tvář. Kromě pláště měla na sobě kožený cestovní oděv, vysoké šněrovací boty, černé kalhoty a černou hedvábnou blůzu. Měla silné svaly a Khadgar nepochyboval, že celou cestu sem jela v sedle. Ale její pokožka

byla zelená a v okamžiku, kdy jí kápě spadla z obličeje, odhalila orkskou tvář s masivními kly.

Z ebenově černých vlasů trčely dvě zelené uši.

„Ork!“ vykřikl Khadgar a reagoval naprosto impulzivně. Zvedl ruku a vyslovil slovo, aby orkskou ženu zasáhl magickou střelou.

Neměl však čas akci dokončit. V okamžiku, kdy otevřel ústa, zasáhla ho žena z otočky nohou do hrudi. Kolenem odrazila Khadgarovu ruku namířenou na ni. Téměř ve stejném okamžiku kopla Khadgara druhou nohou v těžké botě do tváře tak silně, že zavrával.

Khadgar se téměř zhroutil na zem a v ústech cítil chuť krve - musel si při té ráně do tváře něco překousnout. Znovu zvedl ruku, aby seslal magickou střelu, ale orkská žena byla příliš rychlá, rychlejší než ti válečníci v těžké zbroji, se kterými bojoval dříve. Jediným krokem se ocitla znovu u něj a pěstí ho zasáhla do břicha tak, že přišel o všechny vzduch i o soustředění. Mladý čaroděj zavrčel a hodil magii za hlavu s úmyslem použít daleko přímočařejšího útoku. Stále ještě otřesen ranou do žaludku se prudce otočil do strany, chytil ženu za paži a prudce škubnul. Na zelené tváři se objevil výraz překvapení, ale jen na okamžik. Pak se pevně zapřela nohama do země, snadno se mu vyškubla ze sevření a naopak uchopila jeho paži tak, že nyní ho tahala k sobě ona..

Jak se Khadgar přiblížil k jejímu obličejí, ucítil pach koření. V dalším okamžiku už doslova letěl chodbou. Když dopadl, ještě kousek klouzal po kamenné podlaze. Pak narazil do zdi a zastavil se u něčích nohou.

Když zvedl hlavu, spatřil nad sebou kastelána s velice znepokojeným výrazem ve tváři.

„Moroesi!“ vykřikl Khadgar. „Běž zpátky! Přiveď Maguse! Máme ve věži orka!“

Moroes se ani nepohnul. Místo toho mdlýma očima pohlédl na orkskou ženu. „Jste v pořádku, Vyslankyně?“ Žena se povzneseně usmála, její zelené rty se při tom podivně odhrnuly směrem dozadu, a přetáhla si znovu přes sebe plášť. „Nikdy mi nebylo lépe. Potřebovala jsem si trochu zacvičit a to štěně bylo tak laskavo, že mi posloužilo.“

„Moroesi!“ vyštěkl mladý čaroděj. „Ta žena je...“

„Vyslanec. Magusův host,“ řekl Moroos a suše dodal:

„Přišel jsem pro vás. Chce s vámi mluvit.“

Khadgar se zvedl na nohy a ostře se na Vyslankyni podíval. „Až se znovu uvidíte s Magusem, povíte mu, že tady čenicháte?“

„Nechce mluvit s ní,“ opravil ho Moroos. „Chce vidět vás, učedníku.“

„Je to ork!“ řekl Khadgar, hlasitěji a ostřeji než měl v úmyslu.

„Ve skutečnosti jen z poloviny,“ řekl Medivh. Byl skloněný nad pracovním stolem a pohrával si s nějakým zlatým předmětem. S astrolábem. „Domnívám se, že v její domovině žijí i lidé, nebo téměř-lidé, nebo tam na ně alespoň existuje živá vzpomínka. Podej mi to měřidlo, učedníku.“

„Pokoušeli se vás zabít!“ vykřikl Khadgar.

„Myslíš orkové? Někteří skutečně ano,“ řekl Medivh klidně. „Někteří orkové se mě pokoušeli zabít. A stejně tak tebe. Garona mezi nimi nebyla. V žádném případě si to nemyslím. Je tu jako vyslanec svého národa. Nebo alespoň jedné jeho části.“

Garona. Takže ta čarodějnice má jméno, pomyslel si Khadgar. Nahlas však řekl: „Orkové na nás zaútočili. Měl jsem vidění, ve kterém orkové útočili. Četl jsem zprávy z celého Azerothu, ve kterých se píše o řádění a útocích orků. V každé z nich jsou detaily o jejich krutosti a zuřivosti. Jako by jich bylo každým dnem víc. Je to nebezpečná a krvežíznivá rasa.“

„A předpokládám, že si hravě poradila i s tebou,“ řekl Medivh a zvedl hlavu od práce.

Khadgar si bezděčně sáhl na koutek úst, kde mu za tu chvíli zaschla krev. „To s tím nemá vůbec nic společného.“

„Vůbec ne,“ řekl Medivh. „A co s tím tedy něco společného má?“

„Ona je ork. Je nebezpečná. A vy jste jí dovolil se jen tak procházet po věži.“

Medivh zabručel a v jeho hlase bylo skryto ledové ostří.

„Je jen poloviční ork. Je zhruba stejně nebezpečná jako ty, vzhledem k okolnostem a vašim dispozicím. A je to můj host, takže se s ní bude jednat s patřičnou úctou. A čekám, že se tak k ní budeš chovat hlavně ty, Mladý Důvěro.“

Khadgar chvíli nic neříkal a pak to zkusil znovu. „Ona je ten Vyslanec.“

„Ano.“

„Čí je to vyslanec?“

„Jednoho nebo několika klanů, které v současné době osidlují Černý močál,“ řekl Medivh.

„Zatím si nejsem úplně jistý kterých. Tak daleko jsem se zatím nedostal.“ Khadgar překvapením zamrkal. „Vy jste ji pustil do naší věže a ona ani nemá oficiální pověření?“ Medivh odložil měřidla a unaveně si povzdechl.

„Představila se mi jako zástupce některých orkských klanů, které v současnosti řádí v Azerothu. Jestli se celá záležitost má vyřešit jakkoli jinak než ohněm a mečem, pak musí někdo začít rokovat. Tohle místo je stejně dobré jako kterékoli jiné. A, mimochodem, týká se to mé věže, ne naší. Ty jsi tu jako můj student, učedník, a jsi tady z mé vůle. A jako od svého učedníka od tebe očekávám, že budeš mít oči otevřené.“

Rozhostilo se ticho a Khadgar se snažil nechat emoce trochu vychladnout. „Takže vlastně zastupuje koho? Některé, žádné nebo všechny orky?“

„V tuhle chvíli tu je hlavně sama za sebe,“ řekl Medivh a podrážděně si povzdechl. „Ne všichni lidé věří ve stejnou věc. A není důvod se domnívat, že u orků je tomu jinak. Má otázka pro tebe, i vzhledem k tvé přirozené zvědavosti, zní: proč se už v tuto chvíli nepokoušíš dostat z ní veškeré možné informace, místo toho abys mi neustále dokola opakoval, že to mám udělat já. Pokud ovšem nepochybuješ, že si dokážu poradit s jedním orkem.“

Khadgar mlčel a styděl se dvojnásobně. Za to, co udělal, i za to, že se nedokázal na celou věc podívat z druhé strany. Copak o Medivhovi pochyboval? Existovala snad možnost, že by Magus jednal proti Řádu? Jedna taková myšlenka stíhala druhou a energii jim dodávala Lotharova slova, vize démona i jeho znalosti o politice Řádu. Chtěl svého mistra varovat, ale cokoli, co by řekl, by se zřejmě obrátilo proti němu.

„Někdy si o vás dělám starosti,“ řekl nakonec.

„A já si zase někdy dělám starosti o tebe,“ řekl starší z obou čarodějů nepřítomně. „Poslední dobou mi dělá starosti spousta věcí.“

Khadgar to musel zkusit ještě jednou. „Pane, myslím, že tahle Garona je špion,“ řekl stručně.

„Myslím, že je tady, aby o vás zjistila co nejvíce a pak to použila proti vám.“

Medivh se opřel o opěradlo židle a šibalsky se na Khadgara usmál. „Tak to říká ten pravý, mladý čaroděj ícku. Nebo už jsi zapomněl na seznam věcí, které jsi měl vyčmuchtat pro své mistry z Kirin Tor, s nímž jsi do Karazhanu přišel?“

Když Khadgar odcházel z místnosti, uši mu ještě stále rudě hořely.

Jedenáct

Garona

Vrátil se do své (tedy vlastně Medivhovy) knihovny, aby zjistil, že se probírá jeho poznámkami. Okamžitě se ho zmocnil vztek, ale bolest z jejích nedávných ran i Medivhův slovní výprask ten vztek udržely na uzdě.

„Co to děláte?“ řekl ostře.

Prsty Vyslankyně Garony tančily mezi papíry.

„Čmuchám nebo jak tomu říkáš. Špehuju.“ Zvedla hlavu a zamračila se. „Vlastně se snažím přijít na to, co to tady děláš. Bylo to otevřené. Doufám, že ti to nevadí.“

Tak to mi teda VADÍ, pomyslel si Khadgar, ale nahlas řekl jen: „Lord Medivh mi nařídil ve všem vám vyhovět. Mohlo by se ho však dotknout, kdybych vám při tom dovolil vyhodit se do povětří při pokusu seslat nějaké špatně vytvořené kouzlo.“

Garona se tvářila lhostejně, ale Khadgar si všiml, že konečně dala prsty pryč z popsaných pergamenů. „Magie mě nezajímá.“

„Slavná poslední slova,“ řekl Khadgar. „Potřebujete s něčím pomoci, nebo čmucháte jen tak obecně, jestli náhodou na něco nepřijdete?“

„Bylo mi řečeno, že máš knihu o azerothských králích," řekla. „Chtěla bych se do ní podívat."
„Vy umíte číst?" zeptal se Khadgar. Znělo to drzeji, než vlastně zamýšlel. „Omlouvám se. Chtěl jsem říct..."

„Ano. Je to překvapivé, ale umím číst," řekla Garona rychle, snad až horlivě. „Za poslední roky jsem se naučila spoustu věcí."

Khadgar se zamračil. „Druhá řada, čtvrtá police nahoře. Je svázaná v rudé kůži se zlatým okrajem." Garona zmizela mezi policemi a Khadgar využil té příležitosti, aby sesbíral všechny své poznámky ze stolu. Bude si je muset uložit někde jinde, jestli se tahle napůl orkská žena bude moci volně procházet knihovnou. Alespoň že to nebyla korespondence týkající se Řádu. To by se asi nelíbilo ani Medivhovi, kdyby se dostala k Písni o Aegwynn. Oči mu samy sjely k místu, kde byl uložen zmíněný svitek používaný jako šifrovací klíč. Z tohoto místa vypadal nedotčen. Nemělo smysl vyvolávat tady nějakou scénu, ale i tenhle text bude muset zřejmě přemístit.

Garona se vrátila s tlustou knihou v ruce a při pohledu na Khadgara zvedla tázavě obočí.

„Ano, to je ona," řekl učedník.

„Lidský jazyk je trochu příliš... upovídáný," řekla a položila knihu na volné místo, kde ještě před chvílí ležely Khadgarovy poznámky.

„To proto, že máme vždycky co říct," řekl Khadgar a pokusil se o úsměv. Uvažoval, jestli orkové mají své knihy. Jestli vůbec čtou. Byli mezi nimi šamani schopní čarovat, ale znamenalo to, že jsou skutečně vzdělání?"

„Doufám, že jsem na tebe nebyla moc tvrdá tam dole na chodbě." Její tón byl falešný a Khadgar si byl jistý, že by raději viděla, kdyby po jejím zásahu vyplivl vyražený zub. Tohle zřejmě u orků znamenalo omluvu.

„Jsem naprosto v pořádku," řekl Khadgar. „Už jsem potřeboval nějaký trénink."

Garona se posadila a začala listovat knihou. Khadgar si všiml, že při čtení pohybovala rty. Také téměř okamžitě přešla až na konec knihy, kde byly poslední poznámky o vládě krále Llanea.

Ted', když proti ní nestál uprostřed souboje, viděl, že Garona opravdu není stejná jako orkové, se kterými bojoval dříve. Byla štíhlá a dobře stavěná, ne jako ty hory masa a tuku, se kterými se utkal na místě přepadení karavany. Její pokožka byla hladší, téměř jako lidská, a poněkud světlejšího odstínu zelené než nefritová těla orků. I její tesáky byly o něco menší a oči naopak větší, s daleko hlubším výrazem než rudé zorničky orkských válečníků. Uvažoval, nakolik tohle všechno je dědictví po lidských předcích a nakolik zkrátka skutečnost, že se jedná o ženu. Přemýšlel, jestli mohli někteří z těch orků, co s nimi bojoval, být ženy. Na první pohled to totiž nebylo možno rozeznat a on tehdy netoužil zjišťovat to nějak blíže.

Ale popravdě, bez zelené kůže, znetvořené tváře s dvěma zažloutlými kly a nepřátelského povýšeného chování by mohla být téměř atraktivní. Ale přesto, byla v jeho knihovně a probírala se jeho knihami (vlastně v Medivhově knihovně a Medivhovými knihami, ale Magus je svěřil jemu).

„Takže vy jste ten Vyslanec," řekl nakonec. Tentokrát se pokusil o lehký konverzační tón.

„Dostal jsem zprávu o vašem předpokládaném příjezdu."

Garona přikývla, soustředěná však na slova v knize.

„Čí jste přesně Vyslankyně?"

Garona zvedla hlavu a Khadgar zahlédl pod jejím hustým obočím záblesk podráždění.

Čaroději dělalo dobře ji rušit, a zároveň byl zvědavý, kam až může zajít. Nechtěl na ni jít příliš tvrdě nebo rychle, jinak by si totiž mohl vysloužit další výprask nebo pozvání na kobereček k Magusovi.

Nakonec se odhodlal zariskovat případný další souboj, ale s tím, že se před ním alespoň něco dozví. „Myslím tím, jestli jste Vyslankyně, znamená to, že vám někdo dává rozkazy, řídí vás a vy se mu musíte po příjezdu hlásit. Koho zastupujete?"

„Jsem si jistá, že by ti to tvůj mistr, ten Staroch, řekl, kdyby ses ho zeptal," řekla Garona jemně, ale její pohled zůstával přísný.

„To určitě ano," zalhal Khadgar. „Kdybych měl tu drzost se ho zeptat. Takže se nejdřív ptám vás. Koho zastupujete? Jaké pravomoci jste dostala? Máte tu vyjednávat nebo něco žádat? A co?"

Garona zavřela knihu (Khadgar bral skutečnost, že ji vyrušil od úkolu, jako své malé vítězství) a řekla: „Myslí všichni lidé podobně?"

„Bylo by trochu nudné, kdyby tomu tak bylo," řekl Khadgar.

„Myslím, souhlasí všichni se vším? Souhlasí všichni lidé vždy s tím, co chtějí jejich nadřízení nebo pánové?" řekla Garona. Z jejích očí se vytratila část oné neústupné tvrdosti.

„To těžko," řekl Khadgar. „Jeden z důvodů, proč je tu tolik knih, je ten, že každý autor má svůj názor. A to mluvím jen o literatuře."

„Tak pochop, že podobné rozdíly v názorech jsou i mezi orky," řekla Garona. „Hordu tvoří velké množství klanů a každý z nich má svého náčelníka a vojenského vůdce. Všichni orkové patří do nějakého klanu a většina je jich loajálních svým náčelníkům."

„Co jsou to za klany?" zeptal se Khadgar. „Jak se jmenují?"

„Jeden z nich je Stormreaver," řekla žena. „Black rock, Twilight's Hammer. Bleeding Hollow. A to jsou jen ty nejhlavnější."

„To zní jako pěkně bojechtivá banda," řekl Khadgar.

„Domovina orkského národa je pěkně drsné místo," řekla Garona, „a přežijí jen nejsilnější a nejlépe organizovaní. Jsou takoví, jaké je stvořila jejich zem."

Khadgar si vzpomněl na zemi s rudým nebem, kterou viděl ve své vizi. Takže to byl zřejmě domov orků. Pustina v nějaké jiné dimenzi. Ale jak se sem dostali? Nakonec se Khadgar zeptal: „A ze kterého klanu jste vy?" Garona si odfrkla způsobem připomínajícím buldočí kýchnutí. „Já nemám klan."

„Ale říkala jste, že všichni musíte patřit k nějakému klanu," řekl Khadgar.

„Řekla jsem všichni orkové," řekla Garona. Když se na ni Khadgar překvapivě podíval, zvedla ruku. „Podívej se.

Co vidíš."

„Vaši ruku," řekl Khadgar.

„Lidskou nebo orkskou?"

„Orkskou," řekl Khadgar. Pro něj to bylo jasné. Zelená kůže, ostré zažloutlé nehty a klouby na člověka až příliš velké.

„Ork by řekl, že je to lidská ruka - moc jemná, než aby k něčemu byla, ne dost silná, aby udržela sekeru nebo dokázala rozdrtit něčí lebku. Moc bledá, příliš slabá a odporná." Garona dala ruku dolů a podívala se na Khadgara zpod hustého obočí. „Ty na mně vidíš to, co je orkské. Mí nadřízení a všichni ostatní orkové vidí to, co je na mně lidské. Jsem obojí, a přece ani jedno, a obě strany mě mají za něco odporného."

Khadgar otevřel ústa, aby jí oponoval, ale rozmyslel si to a neřekl nic. Jeho první reakce byla zaútočit na orka, na kterého na chodbě narazil, a ne přivítat člověka, který byl navíc Medivhovým hostem. Přikývl a řekl: „Musí to být těžké. Bez příslušnosti ke klanu."

„Udělal jsem z toho svou výhodu," řekla Garona.

„Můžu se tak snadno pohybovat mezi jednotlivými klany. Jako od podřadné bytosti se ode mě nečeká, že budu nějak zvýhodňovat svůj klan. Všichni mnou opovrhují, takže nejsem zaujatá. U některých náčelníků to vzbuzuje důvěru. Dělá to ze mě lepšího vyjednávače, a přesně jak jsi řekl, lepšího špeha. Lepší nikam nepatřit než vyvolávat svou příslušností konflikty."

Khadgar si uvědomil, jak i Medivh kritizuje své vazby na Kirin Tor, ale řekl: „A který klan zastupujete v tuto chvíli?"

Garona se jízlivě usmála a ještě víc odhalila tesáky.

„Kdybych řekla, že Gizblaha Mocného, co bys na to odpověděl? Nebo bych mohla být vyslána Morgaxem Šedým nebo Hikapikem Krvavým. Co by ti to řeklo?"

„Něco možná ano," řekl Khadgar.

„Ne, nic," řekla Garona, „protože jsem si všechna ta jména právě vymyslela. A ani jméno toho, kdo mě skutečně vyslal, by ti nic neřeklo, alespoň ne v tuto chvíli. Stejně jako to, že Staroch uzavřel přátelství s králem Laneem, vůbec nic neříká našim náčelníkům. Stejně jako si orkové myslí, že jméno Lothar je jen nadávka, kterou lidé vítají orky. Než mezi námi bude

moci nastat mír, než budeme schopni začít vyjednávat, budeme se o vás muset něco dozvědět."

„Což je důvod, proč jste tady."

Garona si zhluboka povzdechla. „Což je důvod, proč se modlím, abys mě nechal chvíli studovat, abych později věděla, o čem vlastně Staroch mluví."

Khadghar chvíli mlčel. Garona znovu otevřela knihu a listovala na místo, kde přestala číst.

„Tak tohle je vzájemné," řekl Khadgar a Garona knihu s drsným vydechnutím znovu zavřela.

„Chci tím říct, že i my se budeme muset o orcích dozvědět víc, jestli s nimi máme navázat i jiný kontakt než v bitvě. Jestli to tedy s tím mírem myslíte vážně."

Garona na Khadgara upřeně hleděla a mladý čaroděj si chvíli myslel, že ta žena v dalším okamžiku přeskočí stůl a chytí ho pod krkem. Místo toho se její uši napřímily a ona řekla:

„Počkej. Co to je?"

Khadgar to cítil dřív, než to viděl. Náhlá změna ve vzduchu, jako by někde jinde ve věži někdo otevřel okno. Závan větru, který rozvířil prach. Závan tepla procházející věží.

Khadgar řekl: „Něco je..." Garona řekla: „Slyšela jsem..."

A pak to zaslechl i Khadgar. Zvuk železných spárů skřípajících po kameni a rostoucí žár, při kterém se mu paradoxně ježily chlupy i vlasy na hlavě. Do knihovny se vplížil ohromný netvor.

Byl celý z ohně a stínu. Jeho kůže byla temná a v prasklinách byly vidět plameny pod ní. Na vlčí hlavě měl dva ohromné beraní rohy, které zářily jako vyleštěný eben. Zdálo se, že je stvořen, aby chodil po dvou, ale nyní se pohyboval po všech čtyřech a dlouhými drápy odporně škrábal po kamenné podlaze.

„Co to..." zasyčela Garona.

„Démon," řekl Khadgar tlumeně, vstal a ustoupil od stolu.

„Váš sluha říkal, že se tu zjevují vize. Duchové. Je to jeden z nich?" I Garona se nyní postavila.

Khadgar jí chtěl vysvětlit, že ne, že vize vždy vyplňovaly celou místnost a přenesly člověka na jiné místo.

Byl však schopen pouze zavrtět hlavou.

Netvor se zastavil ve dveřích a věřil. Jeho oči ohnivě planuly. Copak byl slepý a řídil se jen čichem? Nebo zaregistroval ve vzduchu něco nového, pach, který nečekal?

Khadgar se snažil soustředit ve své mysli magickou energii, ale jeho srdce divoce bušilo a v hlavě měl prázdno. Netvor dál věřil a točil se na místě, až se jim ocitl tvář v tvář.

„Běžte na vrcholek věže," řekl Khadgar tiše. „Musíme varovat Medivha." Koutem oka viděl, jak Garona přikývla, ale sama nespouštěla oči z netvora. Po dlouhém krku jí stékala kapka potu. Pomalu se pohnula.

Stačil tenhle jediný pohyb a pak se všechno událo během zlomků vteřiny. Netvor se přikrčil a skočil přes celou místnost. Khadgar vyčistil svou mysl a neuvěřitelně rychle soustředil magickou energii do jediné střely, kterou zasáhl netvora do hrudi. Zhmotněná energie pronikla démonovým tělem a kousky hořícího masa se rozlétly po celé knihovně. Netvora jako by ale vůbec nic nezasáhlo. Přistál na masivním stole, jeho drápy se zaryly do dřeva a on se okamžitě znovu odrazil, tentokrát směrem na Khadgara. Mysl mladého čaroděje byla na okamžik znovu prázdná, ale ten okamžik stačil, aby se démon dostal až bezprostředně k němu.

Pak Khadgara něco jiného uchopilo a odhodilo stranou. Ucítil vůni skořice a zaslechl hrdelní nadávku. Netvor naprázdno proletěl místem, kde mladý učedník ještě před okamžikem stál, a rovněž zařval. V démonově boku se objevila dlouhá hluboká sečná rána, ze které okamžitě začala prýštit vroucí krev.

Garona Khadgara pustila (bylo to slabé lidské sevření, ale stačilo, aby mu vymáčklo všechen vzduch z plic). Učedník si nyní všiml, že v druhé ruce Garona drží nůž s dlouhou čepelí, rudý od předchozího zásahu. Napadlo ho, kde ho asi měla schovaný při jejich dřívější potyčce.

Netvor dopadl na zem, prudce se otočil a pokusil se okamžitě znovu zaútočit železnými drápy. Tlma i oči mu planuly ohněm. Khadgar se přikrčil a pak zaútočil těžkým rudým svazkem Rodokmenů azerothských králů. Vrazil netvorovi knihu přímo do otevřené tlamy a

rychle se znovu přikrčil. Právě včas, protože démon proletěl nad ním a přistál u dveří. Vydal zvuk, který měl zřejmě být smíchem, ale ze kterého se zvedal žaludek, a trhnutím hlavou se těžké knihy zbavil. Khadgar si všiml, že vroucí krev mu stéká už i po druhém boku. Garona ho zasáhla podruhé.

„Sežeň Medivha," vykřikl Khadgar. „Já ho dostanu od dveří."

„A co když chce mě?" odpověděla Garona a Khadgar poprvé zaslechl v jejím hlase stopy strachu.

„Nechce," ušklíbl se Khadgar. „Zabíjí čaroděje."

„Ale ty..."

„Běž," řekl Khadgar.

Čaroděj vyrazil směrem doleva, a přesně jak očekával, démon ho následoval. Garona však místo aby zamířila přímo ke dveřím, vrhla se doprava a začala šplhat na jeden z regálů.

„Běž pro Medivha!" zařval Khadgar a shodil za sebou několik řad knih.

„Není čas," odpověděla Garona a lezla ještě výš. „Zkus ho ještě na chvíli dostat do té uličky."

Khadgar zatočil směrem na druhou stranu dlouhé řady regálů a otočil se. Démon už přeskočil stůl a nyní se dral uličkou mezi policemi s cestopisy a historickými spisy. Ve stínu mezi vysokými regály plála jeho otevřená tlama i oči jako podivný reliéf a ze zraněných boků mu stoupal kyselý dým.

Khadgar si vyčistil mysl, ovládl svůj strach a vystřelil další magickou střelu. Ohnivá koule nebo blesk by zřejmě bývaly byly efektivnější, ale kolem netvora byly jeho knihy.

Střela zasáhla démona do tváře a vyvedla ho z rovnováhy. Netvor zařval a znovu vyrazil.

Khadgar opakoval celý proces jako nějaký rituál - vyčistit mysl, přemoci strach, zvednout ruku a vyslovit zaklínadlo. Další střela se odrazila od ebenových rohů směrem ke stropu.

Netvor se zastavil, ale jen na chvíli. Nyní se jeho tlama zkroutila do bizarního úsměvu plného plamenů.

Khadgar potřetí zavolal na pomoc sílu magické střely. Jeho protivník byl nyní velmi blízko a střela ho zasáhla přímo do tlamy, ale její jediný efekt byl ten, že ještě víc ozářila démonovy rysy. Khadgar cítil kyselý pach jeho planoucího těla a slyšel hluboké klokotání někde hluboko v jeho hrdle - smích?

„Připrav se utéct!" vykřikla Garona z místa kdesi napravo nahoře od čaroděje.

„Co chceš..." vykřikl Khadgar, ale zároveň couval.

"Běž!" zařvala a prudce kopl nohama. Garona vyšplhala na regály s knihami a nyní je shodila jako nějaké gigantické domino. Pokaždé, když jeden regál spadl na druhý a vylétly z něj všechny knihy, ozvalo se temné zahřmění.

Poslední regál narazil do zdi a vlastní vahou se rozlétl na třísky. Garona sklouzla z převráceného kusu nábytku, v ruce nůž s dlouhou čepelí. Zoufale se snažila prohlédnout oblakem zvířeného prachu.

„Khadgare?" řekla.

„Tady," odpověděl učedník přimáčknutý k zadní zdi, kde masivní železné pilíře podpíraly balkón o patro výš. Tvář měl bledou, dokonce i na člověka.

„Dostali jsme ho?" zeptala se, stále ještě napůl přikrčená a připravená na případný útok.

Khadgar ukázal na konec toho, co ještě před chvílí byla řada regálů s knihami. Celé spodní patro se proměnilo v hromadu třísek a roztrhaných knih. Zpod ruin trčela svalnatá rozdrčená paže tvořená vyhasínajícím ohněm a podivným stínem. Železné drápy už zachvátila rez a na podlahu vytékala horká krev. Ona paže byla jen nějakých třicet centimetrů od místa, kde Khadgar stál.

„Dostali," řekla Garona a zasunula nůž do pochvy pod blůzou.

„Měla jsi mě poslechnout," řekl Khadgar a vykašlával prach. „Měla jsi jít pro Medivha."

„Rozpáral by tě, než bych se dostala ke schodům," řekla žena. „A kdo by to pak Starochovi všechno vysvětlil?"

Khadgar přikývl, ale pak se mu obočí svařovalo neblahou předtuchou. „Magus. Slyšel to?"

Garona souhlasně přikývla. „Měl by sem přijít. Udělali jsme rámus, který by vzbudil mrtvého."

„Ne," řekl Khadgar a zamířil ke dveřím. „Co když tu nebyl jen jeden démon? Pojd'!" Garona bez rozmyšlení znovu vytasila nůž a následovala mladého člověka ven z knihovny. Medivha našli sedět v laboratoři u stejného stolu, kde ho Khadgar ani ne před hodinou nechal. Zlatý přístroj, na kterém pracoval, byl na kusy a na druhé straně lavice leželo železné kladivo. Když Khadgar následován Garonou vtrhl do místnosti, Medivh sebou trhl. Učedník uvažoval, jestli celou tu dobu dřímá.

„Mistře! Ve věži je démon!" vyhrkl Khadgar.

„Zase démon?" řekl Medivh unaveně a protřel si dlaní oko. „Vlastně démon to byl jenom poprvé. Podruhé to byl ork."

„Váš student má pravdu," řekla Garona. „Byla jsem s ním v knihovně, když na nás zaútočil. Obrovský netvor, zvířecí, ale velmi chytrý. Byl z ohně a temnoty a z jeho ran tekla vařící krev a kouřilo se z nich."

„Zřejmě to byla jen nějaká další vize," řekl Medivh a otočil se zpět ke své práci. Zvedl poškozený kus zařízení a prohlížel si ho, jako by ho viděl poprvé. „To se tu stává, ty vize. Myslím, že vás před nimi Moroos varoval."

„Nebyla to vize, mistře," řekl Khadgar. „Byl to démon stejného druhu jako ten, se kterým jste bojoval ve Stormwindu. Něco se dostalo přes ochranná kouzla a zaútočilo na nás."

Medivh podezřívavě zvedl své šedé obočí. „Něco se znovu dostalo přes má ochranná zaklínadla? To je směšné." Zavřel oči a nakreslil prstem ve vzduchu symbol. „Ne. Všechno je v pořádku. Žádné z ochranných kouzel není poškozené. A vy jste tady. Kuchařka je v kuchyni a Moroos je právě na chodbě před knihovnou." Khadgar a Garona si vyměnili pohledy.

Khadgar řekl:

„Pak byste měl jít okamžitě s námi, mistře."

„A je to nutné?" řekl Medivh. „Mám spoustu jiných starostí. Tímhle jsem si jistý."

„Poďte a přesvědčíte se," řekl Khadgar.

„Měli jsme za to, že ten netvor je mrtev," řekla Garona.

„Ale nechtěli bychom riskovat život vašeho sluhy jen na základě domněnek."

Medivh se podíval na rozbité zařízení, zavřel hlavou a položil ho. Zdál se být naštvaný. „Jak si přejete. S učedníky by nemělo být tolik potíží."

V okamžiku, kdy došli ke knihovně, stál už tam Moroos s koštětem a lopatkou v ruce a zkoumal škody. Když oba čarodějové a Garona vešli, zvedl hlavu, jako by byl duchem nepřítomen.

„Gratuluji," řekl Medivh a zamračil se tak, že se mu vrásky na obličejí znatelně prohloubily.

„Myslím, že teď je tu větší nepořádek, než když jsi přijel. To tu alespoň byly nějaké police.

Kde má být ten démon?"

Khadgar přešel k místu, kde trčela démonova ruka, ale nyní tam ležel pouze jeden z roztráštěných regálů. Dokonce i krev byla pryč.

„Byl tady," řekla Garona a zatvářila se stejně překvapeně jako Khadgar. „Vešel dveřmi a zaútočil na nás." Chytila roh rozlámané police a pokusila se ji zvednout, ale masivní dubové dřevo bylo příliš těžké i na ni. Po chvíli marné námahy řekla: „Oba jsme ho viděli."

„Viděli jste vizi," řekl Medivh stroze. „Copak vás před nimi Moroos nevaroval?"

„Jo," potvrdil Moroos. „Přesně tak." A rukama si pro větší efekt poklepal na klapky po stranách hlavy.

„Mistře, on na nás opravdu zaútočil," řekl Khadgar.

„Zasáhli jsme ho kouzly. A Vyslankyně ho zranila, dvakrát."

„Hmmm," zavrčel Magus. „Spíš jste zpanikařili, když jste ho uviděli, a většinu zranění jste si způsobili sami. Na stole jsou čerstvé škrábance. Taky od toho démona?"

„Měl železné drápy," řekl Khadgar.

„Nebo od magických střel, které tu musely poletovat jako pentle na stormwindském trhu?"

Medivh zavřel hlavou.

„Můj nůž zasáhl něco tvrdého s kůží na povrchu," řekla Garona.

„Určitě některou z knih," řekl Magus. „Ne, kdyby tu byl démon, jeho tělo by tu leželo. Pokud by ho někdo neuklidil. Moroosi, nemáš náhodou v koši na odpadky nějakého démona?"

„Obávám se, že ne," řekl kastelán. „Ale mohu se podívat."

„Neobtěžuj se, ale tu lopatku a koště tu nech těmhle dvěma." K mladému čaroději a Garoně pak dodal:

„Čekám, že budete spolupracovat. Dejte knihovnu do pořádku. Mladý Důvěro, neudělal jsi svému jménu moc velkou čest. Měl bys to odčinit."

Garona se nehodlala vzdát. „Ale já jsem viděla..."

„Viděla jste přízrak," skočil jí autoritativně do řeči Medivh a svráštěl obočí. „Viděla jste kus místa někde jinde a jindy. Neublížil by vám. Ještě nikdy to nikomu neublížilo. A tady váš přítel," ukázal na Khadgara, „má celkově sklony vidět demony tam, kde nejsou. To mě poněkud znepokojuje. Možná by nebylo špatné pokusit se žádné nevidět, až to tu budeš uklízet. A nebudeš mě rušit, dokud s tím nebudeš hotový!"

S těmi slovy odešel. Moroes položil lopatku a koště na podlahu a šel za ním.

Khadgar se rozhlédl po ruinách kolem sebe. To bude chtít víc než jen koště. Police ležely zřícené jedna na druhé a několik z nich bylo úplně zničených. Všude kolem ležely knihy, některé s přelámanými hřbety a potrhanými deskami. Mohla to skutečně být jen další v čase ztracená vize?

„To, co na nás zaútočilo, nebyla iluze," řekla Garona mrzutě.

„Já vím," řekl Khadgar.

„Tak proč to nechce pochopit?" zeptala se půl-orka.

„Tak to nevím," řekl učedník. „A bojím se chvíle, kdy to zjistím."

Dvanáct

Život ve válce

Dát knihovnu do pořádku trvalo jen pár dní. Většina rozházených knih byla blízko místa, kam patřila, a ty vzácnější výtisky, s magickými pastmi, byly na horním balkóně a tím pádem vším tím zmatkem nedotčené. Nějakou dobu však trvalo, než dali dohromady police a regály, a Garona s Khadgarem nakrátko proměnili prázdnou stáj na tesařskou dílnu, kde se pokoušeli rozbitý nábytek opravit. V několika případech museli dokonce vyrobit nový.

Po démonovi nebylo kromě škody, kterou po sobě zanechal, ani stopy. Na stole zůstaly škrábance po jeho drápech a stránky Rodokmenů azerothských králů byly silně potrhané a zmuchlané ohromnými čelistmi. Jinak však žádné tělo, žádná krev, nic, co by mohli položit Medivhovi k nohám.

„Třeba ho někdo zachránil," nadhodila Garona.

„Když jsme odešli, byl dočista mrtvý," odpověděl Khadgar, který se právě snažil si vzpomenout, zda dával epickou poezii nad nebo pod romantickou prózu.

„Tak něco odneslo jeho tělo," řekla Garona. „Stejná osoba, která ho sem přemístila, ho mohla odtud dostat."

„I s krví," připomněl jí Khadgar.

„I s krví," odpověděla půl-orka. „Třeba to byl nějaký čistotný démon."

„Takhle magie nefunguje," řekl Khadgar.

„Vaše magie třeba ne, ne magie, o které ses učil," řekla Garona. „Jiné národy mohou využívat jiný druh magie. Staří orkští šamani ovládali jeden druh magie a temní černokněžníci, kteří přišli po nich, úplně jiný. Třeba je to kouzlo, o kterém jsi ještě neslyšel."

„Ne," řekl Khadgar stroze. „Muselo by po sobě nechat alespoň nějakou stopu. Něco z toho, kdo ho seslal. Nesmazatelnou energii, kterou bych cítil, i když bych ji třeba nedokázal identifikovat. Jediní čarodějové, kteří ve věži kouzlili, jsme byli já a Medivh. To jsem schopen kouzly zjistit. A kontroloval jsem ochranná zaklínadla. Medivh měl pravdu, Všechna byla v pořádku. Do věže by se nikdo neměl být schopen dostat. Ani s pomocí magie, ani jinak."

Garona pokrčila rameny. „Ale v téhle věži se dějí různé podivné věci, mám pravdu? Nemohlo by to být tak, že tady platí jiná pravidla?"

Ted' musel pokrčit rameny Khadgar. „Jestli tomu tak je, máme daleko větší problém, než jsem si dokázal představit.“

Zdalo se, že během opravy knihovny se Khadgarův vztah s půl-orkou znatelně zlepšil, a když byl k ní otočen zády nebo když stála za jedním z regálů, zněl mu její hlas téměř lidsky. Ještě stále však nezapomínal na to, koho zastupuje, a byl v tomhle směru opatrný. Dával si dobrý pozor, o čem mluví a na co se ho ptá.

Stejně tak se snažil sledovat veškerou její komunikaci tak, že obklopil její komnatu detekčními kouzly, která ho okamžitě informovala, pokud vyšla ven nebo posílala nějakou zprávu. Jestli tak učinila a on to nezaregistroval, znamenalo to, že je schopná oklamat i Khadgarova kouzla, což ho spíš ještě víc znervózňovalo. Pokud nějak dál používala vědomosti zde nabyté, nechávala si to pro sebe.

Garona však dodržela slovo a ochotně Khadgarovi vyprávěla o orcích. Čaroděj si začal skládat dohromady obrázek o tom, jak a kým jsou orkové ovládnání (silou a udatností v boji), stejně jako o jednotlivých klanech.

Jednou Vyslankyně uprostřed řeči otevřeně vyjádřila svůj názor na různé klany, jejichž náčelníci byli podle ní jen tlustí křupani nemyslíci na nic jiného než na další bitvu. Jak tak popisovala národ orků a jeho klanové zřízení, Hordu, začal Khadgar rychle chápat, že se vlastně neustále mění.

Velká část Hordy patřila ke konzervativnímu klanu Bleeding Hollow. Byla to silná skupina s dlouhou válečnickou tradicí, ovšem její slabinou byl stárnoucí náčelník, Kilrogg Deadeye, který poslední dobou jen velmi nerad plýtvá životy svých orků v boji. Garona Khadgarovi vysvětlila, že u orků se náčelníci a velitelé s pokročilým věkem stávají pragmatictější, což ti mladší často pokládají za projev zbabělosti. Kilrogg už zabil tři své syny a dva vnuky, kteří si mysleli, že by mohli klan vést lépe.

Klan známý jako Blackrock byl zjevně další silnou frakcí Hordy. Jeho náčelníkem byl Blackhand, jehož největší vůdcovskou předností byla schopnost zarazit do země každého, kdo by si dělal nárok na jeho pozici. Část klanu Blackrock se odtrhla, její členové si všichni vyrazili jeden zub a nazvali se Black Tooth Grin. Kouzelné jméno.

Existovaly i jiné klany: Twilight's Hammer, který žil jen pro zkázu, a Burning Blade, zřejmě bez velitele, který uprostřed Hordy vytvořil jakousi anarchistickou skupinu. Dále pak menší klany, jako například Stormreavers, vedené černokněžníky. Khadgar měl podezření, že ork, kterému se Garona zodpovídá, patří právě k tomuto klanu. Zejména proto, že byl jediný, na který si téměř nestěžovala.

Khadgar dal dohromady všechny své poznatky a vytvořil z nich zprávu pro Lothara. Ze všech částí Azerothu nyní přicházelo ještě více zpráv a zdálo se, že Horda se šíří z Černého močálu všemi směry. Orkové, ještě před rokem považováni za výmysly, byli nyní všude a Stormwind mobilizoval síly, aby se silící hrozbě postavil. Khadgar zhoršující se zprávy před Garonou skrýval, Lothara však zásoboval všemi detaily, které od ní vyzvěděl, včetně takových, jako byly konflikty mezi jednotlivými frakcemi Hordy nebo klanové barvy (tak například klan Blackrock z nějakého důvodu dával přednost červené).

Khadgar se rovněž pokoušel sdělit to, co se dozvěděl, Medivhovi, Maguse to však překvapivě nezajímalo.

Ani jeho hovory s Garonou nebyly už tak časté jako kdysi, a v několika případech dokonce Khadgar zjistil, že Medivh odjel, aniž by mu cokoli řekl. Ale i když byl jeho mistr ve věži, jako by byl na míle vzdálený. Khadgar k němu několikrát přišel a našel ho, jak sedí v jednom z křesel v observatoři a hledí do temné azerothské noci. Zdál se být náladovější, rychleji se vším nesouhlasil a byl daleko méně ochotný naslouchat než dřív.

Nebyl to jen Khadgarův pocit. Několikrát viděl Moroese vycházet z mistrových komnat a kastelán se na učedníka jen dlouze utrápeně podíval. Garona dokonce toto téma nadhodila sama, když společně seděli nad mapami zobrazujícími celý známý svět (vytvořenými ve Stormwindu a žalostně neúplnými, dokonce i na území Lordaeronu).

„Byl vždycky takový?“ zeptala se.

Khadgar stoicky odpověděl: „Má spousty různých nálad.“

„To ano, ale když jsem se s ním setkala poprvé, připadal mi takový živý, aktivní, pozitivně naladěný. Teď se zdá spíš...”

„Duchem nepřítomný?”

„Zmatený,” řekla Garona a znechuceně ohrnula rty. Khadgar s ní musel souhlasit. Později ten večer přišel Khadgar Magusovi předat kupu přeložených nových zpráv, všechny s purpurovou pečeti. Ve všech byly prosby o pomoc v boji s orky.

„Orkové nejsou démoni,” řekl Medivh. „Jsou z masa a krve, takže by si s nimi měli poradit válečníci, ne čarodějové.”

„Ale ty prosby jsou velmi naléhavé,” řekl Khadgar.

„Zní to, jako by lidé opouštěli území kolem Černého močálu a odcházeli do Stormwindu a jiných velkých měst v Azerothu. Ustupují.”

„A čekají, že je Strážce přijede zachránit. Nestačí, že musím objíždět hlásky na hranicích Zvráceného Nic, dávat pozor na demony a lovit výsledky chyb těch amatérů. Teď je mám ještě zachraňovat před jinými rasami? A příště budou chtít, abych jim pomohl vyřešit obchodní při s Lordaeronem, ne? Tímhle bychom se opravdu neměli zabývat.”

„Ale pokud nepomůžete, za chvíli by už Azeroth taky nemusel existovat. Lothar je...”

„Lothar je hlupák,” zabručel Medivh. „Stará kvočna, která vidí nebezpečí za každým rohem. A Llane není o moc lepší. To, co se mu nedostane za hradby, nevidí. A Řád, všichni ti mocní čarodějové, se pořád jenom hádají, dohadují a plivou na sebe, takže jim teď chybí síla se těm vetřelcům postavit. Ne, Mladý Důvěro, tohle jsou malé věci. I kdyby se orkům podařilo obsadit Azeroth, budou potřebovat Strážce, a já jim pomůžu.”

„Mistře, ale to je...”

„Rouhání? Svatokrádež? Zrada?” Magus vzdychl a poškrábal se na nose. „Snad. Ale já jsem byl stvořen dávno před tímto časem a zaplatil jsem za svou nechtěnou moc velkou cenu. Tak mi alespoň dovolu, abych si teď svůj život řídil sám. A teď už jdi. Ráno se k tomu tvému skuhrání vrátím.”

Když Khadgar zavíral dveře, uslyšel ještě, jak Medivh říká: „Jsem strašně unavený. Pořád se starám o druhé. Kdy se budu moci postarat taky o sebe?”

„Orkové zaútočili na Stormwind,” řekl Khadgar. Bylo to o tři týdny později. Položil pergamen se zprávou mezi sebe a Garonu.

Půl-orka hleděla na dopis s rudou pečeti, jako by to byl nějaký jedovatý had. „To je mi líto,” řekla nakonec.

„Jedním z jejich pravidel je, že neberou zajatce.”

„Tentokrát ještě orky rozprášili,” řekl Khadgar.

„Llaneovy oddíly je odrazily ještě dřív, než se dostali k branám města. Z tady toho popisu to vypadá na Kilroggův klan Bleeding Hollow a taky na Twilight's Hammer. Ale jako by mezi nimi vážla spolupráce.”

Garona si svým buldočím způsobem odfrkla a řekla:

„Twilight's Hammer nikdy neuměl dobývat pevnosti. To se spíš Kilrogg snažil zdecimovat svého rivala a využil k tomu Stormwind.”

„Takže oni se i uprostřed útoku navzájem zrazují a jdou vlastně sami proti sobě,” řekl Khadgar. Uvažoval, jestli jeho zprávy Lotharovi mohly mít nějaký podíl na tom, že se lidem podařilo útok odrazit.

Garona pokrčila rameny. „Stejně jako lidé.” Ukázala na hromadu knih naskládanou na stole.

„V těch vašich historiích jsou taky jen samá zdůvodnění naprosto odporných činů. Nároky na trůn, dědictví a čest, ale vlastně jenom vraždy a masakry. Horda alespoň touhu po moci nijak neskrývá.” Na chvíli se odmlčela a pak dodala:

„Nemyslím, že jsem jim mohla pomoci.”

„Orkům nebo Stormwindu?” zeptal se Khadgar.

„Ani jedněm,” řekla Garona. „O žádném plánovaném útoku na Stormwind jsem nevěděla, jestli narážíš na tohle, i když asi každého s alespoň špetkou rozumu by napadlo, že Horda udeří na hlavní město, co nejdříve to bude možné. Musel jsi to pochopit z našich hovorů.”

Stejně jako to, že se stáhnou, znovu seskupí, zabijí několik velitelů a zaútočí v ještě větším počtu."

„Myslím, že ano," řekl Khadgar.

Garona dodala: „A protože jsi to pochopil, poslal jsi královu Prvnímu rytíři dopis se zprávou o téhle možnosti."

Khadgar měl za to, že jeho tvář byla nečitelná, ale Garona se usmála. „Ano, poslal."

Khadgar nyní cítil, jak rudne, ale neustupoval. „Ale původně jsem se chtěl vlastně zeptat já tebe. Proč jsi ty neposlala svým nadřízeným žádné zprávy?"

Půl-orka se opřela do křesla. „A kdo říká, že ne?"

„Já," řekl Khadgar. „Pokud tedy nejsi lepší čaroděj než já."

Garonu zradil malý tik v koutku úst. „Ty jsi vůbec žádné zprávy neposílala, že ne?" zeptal se Khadgar.

Garona chvíli mlčela a Khadgar nehodlal náhlé ticho rušit. Po dlouhé chvíli Garona řekla:

„Řekněme, že mám menší problém s rozdělenou loajalitou."

„Myslel jsem, že k nikomu nepatříš," řekl Khadgar. Garona tu poznámku přešla. „Poslal mě sem, přikázal mi sem jít černokněžník jménem Gul'dan. Čaroděj. Velitel klanu Stormreaver. Má v Hordě velký vliv. A nesmírně ho zajímají čarodějové vašeho světa."

„A orkové mají sklony útočit ze všeho nejdřív na největší cíle. Na Medivha," řekl Khadgar.

„Gul'dan říkal, že Medivh je výjimečný. Netuším, díky čemu k takovému závěru došel."

Garona se nyní vyhýbala Khadgarovu pohledu. „S Medivhem jsem se několikrát setkala na bojišti. Domluvili jsme se, že mohu přijet do věže jako vyslanec. Měli jsme si vyměnit základní informace a já jsem pak měla Gul'danovi hlásit vše, co jsem se dozvěděla o Medivhově moci. Takže jsi měl od začátku pravdu - jsem špion."

Khadgar si přesedl naproti. „Nejsi první," řekl. „A proč jsi tedy nepodala žádnou zprávu?"

Garona znovu chvíli mlčela. „Medivh..." začala, ale odmlčela se. „Staroch..." další pauza.

„Samozřejmě že mě okamžitě prohlédl. Ale i tak mi řekl všechno, co jsem chtěla vědět. Nebo alespoň většinu."

„Vím," řekl Khadgar. „Stejně to bylo se mnou."

Garona přikývla. „Nejdřív jsem si myslela, že se jen chvástá, že si je tak strašně jistý svou mocí, jako někteří z orkských náčelníků. Ale v něm je něco jiného. Je to, jako by cítil, že když mi všechno poví, změni mě tím a já nebudu schopná zradit jeho důvěru."

„Důvěra," řekl Khadgar. „Tak to je pro Medivha velká věc. Jako by ji dokázal vyvolat a šířit. Když stojíš vedle něj, cítíš, že ví, co dělá."

„Přesně," řekla Garona, „a orky moc přitahuje. Napadlo mě, že bych mohla Gul'danovi napsat, že mě tady drží v zajetí a nejsem schopná podávat zprávy, ale pak jsem se dozvěděla ještě víc a nakonec..."

„Jsi mu nechtěla ublížit," dokončil za ni Khadgar větu.

„Jak by řekl Moroos, jo" řekla Garona. „Dal mi spoustu důvěry a dává ji i tobě. Potom, co jsem viděla to tvé kouzlo na vize, řekla jsem mu o tom. Napadlo mě, jestli třeba na nás nemohlo přivolat toho démona. Říkal, že o tom ví a že mu to nevadí. Že jsi od přírody zvědavý a není to vůbec na škodu. On se za své lidi dokáže postavit."

„A ty někomu takovému nemůžeš ublížit," řekl Khadgar.

„Jo. Díky němu se cítím jako člověk. A tak jsem se už necítila hrozně dlouho. Staroch, Magus Medivh, zřejmě sní o něčem jiném než o boji jedné síly proti druhé o moc. On by nás svou mocí mohl zničit všechny, ale neudělá to. Myslím, že věří v něco lepšího. A já bych tomu jeho snu chtěla věřit taky."

Oba chvíli mlčky seděli. Někde v dálce kráčel chodbou Moroos nebo kuchařka.

„A v poslední době..." řekla Garona. „Už takový někdy byl?"

Mluvila stejně jako Lothar - snažila se nevypadat znepokojená. Khadgar zavrtěl hlavou.

„Vždycky byl nevyzpytatelný. Excentrický. Ale nikdy jsem ho neviděl takhle... zničeného."

„Sklíčeného," dodala Garona. „Bez zájmu. Až do teď jsem si vždycky myslela, že by byl na straně Azerothu. Ale jestli byl napaden Stormwind a on nic nedělá..."

„Mohlo by to být jeho výchovou," řekl Khadgar opatrně. Nehledě na Garoniny pocity, jí nechtěl říct o Řádu. „Musí některé věci hodně podrobně zkoumat. Někdy ho to prostě úplně pohlítí, takže nic jiného nevnímá."

„Proto se zřejmě tak často někde toulá," řekla Garona. Další chvilka ticha a pak dodala: „Nemrzí mě, že se Stormwindu podařilo ty útočníky odrazit. Něco takového nejde jednoduše zničit zvenčí. Nejdřív musíš udělat něco, čím oslabíš zdi."

„Jsem rád, že tam nejsi jako generál," řekl Khadgar.

„Náčelník," řekla Garona. „Jako bych někdy měla šanci."

„Ještě něco," řekl Khadgar, ale pak se zarazil. Garona k němu naklonila svou hlavu s ohromnou čelistí.

„Říkáš to jako někdo, kdo chce o něco požádat," řekla.

„Nikdy jsem se tě neptal na sílu a pozice vašich jednotek..."

„Zkrátka na věci, které zjišťují špehové."

„Ale," řekl Khadgar, „oni byli úplně užaslí z toho, kolik orků se proti nim vyřítilo. Ubránili se, ale byli překvapení, kolik vojáků se může ukrývat v Černém močálu. I teď je jejich největší starostí, jak velká armáda se asi v těch bažinách skrývá."

„O nějakém přemístování jednotek nic nevím," řekla Garona. „Jsem celou dobu tady a špehuju, pamatuješ?"

„To je pravda," řekl Khadgar. „Ale taky vím, že jsi mluvila o své zemi. Jak jste se sem dostali? Pomocí nějakého kouzla?"

Garona chvíli jen tiše seděla, jako by si snažila něco utřídit v hlavě. Khadgar čekal nějakou ostrou poznámku, změnu tématu, nebo dokonce otázku místo odpovědi. Místo toho však půlorka řekla: „Našemu světu říkáme Draenor. Je to nebezpečný svět plný močálů, pustin s minimem vegetace. Nehostinný a plný bouří..."

„A obloha je tam rudá," dodal Khadgar.

Garona se na mladého čaroděje udiveně podívala. „Ty už jsi s nějakými orky mluvil? S nějakými vězni? Netušila jsem, že lidé berou orkské zajatce."

„Ne, vize," řekl Khadgar. „Vzpomínka na ni jako by byla polovinu jeho života stará."

„Podobná, již jsi viděla, když jsme se poprvé setkali. To bylo poprvé, co jsem viděl orky. Pamatuji si, že jich tam bylo strašně moc." Garona si odfrkla. „Tvé vize zřejmě odhalují víc, než říkáš, ale máš celkem přesný obraz. Orkové se velmi rychle množí, ale mnoho jich zahyne dřív, než dosáhnou válečnického věku."

„Byl to tvrdý život a přežili jen silní, mocní a chytří. Já jsem patřila do té třetí skupiny, ale i tak jsem byla odpadlík a jenom jsem přežívala. To bylo u Stormreaverů. Pak přišel ten rozkaz."

„Rozkaz?"

„Museli jsme se vydat na pochod, každý válečník, každý, kdo k něčemu byl. Hrubá pracovní síla i bojovníci, všichni si museli sbalit zbraně, nástroje a osobní věci a vydat se k poloostrovu Hellfire. Tam Gul'dan s ostatními mocnými černokněžníky vytvořil ohromný portál. Portál, který vedl do jiného světa."

Garona si chvíli zamyšleně cucala kel. „Byl to ohromný útvar stojících kamenů, které vytvořily trhlinu v samotném vesmíru. V té trhlíně byly všechny barvy temnoty, které se mísily mezi sebou, jako by někdo do jezírka vylil olej. Měla jsem pocit, že tu trhlinu musely vytvořit spáry něčeho daleko většího a naši černokněžníci ji jen zvětšili."

„Mnoho těch nejtvrdších válečníků dostalo mezi kamennými pilíři strach, ale náčelníci i jejich zástupci strašně vášnivě mluvili o tom, co najdeme na druhé straně. Svět plný bohatství. Svět plný hojnosti. Svět slabých stvoření, která si snadno podmaníme. Tohle všechno nám slibovali."

„I tak ale někteří protestovali. Pár jich zabili, jiné donutili jít sekyrami. Já jsem šla s velkou skupinou dělníků. Jednoduše nás mezi ty kamenné pilíře zavedli."

Garona se na chvíli odmlčela. „Říká se tomu Zvrácené Nic a to je jen okamžikem stejně jako věčností. Padala jsem věčností, a když jsem se objevila v jakémsi podivném světle, byla jsem v novém a šíleném světě."

Khadgar dodal: „Poté, co vám slíbili ráj, musel být Černý močál celkem zklamání."

Garona zavrtěla hlavou. „Byl to šok. Pamatuji se, jak jsem se při prvním pohledu na tu modrou, nepřátelskou oblohu krčila. A ta země plná rostlin, kamkoli jsem se podívala. Někteří to nezvládli a zbláznili se. Hodně se jich hned ten den přidalo k Burning Blade, šílenému klanu s ohnivě oranžovou vlajkou.“

Garona se poškrábala na těžké bradě. „Bála jsem se, ale přežila jsem. A zjistila jsem, že díky svému původu tyhle lidi dokážu pochopit. Byla jsem v družině, která zaútočila na Medivha. Zabil všechny, ale mě nechal naživu a poslal mě se zprávou k černokněžníkovi Gul'danovi. Po nějaké době mě zase Gul'dan poslal zpátky jako špeha, ale já jsem zjistila, že jsem... že je těžké... Starochovo tajemství vyzradit.“

„Rozdvojená lojalita,“ okomentoval to Khadgar.

„Ale abych odpověděla na tvou otázku,“ řekla Garona, „ne, nevím, kolik klanů tím Temným portálem z Dreanoru přišlo. A nevím, jak dlouho jim bude trvat, než se dají znovu dohromady. A ani nevím, odkud se ten portál vzal.“

Ale ty to můžeš zjistit, Khadgare.“

Khadgar překvapením zamrkal. „Já?“

„Tvé vize,“ řekla Garona. „Vypadá to, že jsi schopen vyvolat duchy minulosti, dokonce i z velké dálky. Viděla jsem, jak jsi vyvolal vizi Medivhovy matky. To jsme byli ve Stormwindu?“

„Ano,“ řekl Khadgar. „A proto si stále myslím, že ten démon v knihovně byl skutečný - ta vize neměla žádné pozadí.“

Garona jeho poznámku ignorovala. „Ale ty tyhle vize umíš vyvolat. Dokážeš znovu vrátit okamžik, kdy byla vytvořena ta trhlina do vesmíru. Můžeš zjistit, kdo přivedl orky do Azerothu.“

„Jo,“ řekl Khadgar. „A vsadím se, že to byl ten samý čaroděj nebo černokněžník, který tady vypouští demony. Dávalo by to smysl. Nebo jsou alespoň nějak spojení.“ Pohlédl na Garonu.

„Víš, tohle by mne samotného nenapadlo.“

„Budu tě klidně zásobovat otázkami,“ řekla Garona a vypadala spokojená sama se sebou, „když najdeš odpovědi.“

Znovu prázdná jídelna. Neúnavný Moroes už původní magický kruh uklidil a Khadgar ho musel znovu vytvořit z drceného ametystu a růžového křemene. Garona zapálila louče na stěnách a postavila se doprostřed obrazce vedle něj.

„Varuji tě,“ řekl půl-orce. „Nemusí to fungovat.“

„Podaří se ti to,“ odpověděla Garona. „Už jsem tě viděla to dělat.“

„No, něco vyvolám určitě,“ řekl Khadgar. „Jenom nevím co.“ Udělal rukama potřebné pohyby a vyslovil naučená slova. S Garonou vedle sebe si dával obzvlášť záležet, aby udělal všechno správně. Nakonec vypustil mystické energie z klece své mysli a zvolal: „Ukaž mi vznik portálu mezi Draenorem a Azerothem!“

Tlak vzduchu kolem nich se citelně změnil, jako by vzduch nějak jinak vážil. Bylo teplo a byla noc, ale obloha za okny (neboť nyní byli v místnosti s okny) byla temně rudá. Měla barvu staré zaschlé krve a prosvítalo jí jen několik mihotavých hvězd.

Byli v něčí komnatě, pravděpodobně nějakého orkského velitele. Na podlaze ležely kožešiny a velký plochý kus nábytku, který sloužil jako postel. Uprostřed místnosti hořel malý oheň. Na stěnách visely zbraně a všude byla spousta skříněk. Jedna byla otevřená a byla v ní vidět řada věcí, z nichž některé zřejmě patřily lidem nebo jim podobným bytostem.

Postava na posteli sebou trhla, otočila se a pak se prudce posadila, jako by se probudila z nějakého špatného snu. Ork hleděl do tmy a ve světle ohně mu bylo vidět do tváře. I podle orkských měřítek byl odporný.

Garona ostře sykla a řekla: „Gul'dan.“

Khadgar přikývl a řekl: „Neměl by tě vidět.“ Tak tohle byl tedy černokněžník, který poslal Garonu špehovat. Vypadal stejně důvěryhodně jako pokřivená zlatá mince. Teď si přes sebe přetáhl kožešinu a řekl: „Vidím tě,“ řekl.

„I když si myslím, že jsem vzhůru. Možná se mi zdá, že jsem vzhůru. Přístup blíží, stvoření ze snu.“

Garona stiskla Khadgarovi rameno a on ucítil, jak se mu její ostré nehty zaryly do kůže. Ale Gul'dan nemluvil s nimi. Na scéně se zhmotnil ještě jeden návštěvník.

Byl vysoký se širokými rameny, vyšší než kterýkoli z těch tří. Byl průsvitný, jako by tu ani on nepatřil. Přes hlavu měl kapuci a jeho hlas byl ostrý a vzdálený zároveň. I když jediné světlo v místnosti vycházelo ze skomírajícího ohně, vrhala ta postava dva stíny - jeden na opačnou stranu od plamenů a druhý směrem k ohni, jako by ho osvětlovalo ještě něco.

„Gul'dane," řekla postava. „Chci tvůj národ. Chci tvou armádu. Chci tvou moc."

„Přivolať jsem své duchovní strážce, přelude," řekl Gul'dan a Khadgar v jeho hlase poznal strach. „Přivolať jsem své černokněžníky a oni se před tebou sklonili. Přivolať jsem svého magického mistra a ani on tě nezastavil. Strašíš mě ve snech a nyní jsi přišel až do mého světa, stvoření ze snu. Kdo a co skutečnější?"

„Ty se mne bojíš," řekla vysoká postava a při zvuku jejího hlasu měl Khadgar pocit, jako by mu po páteři přejížděla něčí ledová ruka. „Bojíš se mne, neboť mne nechápeš. Pohlédni na můj svět a porozumíš svému strachu. Pak se již bát nebudeš."

S těmi slovy postava v kápi vytvořila ve vzduchu kouli, jasnou a čistou jako mýdlová bublina. Měla asi třicet centimetrů v průměru a vznášela se. Najednou se uprostřed objevil kus země s modrou oblohou a zelenými poli.

Ta bytost ukazovala orkovi Azeroth.

Další bublina a pak další a ještě čtvrtá. Sluncem zalitá pole uprostřed léta. Bažiny Černého močálu. Ledové pláně severu. Zářící věže stormwindského hradu.

A pak ještě jedna bublina, s osamocenou věží uprostřed hor ozářená měsícem. Ukazovala orkskému černokněžníkovi Karazhan.

Pak přišla bublina, v níž se odehrávala jakási temná scéna hluboko pod hladinou. Jen na okamžik, jako pomíjivá myšlenka, která se hned rozplyne. Ale Khadgar ucítil moc. Tam hluboko pod vlnami byl hrob, krypta, která pulzovala mocí, jako srdce bije životem. Jen kratičký okamžik a byla pryč.

„Svolej svůj národ," řekla postava v kápi. „Svolej svá vojska a válečníky, dělníky i spojence a připrav je na cestu skrze Zvrácené Nic. Připrav je dobře, neboť pokud uspěješ, tohle všechno bude tvé."

Khadgar zavrtěl hlavou. Ten hlas ho bodal jako neodbytný komár. Pak si konečně uvědomil, kdo ona postava je, a srdce se mu zastavilo.

Gul'dan klečel na kolenou, ruce sepnuté. „Učiním tak, neb není větší moci nad vaši. Kdo však skutečně jste a jak se do toho světa dostaneme?"

Postava zvedla ruce ke kápi a Khadgar zavrtěl hlavou. Nechtěl to vidět. Už věděl, ale nechtěl to vidět.

Tvář s hlubokými rysy. Šedivější obočí. Zelené oči zářící skrytým věděním a čímsi nebezpečným. Garona hlasitě vzdychla.

„Jsem Strážce," řekl Medivh orkskému černokněžníkovi. „A otevřu vám cestu. Konečně rozbijí ten věčný kruh a budu volný."

Třináct

Druhý stín

„Ne!“ vykřikl Khadgar a vize se okamžitě rozplynula. Byli znovu sami v jídelně, uprostřed symbolu z rozdrceného ametystu a růžového křemene.

Uši mu hořely a rohy jeho vize jako by se ho snažily sevřít mezi sebou. Padl na koleno, ale vůbec netušil, že se pohnul. Napravo nad ním se ozvalo Garonino zašeptání, jako by chtěla, aby ji nebylo slyšet.

„Medivh," řekla tiše. „Staroch. To není možné."

„Je to možné," řekl Khadgar. Měl pocit, jako by se mu v žaludku proplétalo klubko hadů. Jedna myšlenka stíhala druhou, a přestože se je snažil všechny zapudit, věděl, k jakému výsledku nakonec dojdou.

„Ne," řekla Garona nekompromisně. „Musel ses splést.

Ta vize musela být špatná. Chtěli jsme zjistit něco a objevili něco jiného. Přece jsi říkal, že už se ti to stalo."

„Ale ne takhle," řekl Khadgar. „Může se stát, že nevidíme, co chceme, ale vždycky je to pravda."

„Třeba je to jen varování," řekla půl-orka.

„Dává to smysl," řekl Khadgar a v jeho hlase byla lítost. „Zamysli se nad tím. Proto byla ochranná zaklínadla neporušená, i když jsme byli napadeni. On toho démona přivolal zevnitř."

„To mi na něj nesedí," řekla Garona. „Třeba to opravdu byla jen iluze, nějaký magický trik. To mi k němu prostě nejde."

„Byl to on," řekl učedník a vstal. „Poznám hlas svého mistra. A poznám jeho tvář. Ve všech těch jeho náladách."

„Ale to vypadalo, jako by jeho tvář měl na sobě někdo jiný," řekla Garona. „Jako by byl falešný, jen oblečení nebo zbroj, které si někdo nasadil."

Khadgar se na Garonu podíval. Hlas se jí trásl a v koutcích velkých očí se jí objevily slzy. Chtěla věřit. Hrozně chtěla věřit.

To však chtěl i Khadgar. Pomalu přikývl. „Mohl by to být trik. A mohl to být zároveň i on. Mohl zkoušet nějaký trik na toho orka, přesvědčit ho, aby se vydal sem. Třeba nějaká vize budoucnosti?"

Ted' však zavrtěla hlavou Garona. „Ne. Byl to Gul'dan. A ten je už tady. Přivedl nás sem portálem. Tohle byla minulost a jejich první setkání. Ale proč by chtěl Medivh přivést orky do Azerothu?"

„To vysvětluje, proč nedělá nic, aby je zastavil," řekl Khadgar. Pak zavrtěl hlavou, jako by se snažil uvolnit myšlenky, které se tam nyní doslova mačkaly. Tolik věcí najednou dávalo smysl. Podivná zmizení.

Nezájem Maguse o rostoucí počtu orků. Dokonce i to, že si přivedl půl-orku přímo do věže. Pohlédl na Garonu a uvažoval, nakolik je v celém spiknutí zapletená ona. Zdála se posledními událostmi naprosto zdrcená, ale nemohla být jen dalším spiklencem, figurkou v Medivhově hře?

„Musíme to zjistit," řekl jednoduše. „Musíme vědět, proč tam byl. Co tam dělal. Je Strážce - neměli bychom ho odsuzovat na základě jediné vize."

Garona pomalu přikývla. „Takže se ho zeptáme. Jak?" Khadgar otevřel ústa, aby odpověděl, ale z chodby se ozval jiný hlas.

„Co to tam kujete za pikle?" řekl Medivh, který se právě objevil ve dveřích do jídelny.

Khadgarovi se sevřelo hrdlo, a navíc mu v něm vyschlo.

Magus zůstal stát ve dveřích a Khadgar si ho prohlížel a pokoušel se nalézt cokoli v jeho hlase, vzhledu, pohybech. Cokoli, co by zpochybňovalo jeho přítomnost. Ale nenašel nic. Tohle byl Medivh.

„Tak s čím pak si to tu děti hrajete?" řekl Magus a svráštěl obočí.

Khadgar hledal odpověď, ale Garona ho předběhla:

„Učedník mi ukazoval nové kouzlo, na kterém pracuje." Hlas se jí však poněkud chvěl.

Medivh zabručel: „Další z těch tvých vizí, Mladý Důvěro? Nestačí ti, že jich je tu všude tolik, ještě musíš vyvolávat další kusy minulosti? Pojď okamžitě se mnou, máme práci. A vy také, Vyslankyně."

Jeho hlas byl odměřený, pevný, ale rovněž chápavý. Přísný hlas moudrého učitele. Khadgar udělal krok vpřed, ale Garona ho uchopila za paži.

„Stíny," zasyčela.

Khadgar zamrkal a znovu se na Maguse podíval. V jeho tváři byla nyní netrpělivost a nespokojenost. Ramena měl stále ještě široká a nehledě na tíhu odpovědnosti stál vzpřímeně. Na sobě měl hábit, v jakém ho Khadgar viděl už mnohokrát.

A za ním se po zemi plazily dva stíny. Jeden mířící přímo směrem od louče, ale druhý, stejně tmavý, vrhal Magus v podivném úhlu.

Khadgar zaváhal a na Medivhově tváři se nespokojenost měnila v blížící se bouři. „Co se děje, Mladý Důvěro?"

„Měli bychom si po sobě uklidit," řekl Khadgar a snažil se, aby to znělo nenucené.

„Nechceme Moroesovi přidělovat práci. Dohoníme vás."

„Učedník nemá v popisu práce smlouvat," řekl Medivh.

„A teď okamžitě pojd'."

Ani jeden z nich se však nepohnul a Garona řekla:

„Proč nejde dovnitř?"

Skutečně, proč, pomyslel si Khadgar. Pak nahlas řekl:

„Mohu otázku, mistře?"

„Co zase?" zabručel čaroděj.

„Proč jste ve snu navštěvoval orka Gul'dana?" řekl Khadgar a cítil, jak se mu svírá hrdlo.

„Proč jste otevřel orkům cestu do našeho světa?"

Medivhův pohled se přesunul ke Garoně. „Netušil jsem, že vám o mně Gul'dan pověděl.

Nepřipadal mi až takhle nemoudrý ani užvaněný."

Garona o krok ustoupila, ale tentokrát zadržel Khadgar ji. Pak řekla: „Nevěděla jsem to. Až do tohoto okamžiku." Medivh si odfrkl. „To nic neznamená. A teď pojd'te. Oba."

„Proč jste orkům ukázal cestu sem?" opakoval Khadgar.

„Nadřizeným se neodmlouvá!" vyštěkl čaroděj.

„Proč jste přivedl orky do Azerothu?" zeptal se Khadgar naléhavě.

„Po tom ti nic není, kluku. Ty teď půjdeš se mnou! Hned!" Magusova tvář byla sinalá vzteky a podivně zkroucená.

„S úctou k vám, pane," řekl Khadgar a každé jeho slovo bylo jako bodnutí dýky, „ne. Nepůjdu."

Medivh vztekle zahřměl: „Ty spratku, já tě dostanu..." a jak promluvil, udělal krok do místnosti.

V tu chvíli odevšad začaly sršet jiskry a zalily čaroděje deštěm jasného světla. Magus zavrával, o krok ustoupil, zvedl ruce a zaklel.

„Co?" začala Garona.

„Ochranný kruh," vyštěkl Khadgar. „Má držet vyvolané demony v bezpečné vzdálenosti. Magus jej nemůže překročit."

„Ale jestli má působit proti démonům, proč on nemůže? Tedy pokud..." Garona pohlédla na Khadgara. „Ne," řekla. „Dokáže ho ten kruh zadržet?"

Khadgar si vzpomněl na stéblo slámy, které leželo napříč kruhem ve stormwindské věži, a pak pohlédl směrem k energii jiskřící u dveří. Zavrtěl hlavou.

Pak zařval na Maguse: „Tak tohle jsi udělal Huglarovi a Hugarinovi? I Guzbahovi? A ostatním? Přišli na to, jak to ve skutečnosti je?"

„Byli dál od pravdy než ty, skvrně," řekl ozářený Magus se zaťatými zuby. „Ale musel jsem být opatrný. Odpustil jsem ti tvou zvědavost kvůli mládí a myslel jsem, že lojalita..." Zasupěl námahou, ale ochranný kruh odolal. „Myslel jsem, že lojalita ještě pořád na tomto světě něco znamená."

Ochranný kruh jasně zaplál, jak se do něj Medivh opřel, a Khadgar viděl, že kolem čarodějových dlaní se magické pole pomalu ztrácí. Zdálo se, že Medivhovy vousy chytily od některé z jisker a kouř z nich mu nyní stoupal nad hlavu jako nějaké dva ohromné rohy.

A pak se Khadgarovi zastavilo srdce, protože si uvědomil, že hledí na druhý obraz, který se překrývá s obrazem jeho milovaného mistra. Obraz, kterému patřil onen druhý stín.

„Dostane se skrz," řekla Garona.

Khadgar zaskřípal zuby. „Nakonec ano. Pouští do kruhu obrovské množství energie, aby ho prolomil."

„Dokáže to?" zeptala se půl-orka.

„Je to Strážce Tirisfalu," řekl Khadgar. „Dokáže, cokoli si usmyslí. Jen mu to může nějakou dobu trvat."

„A nemůžeme odtud zmizet my?" V Garonině hlase byla nyní panika.

„Jediná cesta ven je kolem něj," řekl Khadgar.

Garona se rozhlédla kolem sebe. „Tak rozboř nějakou zeď. Udělej nový východ.“

Khadgar se zadíval na kamenné zdi, ale zavrtěl hlavou.

„Tak zkus něco jiného!“

„Zkusím tohle,“ řekl Khadgar. V kouři před nimi se nyní zhmotňovala postava Medivha, větší než originál a jakoby zapletená do blesků.

Khadgar se uklidnil a vstřebal do sebe okolní magickou energii. Udělal pohyby, které naposledy dělal jen před několika okamžiky, a vyslovil slova smrtelným lidem dávno zapomenutá. V okamžiku, kdy se mu podařilo zkoncentrovat veškerou magickou energii do jediné světelné koule, vypustil ji.

„Přines mi vizi,“ řekl Khadgar, „někoho, kdo s tímhle monstrem už bojoval!“

Následovala chvíle dezorientace, kdy si Khadgar myslel, že kouzlo nevyšlo a přeneslo je do observatoře na vrchol věže. Ale nebylo tomu tak. Kolem byla nyní tma a vzduch rozcísl rozkazovačný a rozzlobený ženský hlas.

„Ty se opovažuješ zaútočit na svou vlastní matku?“ zařvala Aegwynn a její tvář byla bledá vztekem.

Aegwynn stála na jedné straně observatoře, zatímco Medivh na druhé. Byl to Medivh, jak ho znal - vysoký, hrdý a evidentně ustaraný. Žena ani dávný Medivh si Khadgara ani Garony nevšimli. Khadgar si s úžasem uvědomil, že ve vizi je s nimi i současný Medivh - čaroděj stál u zdi a kolem něj sršely jiskry. Dvojice z minulosti ignorovala i jej, ale současný Medivh se zájmem hleděl na scénu, která se před nimi začínala odehrávat.

„Matko, myslel jsem, že začínáš být hysterická,“ řekl minulý Medivh.

„Takže sis myslel, že mě malá magická střela uklidní?“ vyštěkla bývalá Strážkyně. Khadgar viděl, že je nyní mnohem starší. Kdysi zlaté vlasy byly zcela bílé a kolem očí i úst měla hluboké vrásky. Stále se však podobala ženě, kterou viděl dříve. „A teď,“ řekla, „mi odpověz.“

„Matko, ty se na to nediváš ze správného úhlu,“ řekl minulý Medivh.

„Odpověz,“ vyštěkla Aegwynn zlostně. „Proč jsi přivedl orky do Azerothu?“

„Už se nedivím, že byl tak podrážděný, když ses ho zeptal,“ řekla Garona. Khadgar na ni sykl, aby byla zticha, a pohledem zkontroloval současného Medivha.

Ten ustal ve snaze překonat ochranný kruh a zdálo se, že se na chvíli ztratil ve svých emocích.

„Matko?“ řekl současný Medivh. Nyní se tvářil téměř jako důvěřivé dítě.

„Ale ty odpověď NEDOKÁŽEŠ, že ne?“ řekla Aegwynn. „Je to zase jen jedna z těch tvých her. Jen výzva pro Lothara a Llanea, aby se měli čím bavit. Moc Tirisfalen není hra, dítě. Neustále sem proudí víc a víc orků a v blízkosti Černého močálu byla přepadena spousta karavan. Každý novic by dokázal ten tvůj Portál najít, ale jen tvá matka cítí tu moc, co jej otevřela. Tak znovu, dítě, k čemu ti to všechno je?“

I Khadgar se cítil při pohledu na Aegwynn a před jejím hlasem neuvěřitelně malý a napůl čekal, že minulý Medivh uteče z místnosti. Ten ho však překvapil. Temně se zasmál.

„Tak to, že se tvá matka zlobí, ti je k smíchu, dítě?“ řekla Aegwynn ostře.

„Ne,“ řekl Medivh a usmál se jako dravec těsně před útokem. „K smíchu je mi to, jak je má matka hloupá.“ Khadgar se podíval na druhou stranu místnosti a viděl, jak sebou současný Medivh při zvuku svých dávných slov trhl.

„Jak se opovažuješ,“ zahřměla Aegwynn a zvedla ruku.

Z její dlaně vylétla směrem na Medivha koule oslepujícího bílého světla. Magus zvedl ruku a lehce ji odrazil.

„Opovažuji, matko,“ řekl přízrak. „A mám moc, která mi to dovolí. Moc, kterou jsi mi sama vnutila, o kterou jsem se tě nikdy neprosil.“ Přízračný Medivh udělal gesto a místnost ozářil jasný výboj magické energie. Aegwynn jej zastavila, ale Khadgar si všiml, že musela použít obě ruce a i tak zavrávala.

„Ale proč jsi přivedl ty orky do Azerothu?“ zasyčela žena. „Nebyl důvod. Ohrozil jsi celé lidstvo a k čemu je to dobré?“

„Abych přerušil kruh, samozřejmě,“ řekl minulý Medivh. „Abych rozbil hodinový strojek vesmíru, který jsi pro mě připravila. Všechno má své místo, včetně tvého dítěte. Když už jsi

nemohla dál vykonávat roli Strážce, porodila sis a vychovala nástupce, který měl předem určený osud a neměl být ničím jiným než jedním z tvých nástrojů."

Současný Medivh klesl na kolena, oči upřené na scénu před sebou. Jeho ústa neslyšně vyslovovala slova, která jeho minulé já říkalo nahlas.

Garona zatahala Khadgara za rukáv a on přikývl. Oba vyklouzli ze středu ochranného kruhu a začali se kolem zdi plížit za záda současného Maguse.

„Ale to riziko, dítě..." řekla Aegwynn.

„Riziko?" řekl Medivh. „Riziko pro koho? Pro mě ne. Ne s mocí Tirisfalen, kterou vládnu. Pro zbytek Řádu? Ty zajímá vnitřní politika víc než démoni. Pro lidskou rasu? Jsou tlustí a šťastní, chráněni před nebezpečím, o kterém ani neví! Je skutečně ohrožen někdo důležitý?"

„Zahráváš si se silami většími, než jsi ty sám, synu," řekla Aegwynn. Khadgar s Garonou už byli téměř u dveří, ale současný Medivh byl stále uchvácen vizí.

„Ó, jistě," řekla Magusova minulost nasupeně. „Myslet si, že bych mohl něco takového zvládnout, znamená dát se na cestu hříchu. Je to něco podobného jako myslet si, že bych se mohl utkat s pánem démonů, a dokonce ho porazit."

Oba už byli za Medivhem a Garona vytáhla z blůzy nůž. Khadgar jí zastavil ruku a zavrtěl hlavou. Proklouzli kolem Medivha. Ve starcových očích se zaleskly slzy.

„Co se stane, jestli tihle orkové zvítězí?" řekla Aegwynn. „Uctívají temné bohy a stíny. Proč bys chtěl dát Azeroth právě jim?"

„Až zvítězí," řekl minulý Medivh, „učiní mě svým vůdcem. Oni uznávají sílu, matko, na rozdíl od zbytku tohoto ubohého světa. A díky tobě jsem já tou nejsilnější bytostí na světě. A já rozbiju ty okovy, do kterých jste mě dali, a budu vládnout."

V celé vizi se na chvíli rozhostilo ticho a Khadgar i Garona ztuhli a zatajili dech. Nevšimne si jich teď současný Medivh?

Aegwynn však měla jeho plnou pozornost. „Nejsi můj syn," řekla.

Současný Medivh skryl hlavu do dlaní. Jeho minulá verze řekla: „Ne. Nikdy jsem tvým synem nebyl. V žádném případě opravdu tvým."

A minulý Medivh se zasmál. Byl to hluboký burácivý smích, který už Khadgar jednou slyšel, na ledových pláních, když tihle dva spolu naposled bojovali.

Aegwynn vypadala šokovaná. „Sargerasi?" vyštěkla nakonec. „Zabila jsem tě."

„Zabila jsi tělo, čarodějnice. Zabila jsi jen mou fyzickou podobu!" zahřměla Medivhova minulost a Khadgar spatřil druhou bytost, stín, který původního Medivha pohlcoval. Stvoření z ohně a stínu s vousy z plamenů a ebenovými rohy. „Zabila a ukryla v hrobce hluboko pod hladinou moře. Ale já jsem byl ochoten ji obětovat, abych získal něco daleko cennějšího."

Aegwynn si nevědomky sáhla na břicho.

„Ano, drahá matičko," řekl minulý Medivh. Plameny olizovaly jeho ústa a nad obočím se mu z kouře formovaly rohy. Byl to Medivh, ale zároveň i Sargeras.

„Skrýval jsem se ve tvém lůně a prostoupil jsem každou buňku tvého nenarozeného dítěte.

Rakovina, mor, postižení, o kterém jsi neměla ani tušení. Zabít tě bylo nemožné, svěst nepravděpodobné. Tak jsem ze sebe udělal tvého dědice."

Aegwynn zaklela, zvedla ruce a její vztek se zhmotnil v podobě slov, která nebyla určena pro lidská ústa. Medivha Sargerase zasáhla do hrudi fascinující zářivá duha.

Přízrak minulosti zavrával, ustoupil o krok, o dva, pak zvedl ruku a zastavil proud energie proudící do jeho těla. V místnosti bylo cítit spálené maso a Sargeras/Medivh zavrčel a odplivl si. Pak sám seslal kouzlo, které odhodilo Aegwynn přes celou místnost.

„Nemohu tě zabít, matko," vyštěkl démon. „Jedna část mne samého mi v tom brání. Ale zlomím tě. Zlomím a zničím. A až se uzdravíš, až se vrátíš zpět z místa, kam tě pošlu, tahle země bude už má. Země i moc řádu Tirisfal!" V současnosti Medivh zavyl jako ztracená duše. Strašlivým nářkem žádal nebesa o odpuštění, kterého se mu nikdy nedostane.

„Teď máme šanci," řekla Garona a zatahala Kliadgara za hábit. „Rychle odtud, dokud to jde." Khadgar chvíli váhal a pak se vydal za ní ke schodům. Schody brali po třech a téměř vrazili do Moroese.

„Rozrušení," poznamenal chladně. „Problém?"

Garona se prohnala kolem kastelána, ale Khadgar starého muže chytil za šaty a řekl: „Mistr se zbláznil.“

„Víc než obvykle?“ odpověděl Moroos.

„To není vtip,“ řekl Khadgar a zvedl oči. „Máš u sebe píšťalku na přivolávání gryfonů?“

Sluha zvedl ruku s runami pokrytým kouskem kovu.

„Přejete si, abych přivolal...“

„Udělám to sám,“ řekl Khadgar, vzal mu píšťalku z ruky a hnal se za Garonou. „Půjde po nás, ale ty bys možná měl také zmizet. Vezmi kuchařku a utečte, jak nejdál to půjde.“

S těmi slovy se Khadgar ztratil sluhovi z očí.

„Utéct,“ řekl Moroos směrem za vzdalující se učedníkovou postavou. Pak zabručel: „A kam bych asi šel?“

Čtrnáct

Let

Uletěli několik mil, když gryfon najednou přestal poslouchat. Na Khadgarovo zavolání přiletělo jen jediné zvíře, a to se začalo plašit okamžitě, když se k němu Garona přiblížila. Mladému čaroději se jen silou vůle podařilo přimět gryfona tolerovat přítomnost půl-orky. Medivhův řev a nadávky slyšeli ještě dlouho poté, co vylétli z kruhu hor obklopujících věž. Khadgar stočil gryfona směrem do Stormwindu a mocně ho pobídl patami.

Celou dobu letěli velmi rychle, ale nyní gryfon pod nimi začal jančit, snažil se osvobodit se z otěží a otočit se zpátky k horám. Khadgar se odpor zvířete pokoušel zlomit a udržet ho v kurzu, ale bylo to stále těžší.

„Co se s ním děje?“ zeptala se Garona, která měla hlavu opřenou o Khadgarovo rameno.

„Medivh ho volá zpátky,“ řekl mladý čaroděj. „Chce se vrátit do Karazhanu.“

Khadgar zápasil s otěžemi, zkusil dokonce i píšťalku, ale nakonec se musel smířit s porážkou.

Snesl se s gryfonem na holý a rovný kus skály a sklouzl ze hřbetu hned po Garoně. V okamžiku, kdy se dotkl země, byl gryfon znovu ve vzduchu a ohromnými křídly rozrážel večerní vzduch, aby se co nejrychleji dostal zpět ke svému pánovi.

„Myslíš, že poletí za námi?“ zeptala se Garona.

„Nevím,“ řekl Khadgar. „Ale jestli ano, nechtěl bych být tady. Musíme se dostat do Stormwindu.“

Většinu večera a noci klopýtali, než našli prašnou stezku, vedoucí evidentně směrem do Stormwindu. Za nimi nebyly dosud žádné známky toho, že by je někdo pronásledoval, žádná podivná světla na obloze, a tak se dvojice před ránem dokonce odvážila na chvíli si odpočinout pod rozložitým cedrem.

Během následujícího dne nepotkali živou duši. Viděli jen domy spálené do základů a kopečky čerstvě navršené hlíny, které označovaly hroby rodin, co v domech ještě před nedávnem bydlely. Cesta byla téměř lemována převrácenými a rozbitými vozy, stejně jako ohromnými vypálenými kruhy. Garona poznamenala, že takhle, naházené na hromadu, orkové spalují své mrtvé.

I těch pár zvířat, na která narazili, bylo mrtvých - vyvrhnutá prasata u spálených farem, kostra koně ohlodaná až na kost, s hlavou nepřírozeně zkroucenou a jakoby vyděšeným výrazem.

Oba tiše kráčeli kolem jednoho svědectví hrůzy za druhým.

„Tvůj národ je důkladný,“ řekl Khadgar nakonec.

„Na takových věcech si zakládají, jsou na to hrdí,“ řekla Garona s úšklebkem.

„Hrdí?“ řekl Khadgar a rozhlédl se kolem sebe. „Hrdí na zkázu? Hrdí na plenění. Žádná lidská armáda, žádný lidský národ by za sebou nenechal jen spáleniště nebo nezabíjel zvířata bez příčiny.“

Garona přikývla. „Takhle to orkové dělají - nenechat za sebou nic, co by jejich nepřítel mohl ještě využít. Jestli jim to není okamžitě nějak prospěšné jako jídlo, ubytování nebo kořist,

patří to ohni. Hranice orkských klanů jsou většinou zdevastovaná místa, protože obě strany se snaží své nepřátele připravit o suroviny."

Khadgar zavrtěl hlavou. „Tohle nejsou suroviny," řekl rozhořčeně. „Jsou to životy. Tahle země byla kdysi zelená a úrodná, plná lesů a polí. Teď je z ní pustina. Jen se na to podívej! Copak je po tomhle vůbec možné, aby mezi lidmi a orky byl mír?"

Garona nic neříkala. Celý následující den pokračovali dál mlčky a k večeru se utábořili v troskách bývalého hostince. Spali odděleně. Khadgar v tom, co zůstalo ze společenské místnosti, Garona o něco dál, v kuchyni. Ani jednoho z nich nenapadlo navrhnout tomu druhému, aby zůstali spolu.

Khadgara probudilo kručení v žaludku. Když prchali z věže, něco málo si s sebou vzali, ale teď už kromě pár bobulí a ořechů celý den nejedli.

Mladý čaroděj vylezl z kupy deštěm promočené slámy, která mu posloužila jako postel, ale jeho klouby při každém pohybu protestovaly. Od doby, kdy přišel do Karazhanu, venku nespal a necítil se příliš v kondici. Strach z minulého dne se už rozplynul a on nyní uvažoval nad dalším krokem.

Jejich cílem byl původně Stormwind, ale jak do města dostane někoho, jako byla Garona? Bude jí muset najít nějaké přestrojení. A chtěla vůbec jít s ním? Když byla nyní venku z věže, třeba se bude chtít vrátit ke Gul'danovi a klanu Stormreaver.

Za polorozbořenou zdí budovy se něco pohnulo. Zřejmě Garona. Musela mít stejný hlad jako Khadgar. Nestěžovala si, ale podle toho, co za sebou orkové nechali, soudil, že spotřebují spoustu jídla, aby zůstali při síle.

Khadgar se postavil, setřásl ze sebe starosti o budoucnost a nahnul se dírou po okně, aby se jí zeptal, jestli v kuchyni něco nezůstalo.

Stál tváří v tvář ostří ohromné dvojsečné sekery.

Z druhé strany zbraně na něj hleděla zelená tvář orka. Skutečného orka. Khadgar si až nyní uvědomil, jak si zvykl na Garoninu tvář. Tak moc, že orkova ohromná čelist a klenuté nadočnicové oblouky pro něj nyní byly šok.

Ork zavrčel: „Džrděj?"

Khadgar pomalu zvedl ruce, zatímco v duchu se snažil soustředit dostatek magické energie na jednoduché kouzlo. Jen aby to stvoření odhodil stranou, mohl vzít Garonu a utéct.

Pokud sem ty orky nepřivedla právě Garona, uvědomil si náhle.

Zaváhal a to stačilo. Zaslechl cosi za sebou, ale nestačil se ani otočit, když ho do zátylku zasáhlo něco těžkého.

Nemohl být v bezvědomí dlouho, ale stačilo to, aby se do místnosti nahnul asi půltucet orků a začali se sekerami prohrabovat v sutinách. Na pažích měli zelené pásky. Klan Bleeding Hollow, našel v paměti Garoninu informaci. Pohnul se a nejbližší ork, ten s dvojsečnou sekerou, na něj znovu zavrčel.

„Gdmašvěsi?" řekl ork. „Gdzjezhoval?"

„Co?" zeptal se Khadgar a uvažoval, jestli bylo něco špatně s orkovým hlasem nebo jeho ušima, že skoro nerozumí.

„Tvoje věci," řekl ork pomaleji. „Vyzbroj. Nic neměls. Gdes to zhoval?"

Khadgar bez rozmyslu řekl: „Žádné věci. Ztratil. Žádné věci."

Ork si odfrkl. „Tak umřeš," zavrčel a zvedl sekeru.

„Ne!" vykřikla Garona od polorozbořeného vchodu. Vypadala, jako by měla za sebou špatnou noc, ale na opasku se jí na koženém řemínku houpal párek zajíců. Byla na lovu. Khadgar se za své předchozí myšlenky zastyděl.

„Vypadni, kříženec," vyštěkl ork. „Není tvoje věc."

„Zabíjíte můj majetek a to je moje věc," řekla Garona. Majetek? pomyslel si Khadgar, ale mlčel.

„Majet'k?" zabručel posměšně ork. „Kdo ty, že máš majet'k?"

„Jsem Garona Halforcen," zavrčela žena a tvář se jí zkroutila do vzteklé masky. „Sloužím Gul'danovi, černokněžníkovi klanu Stormreaver. Zkusíte poškodit můj majetek a budete mít co dělat s ním!"

Ork si znovu odfrkl. „Stormreaver? He! Já slyšet, že oni slabý klan, sluhové svojeho džrnokněžníka!"

Garona mu odpověděla s ledovým pohledem: „Co já slyšet, je, že Bleeding Hollow nedokázali pomoci Twilight's Hammer při nedávném útoku na Stormwind a že oba klany dostaly výprask. Já slyšet, že vás lidé porazili v přímém boji. Je to pravda?"

„To něco jiného," řekl ork. „Ty měli koně."

„Třeba bych mohl..." řekl Khadgar a pokusil se zvednout na nohy.

„Lehni, otroku!" zařvala Garona a tvrdě ho nakopla, až se překulil. „Budeš mluvit, až ti dám slovo, jinak ne!"

Velitel orků využil příležitost, aby o krok popošel, ale jakmile Garona skončila s Khadgarem, prudce se otočila a na orkovu hrud' mířila čepel její dlouhé dýky. Ostatní orkové o krok ustoupili. Tušili, že se schyluje k souboji.

„Zpochybňuješ mé vlastnictví?" zavrčela Garona, v očích oheň, svaly napnuté a připravené probodnout orkovu koženou zbroj.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Ork se podíval na Garonu, na svíječícího se Khadgara a znovu na Garonu. Odfrkl si a řekl: „První sežeň něco za co bojovat, kříženec!"

Pak velitel orků ustoupil. Ostatní se uklidnili a začali couvat z polorozbořené místnosti.

V okamžiku, kdy byli orkové venku, jeden z podřízených se velitele zeptal: „A na co vlastně má člověka otroka?"

Velitel orků odpověděl cosi, čemu Khadgar nerozuměl, ale hned na to druhý ork vykřikl: "Hnus!"

Khadgar se pokusil vstát, ale Garona na něj mávla rukou, aby zůstal ležet. Khadgar sebou leknutím trhl. Garona přešla k prázdnému oknu, chvíli vyhlížela ven a pak se vrátila k místu, kde se mezitím Khadgar alespoň opřel o zeď.

„Myslím, že jsou pryč," řekla nakonec. „Bála jsem se, že by se mohli vrátit s posilami. Podřízení dnes večer asi svého velitele napadnou."

Khadgar si sáhl na bolavé místo na tváři. „Jsem v pořádku, díky za optání."

Garona zavrtěla hlavou. „Ty bílý idiote! Kdybych tě nenakopla, ten ork by tě na místě zabil a pak bych byla na radě já, protože jsem tě nedokázala zkrotit."

Khadgar si zhluboka povzdechl: „Promiň. Máš pravdu."

„To si piš, že mám pravdu," řekla Garona. „Nechali tě naživu, než jsem přišla, protože si mysleli, že jsi tam něco schoval. Že nemůžeš být tak hloupý a toulat se uprostřed válečné zóny beze zbraní."

„Ale musela jsi mě kopnout tak moc?" zeptal se Khadgar.

„Abych je přesvědčila? Ano. Ale ne že bych si to nevychutnala." Hodila mu oba zajíce. „Na, stáhni je a dej vařit vodu. V kuchyni jsou nějaké kotlíky a taky pár hlíz."

„Nehledě na to, co říkáš svým přátelům," řekl Khadgar, „nejsem tvůj otrok."

Garona se zasmála. „Jasně. Ale já jsem tu snídani chytila, takže ty ji uvaříš!"

Snídaně se skládala z dušeného zajíce okořeněného bylinkami, které Khadgar našel v troskách kuchyně, a hub, co nasbírala Garona. K tomu pár vařených brambor.

Khadgar ze všeho nejdříve prohlédl všechny houby, jestli mezi nimi nejsou nějaké jedovaté. Nebyly.

„Orkové používají mladé jako ochutnávače," řekla Garona. „Když přežijí, je jídlo dobré i pro ostatní."

Vrátili se na cestu a zamířili do Stormwindu. Okolní lesy byly stále podivně tiché a na každém kroku se setkávali se stopami po válce.

Kolem poledne znovu narazili na orky z klanu Bleeding Hollow. Byli na velké louce, rozeseti kolem zřícené hlásky a všichni leželi tváří k zemi. Něco obrovského, těžkého a ostrého rozervalo jejich zbroje na zádech a několika z nich chyběla hlava.

Garona rychle běhala od těla k tělu a sundávala z nich použitelné části výzbroje. Khadgar pohledem zkoumal horizont.

Garona na něj zavolala: „Nepůjdeš mi pomoci?"

„Za chvíli," řekl Khadgar. „Chci se přesvědčit, že to, co ty orky zabilo, tu už není."

Garona přešla pohledem okraje louky a pak zvedla oči k nebi. Kromě temných mračen nic nebylo ani nad nimi.

„No?“ řekla. „Nic neslyším.“

„To určitě ani ti orkové, dokud nebylo pozdě,“ řekl Khadgar a začal jí pomáhat s tělem orkského velitele.

„Zasáhlo je to zezadu, když běželi, a muselo to být větší než oni.“ Ukázal na stopy kopyt v prachu. Patřily okovaným a hodně těžkým koním. „Těžká jízda. Lidská těžká jízda.“

Garona přikývla. „Takže už jsme konečně blízko. Vezmi, co můžeš. I zásoby jídla. Je to odporné, ale výživné. A vezmi si nějakou zbraň, aspoň nůž.“

Khadgar se na Garonu podíval. „Přemýšlel jsem.“

Garona se zasmála. „Napadá mě, kolik lidských neštěstí asi začalo touhle větou.“

„Už jsme v dosahu stormwindských hlídek,“ řekl Khadgar. „Myslím, že Medivh nás nepronásleduje, alespoň ne přímo. Možná bychom se měli rozdělit.“

„Taky mě to napadlo,“ řekla Garona, která se zrovna prohrabovala vakem jednoho z orků. Nejprve vytáhla plášť, pak malý balíček zabalený do kusu látky. Otevřela ho a našla pazourek, kousek oceli a lahvičku s olejovou tekutinou. „Sada na zapálení ohně,“ vysvětlovala.

„Orkové milují oheň a tímhle se dá rozdělat hodně rychle.“

„Takže si myslíš, že bychom se měli rozdělit,“ řekl Khadgar.

„Ne,“ řekla Garona. „Říkala jsem, že mě to napadlo. Problém je, že tohle území teď nikomu nepatří, ani lidem, ani orkům. Můžeš klidně ujít dalších padesát metrů a narazit na hlídku Bleeding Hollow stejně jako já na vaši těžkou jízdu. Máme větší šanci na přežití, když zůstaneme spolu. Jeden může vždycky být otrok toho druhého.“

„Zajatec,“ řekl Khadgar. „Lidé nevlastní otroky.“

„Ale to víš, že ano,“ řekla Garona. „Jenom jim říkáte jinak. Takže zůstáváme spolu.“

„A to je všechno?“ řekl Khadgar.

„Z velké části,“ řekla Garona. „Ještě malý fakt, že jsem se už delší dobu nehlásila Gul'danovi. Jestli, nebo spíš až, na něj narazíme, vysvětlím mu, že jsem byla v Karazhanu jako vězeň a že by měl mít příště víc rozumu, než pošle někoho ze svých lidí přímo do pasti.“

„A ty myslíš, že tomu uvěří?“ zeptal se Khadgar.

„Jistá si tím nejsem,“ řekla Garona. „Což je další dobrý důvod, abych zůstala s tebou.“

„S tím, co ses naučila, bys mohla získat velký vliv,“ řekl Khadgar.

Garona přikývla. „Jo. Jestli mi hlavou neproletí sekera dřív, než se stačím někomu pochlubit. Ne, prozatím to zkusím s bledými tvářemi. Ale ještě potřebuji něco.“

„A co?“

„Musím ta těla dostat na hromadu a zasypat je nějakou suchou trávou. To, co nepotřebujeme, můžeme někam schovat, ale těla musíme spálit. To je to nejmenší, co pro ně můžeme udělat.“ Khadgar se zamračil. „Jestli tady ti muži na koních pořád ještě někde jsou, ten kouř je sem okamžitě přivolá.“

„Vím,“ řekla Garona a rozhlédla se po tom, co zbylo z hlídky. „Ale i tak bychom to měli udělat. Kdybys našel zabitě lidské vojáky, nechtěl bys je pohřbít?“

Khadgar stíkl rty do tenké čárky, ale neřekl nic. Místo toho chytil nejbližšího orka a přetáhl ho k troskám hlásky. Ani ne za hodinu začaly po hromadě těl šplhat plameny.

„A teď bychom měli zmizet,“ řekl Khadgar, zatímco Garona pozorovala kouř točící se v téměř nekonečné spirále až k nebi.

„Copak tohle nepřivolá ty jezdce?“ řekla Garona.

„Ano,“ řekl Khadgar. „A taky jim to předá vzkaz - jsou tam orkové. Orkové, kteří se cítí natolik bezpečně, že si dovolili spálit těla svých druhů. Kdybych měl něco vysvětlovat, raději bych s někým mluvil tváří v tvář, než abych křičel na chlapa, co se na mě řítí na koni.“

Garona přikývla a oba s orskými plášti vlajícími ve větru nechali hořící hlásku za sebou.

Garona měla pravdu, když říkala, že orkské zásoby jídla jsou odporné. Byla to podivná směs ztuhlého sirupu, ořechů a něčeho, o čem by Khadgar přísahal, že jsou to vařené krysy.

Dokázalo je to však udržet na nohou, a tak svižně pokračovali dál.

Plynul den po dni a krajina před nimi se nyní proměnila v nekonečná pole s vlnícím se vzrostlým obilím. Zem už nebyla spálená, přestože stáje i zde zely prázdnotou a domy byly většinou zřícené. Narazili na několik dalších vypálených kruhů po orkských hranicích i na malé mohyly či čerstvé hroby označující místa, kde přišly o život rodiny farmářů či lidští vojáci.

Stále se snažili držet blízko plotů a křovisek. Díky otevřenější krajině bylo snadnější spatřit případnou hlídku, ale platilo to i obráceně. Jednou se dokonce museli skrýt v jednom z domů, když kolem projela menší armáda orků.

Khadgar se díval, jak se nezastavitelně valí vpřed. Jezdci na ohromných vlcích i katapulty zdobené lebkami a draky. Garona, která se krčila vedle něj, řekla: „Idioti.“ Khadgar na ni tázvě pohlédl. „Nápadnější už být nemůžou,“ vysvětlovala. „Vidíme je my a stejně tak je vidí i blede tváře. Tihle nemají žádný konkrétní cíl, prostě se jen tak valí krajinou a hledají příležitost k boji. Hledají honosnou smrt v bitvě.“ Zavrtěla hlavou.

„Ty o svém národu nemáš moc valné mínění,“ řekl Khadgar.

„Teď zrovna nemám valné mínění o žádném národu,“ řekla Garona. „Orkové se mě zřekli, lidé by mě zabili. A z jediného člověka, kterému jsem kdy věřila, se vyklubal démon.“

„No a co já?“ řekl Khadgar a snažil se, aby to neznělo dotčeně.

Garona sebou trhla. „No jo, ještě ty. Jsi člověk a já ti věřím. Ale myslela jsem si, opravdu jsem si myslela, že Medivh něco změní. Mocný, důležitý a ochotný naslouchat. Bez předsudků. Ale lhala jsem sama sobě. Je to prostě jenom další blázen. Asi to bude můj osud - pracovat pro blázny. Třeba jsem jen další figurkou v celé hře. Jak tomu říkal Medivh? Nesmiřitelný vesmírný stroj času?“

„Tvá role,“ řekl Khadgar, „je taková, jakou si sama zvolíš. Tohle vždycky chtěl i Medivh.“

„A ty myslíš, že byl přičetný, když tohle řekl?“ zeptala se půl-orka.

Khadgar pokrčil rameny. „Stejně přičetný jako vždycky. Myslím, že byl. A mám pocit, že i ty tomu chceš věřit.“

„Jo,“ řekla unaveně Garona. „Bylo to tak jednoduché, když jsem pracovala pro Gul'dana. Byla jsem jeho malýma ušima a očima. Teď nevím, kdo má pravdu, a kdo ne. Ke které rase patřím? K oběma? Ty si alespoň nemusíš lámat hlavu s rozdvojenou loajalitou.“

Khadgar nic neříkal, ale zahleděl se do soumraku. Někde za horizontem orkská armáda na něco narazila. Směrem, kde zmizela z dohledu, byla matná záře připomínající falešné svítání. Od nízkých mraků se odrážela ozvěna válečných bubnů a zvuků bitvy a připomínala vzdálené hřmění.

Přešly další dva dny. Teď procházeli opuštěnými městy a tržišti. Budovy už nebyly tolik rozbořené, ale přesto zely prázdnotou. Všude byly stopy po ještě nedávném rušném životě lidí i orků, ale nyní už tu bydleli jen duchové a vzpomínky.

Khadgar se vloupal do slibně vypadajícího obchodu, a přestože police byly prázdné, našli uvnitř dostatek dřeva a v bedně ve sklepe i brambory a cibuli. Po orském jídle bylo cokoli vítanou změnou.

Khadgar rozdělal oheň a Garona šla s kotlíkem k blízké studni. Khadgar uvažoval co dál. Medivh stále znamenal jisté nebezpečí. Možná dokonce větší než orkové. Dalo by se s ním nyní mluvit? Přesvědčit ho, aby zavřel portál? Nebo už bylo příliš pozdě?“

I třeba informace, kde portál je, by jim hodně pomohla. Kdyby ho lidé dokázali najít, nebo dokonce zavřít, uvěznili by orky v tomto světě a odřízli by je od posil z Draenoru.

Učedníka vytrhl z myšlenek nějaký pohyb venku. Zařinčení kovu o kov. Křik lidských hlasů.

„Garona,“ zamumlal Khadgar a vyrazil ke dveřím.

Našel je u studny. Hlídka asi deseti pěšáků v modrých uniformách Azerothu a s tasenými meči. Jeden z nich se držel za krvácející paži, ale druzí dva mezi sebou pevně drželi Garonu, každý za jednu ruku. Její dlouhá dýka ležela na zemi. Když Khadgar vyběhl zpoza rohu, udeřil ji právě seržant hřbetem ruky v kovové rukavici do tváře.

„Kde jsou ostatní?“ vyštěkl. Z úst půl-orky vytékal pramínek načernalé krve.

„Nechtěl jít!“ zařval Khadgar. Bez rozmyslu soustředil v mysli dostatek energie a seslal rychlé kouzlo.

Kolem Garoniny hlavy začalo zářit nádherné světlo, miniaturní slunce, které vojáky zaskočilo. Oba pěšáci, kteří ji drželi za paže, povolili sevření a ona spadla na zem. Seržant zvedl ruku, aby si zakryl oči, a zbytek hlídky byl natolik překvapen, že Khadgar během chvíle stál vedle Garony.

„Překvapils," zamumlala Garona přes rozbitý ret.

„Msím nabrat dech."

„Nevstávej," řekl Khadgar jemně. Pak štěkl na mrkajícího seržanta: „Vy velíte téhle tlupě?" To už byla většina pěšáků znovu na nohou s připravenými meči. Ti dva vedle Garony o krok ustoupili, ale zrak měli upřený na ni, ne na Khadgara.

Seržant odsekl: „A ty jsi kdo, že se stáváš do cesty armádě? Seberte ho, chlapci!"

„Stát!" řekl Khadgar a vojáci, kteří už viděli, co dokáže, skutečně udělali jen krok vpřed.

„Jsem Khadgar, učedník Maguse Medivha, přítel a spojenec krále Llanea. Musím s ním něco projednat. Okamžitě nás doved'te do Stormwindu."

Seržant se jen zasmál. „Jasně, a já jsem lord Lothar. Medivh učedníky nebere. To vím i já. A kdo je tady ten tvůj miláček, co?"

„To je..." Khadgar chvíli váhal. „Je to můj zajatec. Beru ji do Stormwindu k výslechu."

„Hmm," zabručel seržant. „No, chlapečku, my jsme našli tvého zajatce venku, ozbrojeného, a ty nikde. Řekl bych, že ti utekla. Škoda, že ork by raději zemřel, než aby se vzdal."

„Nesahej na ni!" řekl Khadgar a zvedl ruku. Mezi jeho pokrčenými prsty se roztančily plameny.

„Zahráváš si se smrtí," zavrčel seržant. Odněkud z dálky zaslechl Khadgar zvuk koňských kopyt. Posily. Ale budou ochotnější vyslechnout půl-orku a čaroděje než tihle?"

„Děláte strašnou chybu, pane," řekl Khadgar vyrovnaným hlasem.

„Uhni, chlapečku," rozkázal seržant. „Seberte tu orku. A jestli se bude bránit, tak ji zabijte!"

Pěšáci udělali další krok a ti nejbližší ke Garoně se sehnuli, aby ji znovu chytili. Pokusila se jim vysmeknout a jeden z vojáků ji těžkou botou nakopl.

Khadgar potlačil slzy a seslal na seržanta kouzlo.

Ohnivá koule ho zasáhla do kolena. Seržant zavyl a svalil se na zem.

„A teď toho nechte," procedil Khadgar skrz zuby.

„Zabte je!" zařval seržant, oči vytřeštěné bolestí. „Oba je zabte!"

„Stát!" ozval se jiný hlas, temnější a hlubší, tlumený ohromnou helmicí. Na náměstí dorazili jezdci. Bylo jich asi dvacet a Khadgarovi se zastavilo srdce. Ty nezvládne ani on, ani Garona. Jejich velitel byl v plné zbroji a na hlavě měl helmu se spuštěným hledím, takže mu Khadgar neviděl do obličejů.

Mladý učedník nicméně vyrazil k němu. „Pane," řekl.

„Odvolejte tyhle muže. Jsem učedník Maguse Medivha."

„Vím, kdo jsi," řekl velitel. „Sesednout!" rozkázal.

„Hlídejte tu orku, ale pusťte ji!"

Khadgar nasucho polkl, ale pokračoval. „Mám zajatce s důležitými informacemi pro krále Llanea. Musím okamžitě mluvit s lordem Lotharem!"

Velitel zvedl hledí. „To můžeš, hochu," řekl Lothar.

„To klidně můžeš."

Patnáct

Pod Karazhanem

Rozhovor ve stormwindském hradu nedopadl dobře a oni nyní kroužili na hřbetu gryfona kolem Medivhovy věže. Karazhan pod nimi vypadal v nadcházejícím soumraku ohromný, avšak prázdný. V žádném okně se nesvítilo a i v observatoři na vrcholku byla tma. Pod oblohou, na které ještě nebyl měsíc, byly i bílé stavební kameny věže temné a pochmurné.

V králových soukromých komnatách proběhla minulého večera vzrušená diskuse. Byli na ní přítomni Khadgar i Garona, přestože půl-orka byla požádána, aby v přítomnosti Jeho Veličenstva odevzdala nůž Lotharovi. Králův První rytíř se rovněž zúčastnil, stejně jako roj rádců a dvořanů, který neustále vířil kolem krále Llanea. Khadgar mezi nimi necítil ani jednoho čaroděje a usoudil, že všichni, co přežili Medivhovy útoky, jsou buď na bojišti, nebo se někde skrývají.

Co se krále týče, ten mladý muž z Khadgarovy vize dávno dospěl. Stále měl široká ramena i ostře řezané rysy jako kdysi v mládí, ale i on už byl spíše středního věku. Ze všech přítomných zářil daleko nejjasněji nejen díky svému skvostnému modrému rouchu. Vedle místa, kde seděl, měl položenou helmici s otevřeným hledím a bílými křídly, jako by každou chvíli čekal, že ho zavolají do boje.

Khadgar si znovu vzpomněl na svou vizi s troly a napadlo ho, jestli takové volání nebylo přesně to, po čem Llane zrovna toužil. Přímý střet na bitevním poli a bez pochybností, že jeho síly zvítězí. Kolik z téhle jistoty asi pramenilo z víry v Medivhovu případnou pomoc? Skutečně vše nasvědčovalo tomu, že budou navždy podporovat jeden druhého - že Magus bude vždy bránit Stormwind a ten mu jeho pomoc bude do smrti oplácet. Léčitelé se postarali o Garonin rozražený ret, s její náladou však nic nesvedli. Khadgar sebou několikrát leknutím škubl, když neomaladě vyjadřovala orkské názory na bledé tváře obecně i na Llaneovy vojáky.

„Orkové jsou nesmiřitelní," řekla. „Nikdy se nevzdají. Vrátí se."

„Nedostali se ani na dostřel od hradeb," oponoval Llane. Khadgarovi král připadal Garoninými způsoby a varováním spíš pobaven než vystrašen.

„Nedostali se ani na dostřel hradeb," opakovala Garona.

„Tentokrát. Příště se na dostřel dostanou. A napotřetí se dostanou i přes hradby. Myslím, že neberete orky dostatečně vážně, sire."

„Ujišťuji vás, že je беру nesmírně vážně," řekl Llane.

„Ale jsem si také vědom síly Stormwindu. Jeho hradeb, armády, spojenců i jeho srdce.

Kdybyste tohle vše viděla na vlastní oči, snad byste i vy ztratila něco z víry v síly těch orků." Stejně tak byl Llane neústupný, co se týkalo Maguse.

Khadgar mu všechno popsal ještě před začátkem rady a Garona jeho slova neustále potvrzovala a přidávala další detaily. Vize z minulosti, podivné chování, vize, které nakonec nebyly vizemi, ale důkazem Sargerasyvy přítomnosti v Karazhanu. Nakonec oba nezapomněli zdůraznit Medivhovu vinu na současném útoku orků na Azeroth.

„Kdybych dostal stříbrňák za každého člověka, který mi kdy přišel říct, že Medivh je blázen, byl bych bohatší, než jsem dnes, už jako kluk," řekl Llane. „Má nějaký plán, mladý pane. To je prosté. Ani nedokážu spočítat, kolikrát se hnal do nějaké šílené akce a Lothar si tady nervozitou málem vytrhal všechny vousy. A pokaždé se ukázalo, že měl pravdu. Vzpomeň si, když tu byl minule. Copak během pár hodin nepřinesl démonovu hlavu? Pochybuji, že by někdo posedlý démonem něco takového udělal s jedním ze svých."

„To ale mohl být čin toho, kdo se snaží udržet si pověst nevinného," nadhodila Garona. „A nikdo neviděl, jak toho démona zabil, uprostřed města. Nemohl ho jednoduše vyvolat, zabít a předhodit vám jako toho, kdo je za všechno zodpovědný?"

„Domněnka," zabručel král. „Ne. S úctou k vám oběma, nepochybuji, že jste viděli, co jste viděli. Ani o těch ‚vizích‘ z minulosti. Ale myslím, že Magus je prohnáný jak liška a tohle všechno je součást nějakého většího plánu. Vždycky mluví o velkých plánech a širších souvislostech."

„Se vši úctou," řekl Khadgar. „Magus možná má nějaký větší plán, otázkou však je, jestli v něm počítá se Stormwindem a Azerothem."

Takhle proběhla většina večera. Král Llane byl většinou zcela neoblomný. Trval na tom, že Azeroth se svými spojenci je schopen zahnat orkskou Hordu zpátky do jejího světa a že Medivh pracuje na nějakém plánu, kterému nikdo jiný nerozumí, a že Stormwind ustojí každý útok, dokud, jak řekl, za jeho zdmi a na trůně zůstanou lidé s chrabřím srdcem.

Co se týče Lothara, většinou mlčel a jen párkrát se zeptal na skutečně podstatnou věc. Nicméně, když mu Khadgar s Garonou popravdě odpověděli, vždy jen nesouhlasně zavrtěl hlavou. Nakonec řekl: „Llane, nenech se zaslepit pocitem bezpečí!“ řekl. „Jestli nemůžeme počítat s Magusem Medivhem jako se spojencem, jsme značně oslabeni. Jestli ty orky podceníme, jsme ztraceni. Poslouchej přece, co ti říkají!“

„Ale já je poslouchám,“ řekl král. „Jenže nejen ušima, ale i srdcem. S mladým Medivhem jsme strávili mnoho let, před i po jeho dlouhém spánku. On na své přátele nezapomíná. A jakmile nám vyjeví své záměry, jsem si jistý, že oceniš, jakého přítele v Magusovi máme my.“ Nakonec král vstal, poslal všechny pryč a slíbil, že se bude vším dál zabývat. Garona si cosi bručela pod vousy a Lothar jí i Khadgarovi dal pokoje bez oken a se strážemi u dveří, jen pro jistotu.

Khadgar se pokoušel usnout, ale většinu noci jen rozčilením prochodil sem a tam. Když nad ním konečně zvítězila únava, uslyšel bušení na dveře.

Byl to Lothar v plné zbroji, s uniformou přehozenou přes ruku. „Budeš spát jako zabitý, jasně?“ řekl a s úsměvem Khadgarovi podával uniformu. „Obleč si to a přijď za námi za patnáct minut nahoru na věž. A pospěš si, chlapče.“

Khadgar se nasoukal do uniformy, která se skládala z kalhot, těžkých bot, modrého kabátce se znakem azerothského lva a těžkého meče. Mečem si chvíli nebyl jistý, ale nakonec si ho upevnil na záda. Mohl by se hodit. Na věži bylo připraveno šest gryfonů, kteří nedočkavě máchali ohromnými křídly. Byl tam také Lothar a Garona.

I ona byla oblečená podobně jako Khadgar, v modrém kabátci se symbolem lva Azerothu, a na zádech měla těžký meč.

„Ani slovo,“ procedila mezi zuby.

„Sluší ti to,“ řekl. „Jde ti to k očím.“

Garona si odfrkla. „Lothar říkal to samé. Snažil se mě přesvědčit, že ty máš na sobě stejnou uniformu. A že nikoho z ostatních nenapadne myslet si, že jsem někdo jiný.“

„Z ostatních?“ řekl Khadgar a rozhlédl se. V ranním úsvitu bylo zřejmé, že i na okolních věžích byly připraveny letky gryfonů. Asi šest, včetně té jejich. Křídla gryfonů byla ve světle dosud skrytého slunce téměř růžová. Khadgar netušil, že na tomto světě je tolik cvičených gryfonů, natož ve Stormwindu. Lothar musel mluvit s trpaslíky. Vzduch byl chladný a ostrý jako bodnutí dýky.

Lothar k nim přispěchal a upravil Khadgarovi meč, aby mohl bez problémů nasednout na gryfona.

„Jeho Výsost,“ bručel nespokojeně Lothar, „má nezlomnou víru v sílu azerothského lidu a v tloušťku stormwindských hradeb. Určitě není na škodu, že má kolem sebe taky správné lidi, kteří se o všechno postarají, když ona se mýlí.“

„Jako třeba nás,“ řekl Khadgar odhodlaně.

„Jako třeba nás,“ opakoval Lothar. Pak se na Khadgara příkře podíval a dodal: „Ptal jsem se tě, jaký je, jestli si pamatuješ.“

„Ano,“ řekl Khadgar. „A já jsem vám řekl pravdu.“

Nebo alespoň to, čemu jsem v té době rozuměl. A chtěl jsem být k němu loajální.“

„Chápu,“ řekl Lothar. „I já jsem mu věrným přítelem. Chci se ujistit, že to, co říkáte, je pravda. Ale zároveň chci, abys byl připravený udělat, co bude nutné, když to bude nutné.“

Khadgar přikývl. „Vy mi věříte, že?“

Lothar zachmuřeně přikývl. „Kdysi dávno, když jsem byl stejně starý jako ty, hlídal jsem Medivha. To už byl v kómatu, v tom dlouhém spánku, který ho připravil o většinu jeho mládí. Myslel jsem, že se mi to zdá, ale přísahal bych, že proti mně stál ještě jeden muž, který Maguse hlídal se mnou. Jako by byl z leštěné mosazi, nad obočím měl ohromné rohy a vousy z plamenů.“

„Sarger,“ řekl Khadgar.

Lothar si zhluboka povzdechl. „Myslel jsem, že jsem usnul, že to byl jen sen, že to prostě nemohlo být to, co jsem si myslel, že to je. Vidíš, i já jsem byl k němu loajální. Ale nikdy jsem nezapomněl, co jsem viděl. A později jsem si začal uvědomovat, že to, co jsem viděl, byl kousíček pravdy a že by to mohlo dojít až sem. Můžeme Medivha ještě zachránit, ale

možná taky zjistíme, že temnota už zapustila kořeny příliš hluboko. Pak budeme muset udělat něco hodně náhlého, strašného a absolutně nutného. Otázkou je - jsi toho schopen?" Khadgar okamžik přemýšlel a pak přikývl. Žaludek měl jako na vodě. Lothar zvedl ruku. Na jeho povel se ostatní gryfoni zvedli do vzduchu, probuzení k životu přesně v okamžiku, kdy se první sluneční paprsky přehoupaly přes okraj světa. Světlo nového dne ozářilo jejich křídla a proměnilo je ve zlato.

Podivný pocit v žaludku Khadgara neopustil po celou dobu letu ke Karazhanu. Garona letěla za ním, ale ani jeden z nich nemluvil.

Země pod křídly gryfona se pomalu měnila. Z velkých polí nyní nezbylo víc než zčernalé fleky poseté zbytky rozbořených budov. Lesy, vypleněné, aby nasýtily válečnou mašinerii, tvořily ohromné jizvy v už tak zoufalé krajině. Země byla jakoby stažená z kůže a všude zelo plno hlubokých ran, to jak se někdo pokoušel dostat ke kovům hluboko v jejím nitru. Na horizontu stoupaly k obloze sloupy kouře, ale jestli to byla bojiště nebo tavící pece, nedokázal Khadgar říct. Letěli celý den a slunce už klesalo za obzor.

Karazhan se uprostřed svého kráteru tyčil jako nějaký ebenově černý stín, který žíznivě vysává poslední paprsky odcházejícího dne a nevrací z něj ani trochu. Žádné světlo ve věži ani v jejích prázdných oknech. Louče, jež plály, aniž by spalovaly, někdo uhasil. Khadgar uvažoval, jestli Medivh uprchl.

Lothar stiskem kolen přiměl svého gryfona klesnout a Khadgar ho následoval. Oba přistáli a seskočili ze hřbetů unavených zvířat. V okamžiku, kdy se Khadgar dotkl země, byli gryfoni zpátky ve vzduchu a s hlasitým skřekem zmizeli směrem na sever.

První rytíř Azerothu už stál na schodech, svaly napjaté. Jeho ohromná postava se pohybovala s tichou elegantní mrštností kočky. V ruce držel rytíř tasený meč. I Garona už vyrazila vpřed. Její ruka na okamžik zmizela v záhybech kabátce, a když ji znovu vytáhla, zaleskla se v ní dýka s dlouhou čepelí. Khadgarovi těžký meč narážel do boku a čaroděj si v porovnání s těmi dvěma připadal jako neohrabané kamenné stvoření. Za sebou slyšel přistávat další gryfony a sesedat válečníky.

Terasa v observatoři byla prázdná a studovna Khadgarova mistra opuštěná, nikoli však vyklizená. Všude kolem leželo různé zařízení a na krbové římse rozbité zbytky zlatého přístroje, astrolábu. Jestli byla tedy věž skutečně všemi opuštěna, muselo se tak stát ve spěchu.

Nebo vůbec opuštěná nebyla.

Zapálili louče a družina začala sestupovat po nekonečném schodišti. Lothar, Garona a Khadgar v čele. Kdysi byly pro Khadgara tyhle zdi domovem a nekonečné schody každodenní rozcvíčkou. Nyní však byly louče s chladným plamenem upevněné na stěnách uhašeny a pohybuující se louče vetřelců vrhaly pokřivené stíny, takže tolik známé chodby byly nyní cizí, téměř až strašidelné. Jako by i stěny hrozily skrytým nebezpečím a Khadgar očekával za každým tmavým rohem zákeřný útok.

Nebylo tam však nic. Balkóny byly prázdné, banketní sály opuštěné a společenské místnosti stejně prosty jakéhokoli života jako vždy. Pokoje pro hosty byly stále připraveny, i ony však byly prázdné. Khadgar nahlédl do svého pokoje. Ani tam se nic nezměnilo.

Děsivé stíny loučí se nyní přesunuly do knihovny a proměnily jednotlivé regály ve vysoká cimbuří. Knihy byly nedotčené, a na stole dokonce ležely Khadgarovy poznámky. Copak Medivha nenapadlo, že by si mohl z knihovny něco odnést?

Khadgara upoutaly kusy roztrhaného papíru a přešel k polici s epickou poezií. Tohle tu bylo nové. Útržky svitku. Khadgar zdvihl jeden z větších kousků, přečetl několik slov a pokýval hlavou.

„Co je to?“ řekl Lothar, který vypadal, jako by čekal, že knihy každou chvíli ožijí a zaútočí.

„Píseň o Aegwynn,“ řekl Khadgar. „Epická báseň o jeho matce.“

Lothar zabručel cosi, jako že chápe, ale Khadgar myslel na něco jiného. Medivh tu byl poté, co oni utekli. Jen aby zničil ten svitek? Kvůli nepříjemným vzpomínkám na konflikt se svou matkou? Z pomsty za Sargerasonovu úmyslnou prohru v boji s Aegwynn? Nebo symbolizovalo zničení svitku, šifry, rezignaci Strážce Tirisfalu a zradu Řádu?

Khadgar riskl jednoduché kouzlo, které mělo odhalit skrytou magii, ale výsledkem nebylo nic víc než odpověď hodící se k tomuto místu plnému magických knih. Jestli tu Medivh seslal nějaké kouzlo, zamaskoval jeho přítomnost tak, že ho Khadgar nebyl schopen odhalit. Lothar si všiml, že mladý čaroděj kreslí do vzduchu magické symboly, a když učedník skončil, řekl: „Raději si schovej síly, až ho najdeme.“

Khadgar zavrtěl hlavou a napadlo ho, jestli Maguse vůbec najdou.

Místo toho našli Moroese, v nejnižším patře, blízko vchodu do kuchyně a spižírny. Jeho vyzáblá postava ležela uprostřed chodby a na jednu stranu podlahy od něj se rozlévalo miniaturní krvavé jezero. Oči měl vytřeštěné, ale jeho tvář byla pozoruhodně klidná.

Kastelána zřejmě nepřekvapila ani vlastní smrt.

Garona vtrhla do kuchyně a za okamžik byla zpátky. Zelená v jejím obličejí měla o poznání světlejší odstín a ukazovala Khadgarovi něco, co držela v ruce.

Růžové čočky, rozbité. Kuchařka. Khadgar sklopil hlavu.

Těla jako by přiměla vojáky k větší ostražitosti. Prošli k velkým vchodovým dveřím a ven na dvůr. Ani tam však nebylo po Medivhovi památky, jen několik stop po jeho nedávné přítomnosti.

„Nemůže mít ještě jeden zámek?“ zeptal se Lothar.

„Nějaké místo, kde by se mohl schovat?“

„Byl často pryč,“ řekl Khadgar. „Někdy i několik dní.“

Pak se prostě bez varování vrátil.“ Na balkóně nad hlavním vchodem se něco pohnulo - jako by jen slabý závan větru. Khadgar tím směrem upřeně hleděl, ale vše vypadalo normálně.

„Třeba šel za orky, aby je vedl,“ nadhodil První rytíř. Garona zavrtěla hlavou. „Nikdy by nešli za lidským velitelem.“

„Ale přece se nemohl vypařit!“ zahřměl Lothar. Pak zavolal na své vojáky: „Seřadit! Jdeme zpátky!“

Garona rytíře ignorovala. „Nevypařil se. Zpátky do věže.“ Pak rozčísila řady vojáků jako loď modrou hladinu moře.

V dalším okamžiku zmizela v temnotě věže. Lothar pohlédl na Khadgara, který jen pokrčil rameny a vyrazil za půl-orkou.

Moroese tam stále ležel. Jeho krev stékala v širokém půlkruhu po mírně se svažující podlaze směrem od zdi. Garona se té zdi dotkla, jako by se snažila něco nahmatat. Zamračila se, zaklela a udeřila do stěny rukou. Soudě podle zvuku byla tu zeď pevná.

„Měly by být tady,“ řekla.

„Co by tu mělo být?“ zeptal se Khadgar. „Dveře,“ řekla půl-orka.

„Tady nikdy žádné dveře nebyly,“ řekl Khadgar.

„Tady asi byly dveře odjakživa,“ řekla Garona. „Jenom jsi je neviděl. Podívej se. Tady umřel Moroese,“ kopla do stěny. „A pak jeho tělem někdo pohnul, takže tady tu krev rozmazal až k místu, kde leží teď.“

Lothar souhlasně zamručel a rovněž začal přejíždět rukama po holé zdi.

Khadgar se na očividně hladkou stěnu zadíval. Chodil kolem ní pětkrát, šestkrát denně. Tady by nemělo být nic než kámen. Ale...

„Ustupte,“ řekl mladý čaroděj. „Něco zkusím.“

První rytíř a půl-orka poodstoupili a Khadgar zkoncentroval magickou energii potřebnou pro kouzlo. Už ho sesílal i dříve, na skutečné dveře a na zamčené knihy, tohle však bylo poprvé, co ho zkoušel na dveře, které nebyly vidět. Pokusil si je představit, jak velké asi mohly být, aby posunuly Moroeseovo tělo do současné polohy, kde mohly mít závěsy, kde rám a kam by asi umístil zámek.

Představil si dveře a seslal malé množství magie do jejich předpokládaného středu, aby uvolnil neviditelný rám a snad i odemkl skrytý zámek. K jeho velkému překvapení se stěna pohnula a na jedné straně se objevila štěrbina. Nebylo to mnoho, ale stačilo to, aby dokázal rozeznat rám dveří, které tam ještě před okamžikem nebyly.

„Strčte tam meče a vypácte je,“ vyhrkl Lothar a všichni se vrhli ke stěně. Dveře chvíli jejich pokusům odolávaly, pak ale hlasitě cvakl nějaký mechanismus, dveře se otevřely směrem ven

a zastavily se o Moroesovo tělo. Za nimi se objevilo schodiště vedoucí někam hluboko pod věž.

„Nevypařil se," řekla Garona a ušklíbala se. „Zůstal tady, ale schoval se na místě, o kterém nikdo až doteď nevěděl."

Khadgar se podíval na Moroesovo bezvládné tělo.

„Skoro nikdo. Zajímalo by mě, co tam dole je."

Vydali se dolů po schodech a Khadgar začínal cosi cítit. Zatímco horní část věže v něm vyvolávala pocit, že je skutečně opuštěná, z těchhle hlubin přímo sálala hrozba a zlověstná předtucha. Hrubé stěny i podlaha byly pokryty vlhkostí a ve světle loučí se vlnily, jako by byly živé.

Trvalo jen chvíli, než si Khadgar uvědomil, že jak nyní scházeli po točitých schodech, změnili směr. Jako by tohle schodiště bylo zrcadlovým obrazem své horní části. A skutečně. V místě, kde by nahoře byla společenská místnost, našli kobku plnou volně visících řetězů. Tam, kde nad zemským povrchem stála banketní místnost, byla tady dole místnost plná suti a pokreslená mystickými kruhy. Vzduch tu byl těžký a dusný, stejně jako ve věži ve Stormwindu, kde našli Huglara a Hugarina. Tady byl vyvolán démon, který je napadl.

Když došli do patra, které odpovídalo hornímu patru s knihovnou, našli železem pobité dveře. Schodiště pokračovalo dál do hloubi země, ale všichni tři se zastavili a prohlíželi si mystické symboly vyryté hluboko do dřeva a potřené nahnědlou krví. Jako by samo dřevo krvácelo. Na dveřích visely dva obrovské železné kruhy.

„Tohle bude knihovna," řekl Khadgar.

Lothar přikývl. I on si všiml shodných znaků mezi nadzemní a podzemní částí věže. „Tak se podíváme, co schovává tady, když všechny knihy jsou nahoře."

Garona řekla: „Jeho studovna je úplně v posledním patře, tam kde je observatoř. Takže jestli tady je, bude až úplně dole. Měli bychom si pospíšet."

Ale bylo pozdě. V okamžiku, kdy se Khadgar dotkl železem pobitých dveří, vytryskl z jeho dlaně směrem ke krvácejícímu dřevu proud jisker, signál, magická past.

Khadgar měl ještě čas zaklít, než se dveře dokořán otevřely a oni stáli před temnotou podzemní knihovny. Nebo spíš před psím brlohem. Sargerás netouží po vědění, takže místnost nechal svým mazlíčkům. Ta stvoření žila v temnotě, která je prostupovala. Do chodby se vyvalil kyselý kouř.

Viděli oči. Oči a planoucí čelisti a těla z ohně a stínu. Bytosti vycházely ven a temně vrčely.

Khadgar rychle ve vzduchu nakreslil několik run a soustředil v mysli magickou energii, aby dveře znovu zavřel, zatímco jeho společníci se snažili vši silou táhnout za železné kruhy. Ani kouzlo, ani surová síla však dveřmi nedokázaly pohnout.

Zvířata se chraplavě a přerývaně zasmála a přikrčila se, připravená ke skoku.

Khadgar zvedl ruce, aby seslal další kouzlo, ale Lothar ho zadržel.

„Tohle je plýtvání časem i silami," řekl. „Má nás to zdržet. Běž dolů a najdi Medivha."

„Ale to jsou..." začal Khadgar. V tu chvíli se na ně nejbližší z démonických zvířat vrhlo.

Lothar udělal dva rychlé kroky vpřed a ťal mečem po netvorovi, který byl právě uprostřed ohromného skoku. Jak rytíř zvedl čepel meče, runy vytepané hluboko do kovu zazářily jasně žlutým světlem. Na zlomek sekundy viděl Khadgar v očích útočícího démonického zvířete strach.

Pak oblouk Lotharovy rány proťal dráhu skoku zvířete a čepel meče se zaryla hluboko do netvorova těla. Zářící kov vyšel hřbetem z těla ven, jak se rytíři téměř podařilo přeseknout zvíře vpůli. Netvor měl jen krátký okamžik na to, aby zakňučel bolestí, než čepel meče dokončila svou dráhu v jeho lebce. Doutnající zbytek démonova těla, ze kterého kapal oheň a vytékal stín, dopadl k Lotharovým nohám.

„Běžte," zahřměl rytíř. „My se o ně postaráme a doženeme vás."

Garona chytila Khadgara a táhla ho po schodech dolů. Vojáci za nimi tasili meče a i jejich čepele jasně zazářily, jak se zabodly hluboko do stínů. Mladý čaroděj a půl-orka seběhli z dohledu, ale za sebou slyšeli lidské i nelidské smrtelné výkřiky.

Klesali dál do tmy. Garona v jedné ruce držela louči, v druhé dýku. Nyní si Khadgar všiml, že stěny vydávají samy od sebe fosforeskující světlo, jakousi rudou září jako jeden druh hub,

který roste hluboko v lese. Dělal se rovněž stále větší teplo a po čelech jim oběma stékal pot. Když dorazili do jedné z jídelen, převrátil se najednou Khadgarovi žaludek a oba se ocitli někde jinde. To místo se jednoduše náhle přesunulo k nim, jako okraj letní bouřky. Byli na vrcholku jedné z nejvyšších věží ve Stormwindu a město kolem nich bylo v plamenech. Odevšad stoupaly sloupy kouře a kousek nad nimi se spojovaly do jediné těžké deky, která halila slunce. Podobná černá deka obklopovala i městské hradby, ta však byla tvořena orkskými vojsky. Z místa, kde stáli, viděli Khadgar s Garonou, že orkská armáda se valí přes stormwindská pole jako ohromné množství brouků rychle obalujících mršinu. Všude kolem města nebylo nic než dobývací věže a po zuby ozbrojení vojáci. Barvy na jejich vlajkách tvořily odpornou zvrácenou duhu.

Zmizely i lesy, které byly proměněny v katapulty, z nichž se na město snášel ohnivý déšť. Většina dolní části města byla v plamenech a právě ve chvíli, kdy se Khadgar otočil tím směrem, zhroutila se jedna část hradeb. V sutinách se okamžitě rozpoutala bitva malinkých zelených a modrých panáčků.

„Jak jsme se dostali..." začala Garona.

„Vize," řekl Khadgar stroze, ale napadlo ho, jestli tahle vize je zkrátka jen jeden z dalších projevů věže nebo Medivhova zpomalovací past.

„Říkala jsem to králi. Říkala jsem mu to, ale on mě neposlouchal," mumlala Garona. Pak řekla Khadgarovi:

„Takže tohle je vize budoucnosti? Jak se z ní dostaneme?" Mladý čaroděj zavrtěl hlavou.

„Nedostaneme, alespoň ne teď. V minulosti vize prostě přicházely a zase mizely. Někdy je dokázal ukončit nějaký velký šok."

Jen několik metrů od věže proletěl hořící kus suti, střela z katapultu. Khadgar sebou okamžitě praštil o zem a na tváři cítil žár.

Garona se rozhlédla. „Alespoň že to jsou jenom orkové," řekla a ušklíbla se.

„To je jako dobré?" řekl Khadgar. Oči ho štípaly, jak vítr zanesl ke věži oblak kouře.

„Nejsou mezi nimi žádní démoni," vysvětlila půl-orka.

„Kdyby s nimi byl Medivh, bylo by to asi horší. Třeba jsme ho přesvědčili, aby nám pomohl."

„Ale nevidím ho ani mezi našimi lidmi," řekl Khadgar, který na chvíli zapomněl, s kým mluví. „Je mrtvý? Nebo utekl?"

„Jak daleko v budoucnosti můžeme být?" zeptala se Garona.

Za nimi se ozvaly vzrušené hlasy. Oba se otočili a spatřili, že jsou před přijímacím sálem, ze kterého bylo nyní obranné centrum. Na stole ležel malý model města a na něm rozházené malé figurky znázorňující lidi a orky. Zatímco král Llane a jeho poradci stáli skloněni nad modelem, vytrvale k nim proudily nové a nové zprávy.

„Průlom hradbami u Obchodnické čtvrti!"

„Další požáry dole ve městě!"

„Na hlavní bránu zase jde velký oddíl. Vypadá to na kouzelníky!"

Khadgar si všiml, že v místnosti nebyl žádný z dvořanů, které u krále viděl dříve. Místo nich tam stáli zarputile se tvářící muži v uniformách podobných těm jejich. Po Lotharovi nebylo ani památky a Khadgar jen doufal, že je někde v první linii a osobně řídí bitvu.

Llane se choval naprosto přirozeně, jako by město bylo podobně napadáno často. „Pošlete k průlomu Čtvrtou a Pátou rotu jako posily. Ať domobrana udělá vodní řetěz - vodu vezměte z lázni. A k hlavní bráně pošlete ještě dva oddíly kopiníků. Až se budou orkové chystat k útoku, proveďte výpad. To je zastaví. A vezměte si ty dva čaroděje ze Zlatnické ulice. Už tam skončili?"

„Útok byl odražen," přišla okamžitá odpověď. „Ale čarodějové jsou vyčerpaní."

Llane přikývl a řekl: „Tak ať si odpočinou. Na hodinu je stáhněte. Vezměte místo nich mladé z akademie. Ale pošlete jich tam dvakrát tolik. A ať jsou opatrní. Veliteli Bortone, tvé jednotky chci u východních hradeb. Tam bych, být ork, udeřil já."

Pak dal Llane každému veliteli zvlášť další rozkazy. Žádné protesty, diskuse ani návrhy.

Každý z válečníků jen přikývl a odešel. Nakonec v místnosti zůstal jen král Llane se svým modelem města, které se venku zmítalo v plamenech.

Král se sklonil a opřel se pěstmi o stůl. Jeho tvář vypadala stará a unavená. Zvedl hlavu a jen tak do prázdna řekl: „A teď můžeš hlásit ty.“

Závěsy na druhé straně místnosti zašustily o podlahu a vyšla Garona. Půl-orka stojící vedle Khadgara překvapením vzdychla.

Budoucí Garona byla oblečená do svých obvyklých černých kalhot a černé hedvábné blůzy, ale přes ramena měla přehozený plášť se lví hlavou, symbolem Azerothu. V očích měla divoký pohled. Současná Garona stiskla Khadgarovi paži a on cítil, jak se mu její nehty zarývají až do masa.

„Špatné zprávy, sire,“ řekla Garona a přistoupila ke stolu z druhé strany. „V tomhle útoku se spojily různé klany a spolupracují spolu. Sjednotil je Blackhand Ničitel. Nikdo nezradí, dokud Stormwind nepadne. Po západu slunce přivede Gul'dan své černokněžníky. Do té doby se bude klan Blackrock pokoušet zdolat východní hradby.“ Khadgar slyšel, jak se půl-orce třese hlas.

Llane si zhluboka povzdechl a řekl: „To jsem čekal a počítal jsem s tím. Odrazíme je stejně jako ostatní. A vydržíme, dokud nepřijdou posily. Dokud budou za těmito zdmi a na trůnu lidé s chrabřým srdcem, Stormwind se udrží.“

Budoucí Garona přikývla a Khadgar si všiml, že se jí v koutcích očí objevily slzy. „Orkští velitelé sdílí vaše zhodnocení celé situace,“ řekla a ruka jí zmizela v záhybech blůzy.

Khadgar i skutečná Garona najednou vykřikli, když budoucí Garona vytáhla dlouhou dýku a zabodla ji do levé části králova hrudníku. Pohybovala se s takovou rychlostí a elegancí, že král jen zůstal se zmateným výrazem ve tváři stát. Oči vytřeštěné, chvíli se ani nepohnul a visel na její čepeli.

„Orkští velitelé sdílí vaše zhodnocení celé situace,“ řekla znovu a po obou širokých tvářích jí stékaly velké slzy. „A vybrali vraha, který odstraní to nejsilnější srdce z trůnu. Někoho, komu dovolíte přiblížit se až k vám. Někoho, s kým jednáte nejraději sám.“

Llane, král Azerothu, pán Stormwindu, přítel největšího válečníka i největšího čaroděje v zemi, se zhroutil na podlahu.

„Je mi to líto,“ řekla Garona.

„Ne!“ vykřikla Garona, ta současná, a sama se rovněž zhroutila na zem. Najednou byli zpět ve falešné jídelně. Trosky Stormwindu zmizely a s ním i královo tělo. Slzy půl-orky však zůstaly, nyní v očích skutečné Garony.

„Já ho zabiju,“ řekla tiše. „Já ho zabiju. On se ke mně choval tak dobře, poslouchal, když jsem k němu mluvila, a já ho zabiju. Ne.“

Khadgar si klekl vedle ní. „To bude dobré. Nemusí to být pravda. Nemusí se to stát. Je to jen vize.“

„Je to pravda,“ řekla. „Když jsem to viděla, věděla jsem, že je to pravda.“

Khadgar chvíli mlčel a v duchu si přehrával svou vlastní vizi z budoucnosti, ve které pod rudým nebem bojoval proti Garoninu národu. I on v tu chvíli věděl, že je to skutečnost.

„Musíme jít,“ řekl, ale Garona jen zavrtěla hlavou. „Po tom všem jsem si myslela, že jsem si našla lepší místo než mezi orky. Ale teď vím, že to všechno zničím.“

Khadgar se podíval směrem nahoru i dolů na schodiště. Nic nenaznačovalo, jak si Lothar vede s démony ani co se skrývá na samém dně obrácené věže. Sevřel rty do tenké čárky a zhluboka se nadechl.

Pak udeřil Garonu do tváře.

Jeho vlastní dlaň krvácela, jak zasáhl jeden z klů, ale Garonina odpověď byla okamžitá.

Upřela na něj dokořán otevřené oči plné slz a ve tváři se zračil nefalšovaný hněv.

„Ty idiote!“ zařvala a skočila na Khadgara tak prudce, že ho povalila. „Tohle už nikdy nedělej! Slyšíš mě!“

Udělej to ještě jednou a zabiju tě!“

Khadgar ležel přitisknutý k zemi na zádech, půl-orka na něm. Ani neviděl, jak tasila dýku, ale její čepel měl nyní přitisknutou ke krku.

„Nemůžeš,“ dostal ze sebe spolu s drsným úsměvem. „I já jsem měl vizi o své budoucnosti. A i já si myslím, že to byla pravda. Jestli ano, nemůžeš mě zabít. A to samé platí i pro tebe.“

Garona zamrkala a sedla si na zadek, okamžitě zase přičetná. „Takže já zabiju krále...“

„Dostaneš se odtud živá," řekl Khadgar. „A já taky."
„Ale co když se pleteme," řekla Garona. „Co když ta vize nebyla pravda?"
Khadgar se zvedl na nohy. „Tak umřeš s vědomím, že nikdy nezabiješ krále Azerothu."
Garona chvíli nehybně seděla a v hlavě si srovnávala všechny možnosti. Pak pomalu řekla:
„Podej mi ruku.
Musíme dál."

Pokračovali hlouběji po klesající spirále schodiště, přestože ve skutečnosti vlastně stoupali k falešnému vrcholku věže. Konečně dorazili do podlaží, které odpovídalo Medivhově observatoři a pracovně. Místo toho se tu však schodiště rozlévalo do rudé pláně. Jako by tu teprve před chvílí vyvěřela láva a na plamenech pod jejich nohama pluly černé ztuhlé kry. Khadgar instinktivně uskočil zpět na schody, ale zdálo se, že půda pod jeho nohama je pevná a žár, jakkoli byl unavující, je nedusil.

Uprostřed ohromné jeskyně stál jednoduchý železný nábytek. Pracovní stůl a lavice, pár židlí a několik skříněk. Na malou chvíli se to všechno zdálo být podivně známé. Pak si Khadgar uvědomil, že se dívá na dokonalou kopii Medivhovy pracovny.

Mezi železným nábytkem stála mohutná postava Maguse Medivha. Khadgar se pokoušel vyčíst z jeho pohledu i z jeho postoje cokoli, co by ho zradilo, co by jasně dalo najevo, že to není Medivh, kterého znal a kterému věřil, že to není ten starý muž, jenž věřil jemu a podporoval ho v učení i v práci. Hledal cokoli, co by dokazovalo, že tohle je jen trik. Nic. Tohle byl ten samý Medivh, jakého znal.

„Dobrý den, Mladý Důvěro," řekl Magus a jak se usmál, jeho vousy se vzňaly. „Dobrý den, Vyslankyně. Už na vás čekám."

Šestnáct

Zlomení čaroděje

„Musím přiznat, že to bylo působivé," řekl Medivh, který byl i nebyl Medivhem. „Velmi působivé, když jste vyvolali stín mé minulosti, který mi zabránil vás pronásledovat. Samozřejmě, že zatímco vy jste sbírali síly, dělal jsem já totéž."

Khadgar se podíval na Garonu a přikývl. Půl-orka se přesunula o několik kroků doprava. Jestli to bude nutné, budou schopni starého muže obklíčit.

„Mistře, co se s vámi stalo?" řekl Khadgar a udělal krok dopředu, aby na sebe upoutal Medivhovu pozornost.

Starší z obou čarodějů se zasmál. „Stalo se mnou? Nic se se mnou nestalo. Takový zkrátka jsem. Už od narození jsem byl poskvrněn, pošpiněn ještě dřív, než jsem začal chápat. Ze špatného sémě vyrostlo hořké ovoce. Ty jsi skutečného Medivha nikdy neviděl."

„Magusi, ať už se stalo cokoli, určitě to jde dát do pořádku," řekl Khadgar a pomalu se blížil k čaroději. Garona ho obcházela zprava, ale její dlouhá dýka zmizela - zdálo se, že má prázdné ruce.

„A proč bych to měl dávat do pořádku?" řekl Medivh se zlověstným úsměvem. „Všechno jde přesně tak, jak jsem si to naplánoval. Orkové vyhladí lidi a já je budu ovládat prostřednictvím nějakého takového černokněžníka, jako je Gul'dan. Zavedu ty netvory do ztracené hrobky, kde leží Sargerasovo tělo, chráněno proti démonům a lidem, ale nikoli proti orkům, a osvobodím i svou fyzickou podobu. Pak se konečně budu moci zbavit tohoto neohrabaného těla i slabého ducha a spálím tenhle svět tak, jak si to zaslouží."

Khadgar, zatímco mluvil, udělal krok směrem doleva.

„Ty jsi Sargeras."

„Ano i ne," řekl Magus. „Jsem, protože když Aegwynn zabila mé fyzické tělo, ukryl jsem se v jejím lůně a naplnil každou její buňku svou temnou myslí. Když se konečně rozhodla, že se spojí s lidským partnerem, byl jsem připraven. Medivhovo temné dvojče, dokonale skryto v jeho těle."

„Odporné," řekl Khadgar.

Medivh se zazubil. „Jen o trochu jiné, než Aegwynn původně plánovala, neboť skutečně přenesla moc Tirisfalen i na dítě. Byl malý zázrak, že ještě zbylo trochu místa pro samotného Medivha, a démon se musel o jeho duši poprat se světlem. Takže když se v něm konečně objevila moc, musel jsem ho na chvíli vypnout, dokud jsem nezařídil vše potřebné pro svůj plán."

Khadgar se neustále pomalu posouval doleva a snažil se nedívat na Garonu, která se už připlížila za Maguse. Místo toho řekl: „Je v tobě ještě něco ze skutečného Medivha?"

„Kousek," řekl Medivh. „Dost na to, abych mohl jednat s vámi, ničemná stvoření. Dost na to, abych mohl klamat krále a čaroděje. Medivh je maska - nechal jsem z něj to, co ukazují ostatním. A jestli jsem jim někdy připadal divný, nebo dokonce šílený, připisovali to mému postavení a odpovědnosti i moci, které na mě přenesla má matka."

Medivh se usmál jako nějaký dravec. „Nejprve jsem byl jen nástrojem Magny Aegwynn a její politiky, pak nástrojem démonů. Dokonce i Řád ve mně neviděl o moc víc než jen zbraň proti démonům. Takže asi není moc překvapivé, že jsem vlastně jen kombinací všech těchto částí."

Garona už byla za čarodějem. Tasila dýku a neslyšně se pohybovala po lávové podlaze. V očích neměla jedinou slzu, spíš naopak, ocelově pevné odhodlání. Khadgar se dál soustřeďoval na Medivha a snažil se ji ani náznakem pohledu neprozradit.

„Pochop," pokračoval šílený čaroděj, „že nejsem nic víc než jen součástka v obrovském stroji, který funguje od doby, kdy byla zničena Studna věčnosti. Jediná věc, na které se zbytek původního Medivha i já shodneme, je to, že tenhle kruh musí být přerušen. Ujistiťuji tě, že v tomhle jsme zajedno."

Garona byla jen jediný krok od démona, s dýkou připravenou udeřit. Pak ten poslední krok udělala.

„Omluv mě," řekl Medivh a máchl pěstí. Kolem prstů starého muže se roztančila magická energie a půl-orka dostala zásah přímo do tváře. Rána ji odhodila zpět. Khadgar zaklel a zvedl ruce, aby seslal kouzlo. Něco, čím by alespoň čaroděje vyvedl z rovnováhy. Něco jednoduchého. Něco rychlého.

Medivh byl rychlejší. Otočil se zpět k němu a zvedl ruku nyní připomínající strašlivý spár. Khadgar okamžitě ucítil, že se vzduch kolem něj proměnil v těsný plášť, ve kterém měl uvězněny ruce i nohy, takže se nemohl pohnout. Vykřikl, ale jeho hlas byl přidušený a přicházel z veliké dálky.

Medivh zvedl druhou ruku a Khadgarovým tělem projela strašná bolest. Jako by měl všechny kloubní jamky naplněné žhavou lávou, která mu dál vtékala do dutin kostí. Hrud' měl sevřenou a měl pocit, že mu všechno maso na těle seschlo. Jako by mu někdo z těla vysával všechny tekutiny a nechal jen slupku. A zároveň cítil, že se vším ostatním z něj někdo vysává i všechnu magii a on, vysušený, není schopen soustředit v sobě ani minimum energie na to nejjednodušší kouzlo. Cítil se jako loď, kterou opouští posádka.

Stejně náhle, jako útok začal, tak i skončil. Khadgar se zhroutil na podlahu s vyraženým dechem. Každé nadechnutí ho nesnesitelně bolelo.

V tu chvíli se vzpamatovala Garona a tentokrát s bojovým výkřikem vyskočila s cílem zasáhnout Medivha dýkou do levé části hrudi. Místo toho, aby se však Medivh pokusil dostat se z jejího dosahu, udělal útočící půl-orce krok vstříc, pod oblouk jejího úderu. Zvedl ruku a chytil ji za čelo. Garona ztuhla uprostřed nedokončeného pohybu.

Pod Medivhovou rukou pulzovala magická energie nechutně žluté barvy a půl-orka jen bezvládně visela ve vzduchu.

„Chudinko Garono," řekl Medivh. „Myslel jsem, že s tvým komplikovaným původem ty nejlépe pochopíš, čím musím procházet. Že pochopíš, jak je důležité vybrat si svou vlastní cestu. Ale ty jsi prostě stejná jako všichni ostatní, že?"

Půl-orka se zmožila jen na přidušené zachrčení.

„Já ti ukážu svůj svět, Garono," řekl Medivh. „Když dovolíš, vpustím do tebe své vlastní pochybnosti a rozpory. Nikdy už nebudeš vědět, komu sloužíš a proč. Už nikdy nenajdeš pokoj a mír."

Garona se pokusila vykřiknout, ale její výkřik zahynul ještě hluboko v krku, neboť se nedostal přes zářící žlutou energii vycházející z Medivhovy dlaně.

Medivh se zasmál a nechal půl-orku spadnout na podlahu. Ta sípala, pokusila se vstát, ale znovu se zhroutila. Oči měla vytřeštěné, a přestože se tvářila divoce, bylo vidět slzy.

Khadgar už znovu mohl dýchat, i jeho dech však byl rychlý a sípavý. Klouby ho pálily a svaly bolely. Na lávové podlaze viděl svůj odraz...

Díval se na něj starý muž z vize. Unavené oči a ztěžklá víčka obklopené hlubokými vráskami a šedivými vlasy. I jeho vousy byly nyní bílé.

Khadgarovi se zastavilo srdce. Byl oloupen o svou magii, o své mládí. V žádném případě už se necítil, jako že může tuhle bitvu vyhrát.

„To bylo poučné," řekl Medivh, který se otočil zpátky ke Khadgarovi. „Jedna ze záporných věcí na téhle lidské podobě, ve které jsem uvězněn, je ta, že lidská část se neustále s někým setkává. Dělá si přátele. Pomáhá lidem. Je to tak složité je později zničit. Když jsem zabil Moroese a kuchařku, téměř jsem plakal, víš? Proto jsem musel jít sem dolů. Ale je to jako se vším. Jakmile si na to zvykneš, můžeš zabít přátele stejně snadno jako kohokoli jiného." Medivh nyní stál jen pár kroků před Khadgarem, široká ramena a oči plné života. Vypadal víc jako Medivh, než si kdy Khadgar pamatoval. Vypadal sebevědomě. V pohodě. Vypadal děsivě, strašlivě příčetně.

„A teď se připrav umřít ty, Mladý Důvěro," řekl Magus.

„Zdá se, že nakonec byla tvá důvěra skutečně zklamána."

Medivh zvedl ruku zalitou magickou energií.

Z pravé strany se ozval hrdelní výkřik. „Medivhu!" zařval Lothar, První rytíř Azerothu.

Medivh zvedl hlavu a jeho tvář jako by na okamžik zjemněla, přestože ruka mu stále plála magickou energií.

„Anduin Lothar?" řekl. „Starý příteli, proč ty jsi tady?"

„Okamžitě to zastav, Mede," řekl Lothar a Khadgar v rytířově hlase slyšel bolest. „Zastav to, než bude pozdě. Nechci s tebou bojovat."

„Ani já s tebou nechci bojovat, příteli," řekl Medivh a zvedl ruku. „Nemáš ponětí, jaké to je dělat věci, které jsem udělal. Strašné věci. Nutné věci. Nechci s tebou bojovat. Tak slož zbraně, příteli. Skoncujeme s tím." Medivh otevřel dlaň a k rytíři vylétly kousky magie. Za chvíli se koupal ve hvězdách.

„Chceš mi přeci pomoci, příteli, nebo ne?" řekl Medivh a na tváři už měl znovu ten zlověstný úsměv. „Chceš se stát mým služebníkem. Tak mi pomoz zbavit se tohoto dítěte. Pak můžeme být znovu přáteli."

Zářící hvězdy vířící kolem Lothara pohasly a rytíř udělal pomalý sebejistý krok vpřed, pak druhý a ještě jeden a pak vyrazil. Zároveň vysoko nad hlavu zvedl svůj runami zdobený meč. Útočil na Medivha, ne na Khadgara. Z hrdla mu vyšla nadávka, nadávka plná smutku a slz. Medivha překvapil, ale jen na okamžik. Čaroděj ucouvl a Lotharova první rána jen neškodně prošla místem, kde Medivh ještě před chvílí stál. Rytíř plynule přešel do dalšího výpadu a donutil Maguse ustoupit o další krok. Následovalo seknutí svisle dolů a další Medivhův ústup. To už se však čaroděj vzpamatoval úplně a další rána zazvonila o magický štít. Zlaté světlo run na meči se proměnilo v neškodnou spršku jisker. Lothar se pokusil seknout zespodu, pak výpad a znovu rána vedená kolmo na Medivhovu hlavu. Pokaždé se však čepel zastavila o připravený štít.

Medivh zavrčel a zvedl dlaň, ve které už opět tančila soustředěná energie. Lothar vykřikl zděšením, když se jeho šaty najednou vzňaly. Medivh se spokojeně usmál a pak mávl rukou, čímž odhodil hořícího Lothara stranou jako nějakou hadrovou panenku.

„Čím. Dál. Tím. Lehčí," řekl Medivh, jako by každé slovo odsekl sekerou. Pak se otočil k místu, kde klečel Khadgar.

Až na to, že Khadgar se mezitím pohnul. Medivh se prudce otočil, aby zjistil, že už zdaleka ne mladý čaroděj je přímo za ním, v ruce meč, který mu dal Lothar ve Stormwindu. Jeho čepel mířila na Medivhovu hrud' a runy na ní zářily jako miniaturní slunce.

„Ani se nehni," řekl Khadgar.

Chvilé ticha. Po Medivhově tváři stékala kapka potu.

„Tak až sem to muselo dojít," řekl Magus. „Myslím, že nejsi ani fyzicky, ani duševně schopen to udělat, Mladý Důvěro."

„Já si myslím," řekl Khadgar a jeho hlas zněl jako sípání nějakého starce, „že tvá lidská část, Medivhu, si nehledě na tvé plány nechávala kolem sebe dostatek přátel. Jako zálohu. Jako nouzový plán, kdyby ses nakonec skutečně zbláznil. Aby tě tihle přátelé mohli zastavit. Přerušit kruh tam, kde ty už toho nebudeš schopen."

Medivh si tiše povzdechl a jeho rysy změkly. „Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit," řekl. „Jen jsem chtěl žít svůj vlastní život." Zatímco mluvil, zvedl ruku a v jeho dlani znovu zazářila magická energie. Měl v úmyslu zmocnit se Khadgarovy mysli, stejně jako to udělal s Garonou.

Nestihl to. Při jeho prvním pohybu se Khadgar vrhl vpřed a zabodl tenkou čepel runového meče Medivhovi do žeber, přímo do srdce.

Medivh vypadal překvapeně, téměř v šoku, jeho rty se však stále pohybovaly. Snažil se něco říct.

Khadgar zabodl meč až po jílec a jeho hrot na druhé straně projel Magusovým rouchem. Čaroděj klesl na kolena a Khadgar s ním, neboť v ruce stále pevně svíral meč. Magus zasípal a znovu se pokusil něco říct.

„Děkuji ti," dostal ze sebe nakonec. „Bojoval jsem s tím, dokud to šlo..."

Pak se tvář Khadgarova mistra začala měnit. Jeho vousy se už zcela proměnily v plameny, z čela vyrostly ohromné rohy. S Medivhovou smrtí se Sargerás mohl konečně projevit. Khadgar cítil, jak se jílec jeho meče zahřívá, jak se v Medivhově těle roztančily plameny a proměnily ho ve stvoření z ohně a stínu.

Za klečícím zraněným Magusem viděl Khadgar ožehnutou postavu Lothara. Rytíř se potácel směrem k němu a z jeho těla i zbroje ještě stále stoupal dým.

Naposled zvedl svůj runový meč a jistě a mocně sekl. V okamžiku, kdy ostří čepele projelo Medivhovým krkem, vybuchlo jako slunce a jediným plynulým pohybem oddělilo hlavu od těla.

Bylo to, jako by odzátkoval láhev, neboť vše, co v Medivhovi bylo, vytrysklo zbytkem krku. Ohromný gejzír energie a světla, stínu a ohně, hoře a zloby, vše se dralo ven jako nějaká monstrózní fontána, naráželo do stropu jeskyně a mizelo. Khadgarovi se zdálo, že v tom gejzíru energie rozeznává tvář s rohy, křičící zoufalstvím a vztekem.

A když byl všemu konec, nezůstalo víc než Magusova kůže a šaty. Vše, co bylo v něm, bylo zkonsumováno a jeho lidské tělo obrané o nezvaného hostitele nemělo už co vyplnit.

Lothar hrotem meče prohrábl zbytky šatů a těla, které bývalo Medivhem, a řekl: „Měli bychom jít."

Khadgar se rozhlédl. Po Garoně nebylo ani stopy. I z Magusovy hlavy zbyla jen bílá lebka se stopami rudé krve.

Bývalý učedník zavrtěl hlavou. „Já tu musím zůstat. Postarat se o pár věcí."

Lothar zabručel: „Největší nebezpečí jsme možná zažehnali, ale jedno tady ještě je. Musíme odrazit orky a zavřít portál."

Khadgar si vzpomněl na vizi s hořícím Stormwindem a na Llaneovu smrt. Vzpomněl si i na svou vizi, na své zestárlé tělo v rozhodující bitvě s orky. Nakonec však řekl: „Musím alespoň pohřbit to, co zbylo z Medivha. A měl bych najít Garonu. Nemůže být daleko."

Lothar souhlasně zamručel a vydal se k východu. Nakonec se ještě otočil a řekl: „Nešlo to jinak. Zkusili jsme to změnit, ale všechno to byla jen součást daleko většího plánu."

Khadgar pomalu přikývl. „Já vím. Součást ohromného cyklu. Koloběhu, který konečně může být přerušeno."

Lothar nechal bývalého učedníka pod věží a Khadgar sebral vše, co zbylo z fyzické podoby Maguse. Ve stáji našel lopatu a dřevěnou truhlu. Dal do ní lebku i cáry kůže společně s roztrhanou Písní o Aegwynn a vše pohřbil na nádvoří před věží. Snad tu bude moci později postavit pomník, pro tuto chvíli bylo však lepší, aby nikdo nevěděl, že tady leží jeho mistr. Když dokončil Magusův hrob, vykopal ještě dva, větší, po stranách Medivhova, a uložil do nich Moroese a kuchařku.

Zhluboka si povzdechl a zvedl hlavu k věži. Karazhan, domov nejmocnějšího čaroděje Azerothu, posledního Strážce řádu Tirisfal, se tyčil téměř až k obloze. Ta se nyní rozjasňovala a slunce se blížilo k nejvyššímu patru věže. Khadgarovo oko však padlo na něco jiného. Nad prázdnou vstupní síň, na terase nad hlavním vchodem. Neznatelný pohyb, útržek snu. Khadgar si znovu zhluboka povzdechl a pokynul hlavou přízračnému společníkovi, který pozoroval každý jeho krok. „Teď už tě vidím, víš?“ řekl nahlas.

Epilog

Kruh se uzavřel

Poutník z budoucnosti shlédł z terasy na už zdaleka ne mladého čaroděje z minulosti.

„Jak dlouho už mě vidíš?“ zeptal se poutník.

„Cítil jsem tě od chvíle, kdy jsem poprvé přijel,“ řekl Khadgar. „Od prvního dne. Jak dlouho už tam jsi?“

„Od minulého večera,“ řekl poutník v roztrhaném rudém rouchu. „Tady začíná vycházet slunce.“

„Tady taky,“ řekl bývalý učedník. „Třeba proto můžeme spolu mluvit. Jsi vize, ale jiná než jaké jsem viděl dřív. Můžeme se navzájem vidět a mluvit spolu. Jsi budoucnost, nebo minulost?“

„Budoucnost,“ řekl poutník. „Víš, kdo jsem?“

„Tvá podoba je jiná, než když jsem tě viděl naposledy. Jsi mladší a vyrovnanější. Ale ano, vím,“ řekl Khadgar. Přešel ke třem hromadám hlíny - dvěma velkým a jedné malé. „Myslel jsem, že jsem tě právě pohřbil.“

„To ano,“ řekl poutník. „Alespoň většinu toho nejhoršího ze mě.“

„A teď jsi se vrátil. Nebo se vrátíš,“ řekl Khadgar.

„Jiný, ale stejný.“

Poutník přikývl. „Z mnoha hledisek jsem tady poprvé vůbec nebyl.“

„O to více škoda,“ řekl Khadgar. „A čím vlastně jsi v budoucnosti? Magusem? Strážcem? Démonem?“

„Můžeš si být jistý, že jsem lepší, než jsem byl,“ řekl poutník. „Díky tobě jsem se zbavil Sargerase. Nyní jsem schopen utkat se s pánem Plamenné legie přímo. Děkuji ti. Nemůžeš dosáhnout úspěchu bez toho, že bys něco obětoval.“

„Oběť,“ řekl Khadgar a ta slova mu v ústech hořkla.

„Tak mi pověz toto, duchu budoucnosti. Je všechno, co jsme viděli, pravda? Opravdu Stormwind padne? Zabije Garona krále Llanea? Musím zemřít v tomhle starém těle, v jakési zvrácené zemi?“

Bytost na terase se na dlouhou chvíli odmlčela a Khadgar se bál, že se rozplynula. Pak však řekla: „Dokud existují Strážci, existuje i Řád. Dokud existuje Řád, má každý svou roli. Rozhodnutí učiněná před tisíci lety určila tvou i mou cestu. Jsme součástí velkého kruhu a musíme se točit s ním.“

Khadgar si zaclonil oči. Slunce se nyní dotýkalo horní poloviny věže. „Jestli tohle byla ta cena, třeba by už neměli být žádní Strážci.“

„Souhlasím,“ řekl poutník a jak sluneční záře nového dne nabývala na intenzitě, začal se pomalu vytrácet. „Ale pro tuto chvíli, pro tvou chvíli, musíme dál hrát své role. Všichni musíme platit. Teprve pak budeme mít šanci začít znovu.“

S těmito slovy poutník zmizel, jako by magický vítr odvanul poslední zbytky jeho bytí zpět do budoucnosti. Khadgar zavrtěl svou starou hlavou a podíval se směrem ke třem čerstvým hrobům. Přeživší Lotharovi muži brali své mrtvé a raněné zpět do Stormwindu. Po Garoně stále ani stopy, a protože Khadgar znovu prohledal celou věž, pochyboval, že se skrývá někde v ní. Ještě pobere všechny knihy, kterých si cenil, nezbytné vybavení a zásoby a na zbytek sešle ochranná kouzla. Pak i on odletí a půjde za Lotharem do bitvy.

Zvedl lopatu a pomalu kráčel do nyní opuštěné věže Karazhanu. Uvažoval, jestli se sem ještě někdy vrátí. Zatímco poutník mluvil, zvedl se lehký vánek. Tak akorát na to, aby rozechvěl listy na stromech, ale dost silný, aby rozfoukal vizi. Kdysi mladý čaroděj se rozplynul jako pára a kdysi starý muž se za ním ještě chvíli díval.

Po Medivhově tváři stékala slza. Tolik obětí, tolik bolesti. Vše, aby dostal své roli Strážce, a pak tolik obětí, aby se z této role osvobodil, aby vymanil svět z okovů.

Aby nastolil skutečný mír.

A nyní byl i ten ohrožen. Musela být učiněna ještě jedna oběť. Jestli má uspět v následujícím souboji, bude muset vysát z tohoto místa všechnu moc. Bude ji potřebovat pro poslední bitvu s Plamennou legií.

Slunce už bylo téměř na úrovni jeho terasy. Bude si muset pospíšet.

Zvedl ruku a nad vrcholkem věže se začaly stahovat mraky. Nejprve pomalu, pak rychleji, až se vrcholek věže octl v prudké bouři.

Nyní sáhl hluboko do sebe a uvolnil slova vyjadřující shodně lítost i vztek, slova uvězněná od chvíle, kdy jeho život poprvé skončil. Slova, která si dělala nárok na celý jeho minulý život, v dobrém i zlém. Přijal jejich sílu a tím i odpovědnost za vše, co způsobil, když naposledy přebýval v lidském těle.

Bouře u vrcholku věže kvílela, a dokonce i samotná věž mu vzdorovala. Vyslovil je znovu a pak ještě potřetí. Křičel, aby ho bylo slyšet i přes vítr, který on sám vyvolal. Pomalu a neochotně mu věž vydávala svá tajemství.

Z nitra kamenů i malty proudila moc, kterou síla větru sváděla k základně věže, k Medivhovi. Všechny vize ztrácely svou formu a proudily dolů k němu. Dolehl na něj pád Sargerase se stovkami kvílejících démonů stejně jako poslední souboj s Aegwynn a Khadgarova poslední bitva pod rudou oblohou. Medivhovo zjevení před Gul'danem i bitva tří chlapců a obraz Moroese, jak rozbíjí oblíbený kuchařčin křišťál. Vše proudilo přímo do něj. S těmito vizemi přicházely vzpomínky a se vzpomínkami odpovědnost. Tomu se musel vyhnout. Už se to nikdy nesmí stát. Tentokrát to musí být správně.

Stejně tak k němu proudily obrazy ze skryté, podzemní části věže. Hleděl do plamenů bortícího se Stormwindu, sledoval Llaneovu smrt, čelil démonům vyvolaným proti těm členům Řádu, kteří byli příliš blízko pravdě. Všechno to tryskalo vzhůru, pohlcováno čarodějem stojícím na terase.

Všechny střípky, útržky historie, známé i dosud nevyjevené, vyplouvaly z těch nejskrytějších koutů věže směrem k muži, který byl posledním Strážcem Tirisfalu.

Bolest byla strašlivá, ale on ji přijal, neboť zároveň s ní přijímal i energii ukrytou v těch vzpomínkách.

Obraz, který se ztratil jako poslední, byl ten, co se odehrál pod terasou, obraz mladého muže s vakem u nohou a dopisem s rudou pečetí Kirin Tor. V srdci naděje a v žaludku prázdno. I mládí ho mělo brzy opustit, neboť se blížil k věži a magie obklopující jeho vizi, střípek minulosti, nyní ve spirále stoupala k bývalému Magusovi.

Když Medivh vstřebal i poslední kousek Khadgara, objevila se mu v oku další slza.

Medivh přitiskl obě ruce na prsa a uvědomoval si vše, co právě nabyl. Věž Karazhan už byla jen obyčejná věž, hromada kamenů daleko od všech silnic a cest. Moc celého místa byla nyní v něm. Spolu s odpovědností naložit s ní tentokrát lépe.

„Takže zase od začátku,“ řekl Medivh.

S těmi slovy se proměnil v havrana a zmizel.

Jeff Grubb

Jeff Grubb patří mezi nejlepší a také nejznámější americké herní návrháře v oblasti RPG her (her na hrdiny). Jeho jméno je spjato zejména s nejlepšími projekty firem TSR a posléze i Wizards of the Coast. Spolupracoval ovšem i na tvorbě mnoha dalších her. Oproti vytváření scénářů a světů her, které je jeho povoláním, pro něj psaní fantasy knih představuje spíše koníček. I přesto mají jeho příběhy velmi příznivé ohlasy u čtenářů. Narodil se 27. srpna 1957 v Pittsburgu v Pensylvánii (USA). Už jako mladík hrál rád válečné deskové hry. Když začal v

roce 1975 studovat na universitě v Purdue, chodil do herního klubu pravidelně každý týden. Jednoho dne tam čirou náhodou spatřil skupinku lidí hrát jednu z prvních her na hrdiny. Ze zvědavosti se k nim přidal a rázem byl ztracen. Hraní ho úplně pohltilo. Pravidelně se začal účastnit RPG, které v rámci prezentace D&D pořádali na GenConech. Jednou si mu tam přítel polohlasem posteskl, že oni by hru dokázali vytvořit lépe. Shodou okolností je slyšel autor hry a ihned je vyzval, aby se o to pokusili. Jeff s přáteli se dal do práce a za několik měsíců odevzdal výslednou hru do TSR, jen několik měsíců před začátkem dalšího GenConu.

Koncept se líbil, a protože firma TSR hledala nové herní návrháře, a také proto, že Jeff byl dost neodbytný, dostal nabídku, aby se stal profesionálním členem týmu, který nové RPG vytvářel. Tak se v roce 1982 z původně stavebního inženýra stal profesionální herní návrhář. Grubb se stal členem velké Čtyřky, která pod vedením Tracyho Hickmana vyvíjela hru DragonLance. V diskusích a následném testovacím hraní se v budově TSR a u Hickmana doma za jeho přispění rodila jedna z nejlepších her tohoto žánru na světě. Grubb zde například vdechl život rase gnomů, které pojal jako jakousi satiru na své původní povolání. Gnomové, tak jak je stvořil, pak jako rasa expandovali i do jiných her a herních systémů. Poté, co odešel z DragonLance, pracoval na mnoha dalších projektech. Spolu s Edem Greenwoodem vytvářel svět Forgotten Realms a zpracovával průvodce pro hráče. Vypracovával herní systém pro Marvel Super Heroes založené na komiksovém světě, spoluvytvářel hry Spelljammer nebo Al-Qadim. Z nejnovějších prací je možno jmenovat třeba význačný podíl na Star Wars RPG hře, práce na herním systému d20 Modern, případně účast v týmu tvořícím novou DragonLance RPG či novou kampaň pro Urban Arcana.

Jeho první větší literární prací byla Finder's Stone Trilogy, na které spolupracoval se svou manželkou, Kate Novak. Ta byla mimochodem v té době rovněž jedním z autorů působících u TSR. Trilogie se odehrává v Grubbovi důvěrně známém světě Forgotten Realms. Skládá se z knih Azure Bonds (1988), The Wyvern's Spur (1990) a Song of the Saurials (1991). Jeff Grubb a Katy Novak tu přivádějí na scénu skupinu hrdinů v čele s nájemnou žoldněčkou Alias, mágem Akbarem a paladinem Dragonbaitem. Tito hrdinové se musí postavit nebezpečí, které přichází jak z magie tak i čepelí nepřátel. Postavy si rázem získaly přízeň mnoha čtenářů.

Grubb neodmítl ani pozvání do světa DragonLance, takže od roku 1992 se jeho povídky objevily v několika antologiích z tohoto světa editovaných především duem Weisová-Hickman. V roce 1994 pak vyšel jeho první samostatný román Lord Toede v rámci cyklu DragonLance Villains. Je to příběh laděný v humornějším duchu popisující osudy dračího velmistra Toedeho poté, co se vrátil na svět z Propasti díky sázce dvou démonů. Později se znovu vrátil do Forgotten Realms knihou Cormyr: A Novel napsanou s Edem Greenwoodem, ve které zaznamenává historii země Cormyr. Ze stejného světa jsou i další knihy, na kterých spolupracoval opět s Kate Novak. V Masquerades (1995) se k žoldněčce Alias vrátili a vytvořili pro ni další dobrodružství. V roce 1997 pak vyšly hned dvě knihy Finder's Bane a Tymora's Luck v cyklu o ztracených bozích.

Od roku 1998 se Grubb rovněž angažoval ve světě Magic The Gathering založeném na známé karetní hře. Nejprve je to první kniha cyklu Artefacts - The Brothers War, ve které soupeření a rivalita mezi dvěma bratry čaroději způsobí válku, která tak či onak zasáhne celou planetu. Hned v dalším roce vychází The Gathering Dark jako první díl trilogie The Ice Age, která vychází z knihy The Brothers War - v důsledku magické války nastává dlouhá doba ledová. Trilogie pokračuje díly The Eternal Ice (2000) a The Shattered Alliance (2000). V The Ice Age se autor stává kronikářem světa Dominaria.

Na základě dobrých ohlasů čtenářů na jeho knihy a předchozí spolupráce ho producent počítačových her WarCraft, Diablo a StarCraft firma Blizzard angažovala k napsání knihy hned ze dvou svých světů.

Grubb souhlasil a tak v roce 2001 spatřila světlo světa Liberty's Crusade, kniha založená na světě StarCraft. Tady se Grubb ocitá daleko v budoucnosti ve světě vesmírných válek, což je poněkud odlišné od fantasy prací, které publikoval dříve. Přesto je příběh až příliš dobrého novináře odhalivšího více než chce, který proto raději přijímá úkol v první linii bojů, velmi

dobry. Hned v nasledujicim roce vychazi dalši kniha založená na hře. Tentokrát je to WarCraft a The Last Guardian, kniha kterou jste právě přečetli. Jeff Grubb stále ještě rád hraje hry na hrdiny, účastní se hned několika dobrodružství. Mimoto také velice rád čte, a to hned několik knih najednou, které nechává všude po domě, což se moc nelíbí jeho ženě Kate. A jako malý kluk se těší na vytváření nových světů a nových her.

Martin „Felčar“ Fajkus